

SAMANTHA JAMES

Autoare a 35 de bestselleruri internaționale

PARIUL

Table of Contents

PROLOG

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 23

EPILOG

SAMANTHA

JAMES

PARIUL

Traducere de
PETRUȚA
IONESCU

PROLOG

Știuse întotdeauna că era un hain.

În ciuda faptului că fiii familiei Sterling aveau părinți comuni și creșteau în aceeași casă, de fapt, ei se deosebeau foarte mult.

Fratele său mai mare,

Sebastian, era responsabil, de neclintit și de încredere, studios și meditativ, și întotdeauna curat. Sora lui mai mică, Julianna, avea o fire plăcută și înflăcărată.

Dar Justin... E semăna din cap până în picioare cu mama sa.

Ah, da, el semăna cel
mai mult cu mama lui,
nu doar la înfățișare –
moștenise privirea aceea
limpede de cristal, ochii
aceia care străluceau
precum cele mai fine
smaralde, armonia
trăsăturilor, părul ei de
un negru intens – ci și
în alte privințe. Într-

adevăr, el era convins că
sub toate aspectele...

Încă își mai amintea
de acei primi ani de
după fuga mamei
împreună cu iubitul ei.
Mama avusese mulți
iubiți, după cum bănuia
el. Desigur, acesta
reprezenta unul din
acele lucruri despre care

nimeni nu discuta
deschis, dar care *era*
comentat în secret și pe
șoptite. Și în ciuda
faptului că avea
înclinații spre studiu,
Justin fusese un băiețel
precoce care absorbise
fiecare cuvânt din
bârfa servitorilor –
privirile lor întunecate

care exprimau regretul față de modul în care marchiza își abandonase cei trei copii, lăsându-i în grija tatălui lor, un bărbat care lăsa impresia că ar fi în dezacord cu toată lumea. La urma urmei, se părea că papa nu plăcea pe nimeni. Nici pe Sebastian. Nic

chiar pe dulcea și adorabila Julianna, pe care toată lumea o iubea. Și în mod special, nu pe năbădăiosul Justin.

Tutorii lui îl declarară ca fiind fără speranță. Indisciplinat și distrugător. Neatent și năbădăios. El nu excela

la lecții, spre deosebire de studiosul Sebastian.

Încă din fragedă copilărie se bucurase că Sebastian fusese primul născut; Justian știa că, după moartea tatălui său, el ar fi fost un groaznic marchiz de Thurston. Într-un anume sens, el făcea

întotdeauna lucruri ce
nu erau necesare.
Gândea ceea ce nu
trebuia gândit. Spunea
lucruri care ar fi fost
bine să rămână
nerostite... mai ales în
fața tatei. Nu era de
mirare că nu se
înțelese niciodată cu
tatăl său. Nu putea sta

locului mai multe
ceasuri. Se răsucea și se
foia pe scaun. Privea pe
fereastră și își dorea din
tot sufletul să se afle în
cu totul alt loc.

Lui Justin nu-i
plăcuseră cursurile încă
din prima zi când îl
însoțise pe fratele său în
sala de clasă. Într-o zi,

decisese pur și simplu
că se săturase. După
prânz, el se furișase din
sala de clasă fără să
spună nimănui un
cuvânt. Poate că ar fi
trebuit să se aștepte ca
tutorele lor, domnul
Rutherford, să-l părăscă
lui papa, în clipa în care
el nu se mai întorsese.

Probabil o și făcuse.

Nu știuse niciodată cu certitudine dacă papa va catadicsi să-și părăsească biroul.

Desigur, pentru un băiețel fusese destul de amuzant să vadă că toată lumea pleacă în căutarea sa. Cocoțat între ramurile cele mai

înalte ale unui pom din livadă, Justin ținea privirea ațintită în jos, urmărind cum servitorii alergau cu frenezie către grajduri și pe întinsele domenii de la Thurston Hall. El se ascunse în secunda în care papa se apropie și apoi se învârti în jurul

copacului. Însă, pe neașteptate, papa se opri... și ridică privirea.

Faptul că marchizul nu era deloc mulțumit de cel de-al doilea fiu al său se putea ghici după privirea sa sfredelitoare.

— De ce nu ești în sala de clasă? întrebă marchizul.

— Pentru că sunt aici, o întoarse puștiul. Nu-i evident?

— Coboară imediat, micuțule mârșav!

Băiețașul simți cum falca i se înțepenește. Ochii verzi îi sclipiră.

— Nu, zise el. Tatăl lui își agită pumnii.

— Coboară în

secunda asta, îți spun!

Furia tatălui nu făcu altceva decât să sporească răzvrătirea băiatului. Întinzând brațul subțire, el apucă creanga noduroasă. Cu cât urca mai sus, cu atât se aștepta ca aceasta să pârâie sub piciorul lui. Fericit, el privi apoi în

jos prin frunziș către
chipul răvășit al tatălui
său.

Creanga cedă. Justir
încercă să împiedice
alunecarea, aterizând cu
toată greutatea pe
încheietura mâinii. Auzi
un zgomot, urmat de o
flacără care-l pătrundea
– o dâră fierbinte,

stăruitoare asemenea
unei duzini de săgeți
care reverberau în
adâncul ființei lui.
Pentru o secundă de-a
dreptul paralizantă, nu
mai fu capabil să miște.
Nici măcar să respire.
Durerea era atât de
intensă, încât își
închipui că-și pierduse

cunoștința.

În cele din urmă se lasă pe spate. Tatăl se aplecă deasupra lui, cu chipul întunecat și livid.

— Ridică-te! îi ordonă el. Înfigându-și degetele în celălalt braț al băiatului, îl trase în picioare.

Încheietura lui Justin

se afla într-o poziție ciudată față de brațul său. Tremura atât de tare, încât îi venea să vomite. Cu mult curaj, înghiți bila ce-i ajunsese până în gât. El își înțepeni falca pentru a alunga durerea, uitându-se fix la tatăl lui.

— Nu face asta! se auzi lătratul familiar al tatălui său.

— Ce anume? Calmul băiatului nu făcu altceva decât să-l înfurie pe marchiz.

— Nu te uita așa la mine!

— Așa cum?

— Așa cum o făcea

ea!

Din adâncul ființei
puștiului răbufni un
resentiment care stătea
să explodeze, un șir de
emoții pe care nu era
capabil să le controleze
– cu toate că nici nu și-o
dorea cu adevărat. În
secunda aceea, își ura
tatăl. Îl ura pentru

controlul strict pe care-l exercita asupra lui Sebastian. Îl ura pentru că o ignora pe micuța Julianna. Nu-i păsa dacă tatăl lui îl izbea de mesteacăn.

Își ura tatăl... așa cum simțea că și tatăl îl ura pe el.

— Cine? zise el pe un

ton glacial. Te referi la mama? Râuri de furie se aprinseră în ochii tatălui său.

— Taci din gură, băiete! Taci din gură! El îl pocni apoi peste față.

Lovitura îl trânti din nou pe Justin la pământ. De data asta sări singur în picioare.

Îl privi pe tatăl lui cu doi ochi verzi, strălucitori.

— N-am s-o fac! strigă el. Nici ea nu te plăcea mai mult ca mine, papa, mai mult ca Sebastian... sau ca oricare altă persoană, din unul și același motiv! Probabil că de

aceea te-a părăsit!

Marchizul se răsti la el:

— Cum îndrăznești să-mi vorbești așa! Hainule! Hain, așa ești, băiete! Hain!

De pe buzele sale ieși un torent de blesteme.

Nu era prima oară când tatăl lui îi atribuia

fel și fel de denumiri –
și nici n-avea să fie
ultima dată. Nume pe
care... în fine, el nu le
mărturisise nimănui,
nici măcar lui Sebastian.

Pe neașteptate puștiul
își înfipse picioarele în
pământ.

— Cred că ai
terminat, sir, n-am

dreptate?

Tonul lui era unul plin de dispreț, exprimând o răceală care venea de dincolo de vârsta lui, de dincolo de experiența sa. Marchizul își avântă din nou pumnul spre el.

Brusc, apăru Sebastian. Își făcu loc

între cei doi.

— Papa, oprește-te!
strigă băiatul mai mare.
Uită-te la încheietura lui
Justin... nu e deloc în
regulă!

Și într-adevăr așa era.

Fu chemat medicul.
La venirea acestuia,
Justin stătea întins în
patul lui.

— E rupt, anunță el.
Cred că pot pune osul la
locul lui, băiete, dar
trebuie să fiu sincer. O
să te doară ca dracu'.
Așa că dacă vei simți
nevoia să urli...

Marchizul apăru în
spatele medicului.

Privirea lui Justin se
încrucișa cu aceea a

marchizului, în gât
simțea un nod de
mărimea unui măr.
Ochii lui ardeau...
imaginea tatălui începu
să tremure, apoi se
stabiliza.

Exact în secunda
aceea percepu rânjetul
satisfăcut al tatălui său,
dându-și seama că

acesta se aștepta ca el să fie un laș, care geme și se smiorcăie. Gura i se strânse. Mama lui nu făcuse asta. Nici Sebastian. Și nici el *n-are s-o facă*. Sebastian îi puse mâna pe umăr.

— Justin, îl auzi el șoptind, mă auzi? E în ordine dacă tu...

— Nicidecum, îl
respinse puștiul cu
hotărâre. Privirea sa se
opri asupra părintelui
sau. N-am să plâng. Nu
voi plânge niciodată!

Medicul dădu
aprobator din cap și se
îndreptă în direcția lui.

Se auzi o pârâitură
groaznică în timp ce

osul reveni în poziția normală. Trupul mititel al lui Justin se zgâlțâi. Spatele i se arcui deasupra patului. Degetele mici ale mâinii ce-i rămăsese liberă se încleștară de cearșaf. Când totul luă sfârșit, el zăcea acolo, cu fața albă ca varul și cu

răsuflarea tăiată.

Dar nu plânsese.
Niciun fel de sunet nu
ieșise de pe buzele
sale...

Marchizul mârâi
dezgustat. Fără un
cuvânt, făcu stânga
împrejur, părăsind
încăperea.

Hain.

De câte ori era
posibil, ori de câte ori o
putea face, marchizul își
insulta cel de-al doilea
fiu. Tipa. Zbiera.
Vorbea în șoaptă, atunci
când nu era nimeni în
preajmă.

Nu doar o dată, în

toți anii tinereții sale, Justin Sterling avusese ocazia de a vedea cum pieptul tatălui său tresaltă datorită realizărilor sale, în timp ce ochii îi străluceau plini de mândrie.

Era conștient că nici măcar nu merita să încerce. Marchizul își

disprețuia fiul.

Timpul se scurse, iar băiețelul acela firav crescuse înalt, drept și chipeș. În timpul studiilor la Eton s-au produs o mulțime de incidente urmate de scrisori adresate marchizului.

Reproșurile tatălui se

înmulțiră, într-o
perfectă sincronizare cu
sfidarea manifestată de
Justin.

Ah, da, mama sa
distrusese numele
familiei, în timp ce el
era beleaua acesteia.
Faptele lui erau
condamnabile, iar
comportamentul lui

detestabil. Dacă îi
displăcea tatălui, atunci
se declara satisfăcut

Bea. Juca. Mergea la
bordel. Și dacă afla și
marchizul de isprăvile
lui, cu atât mai bine.

Într-o noapte caldă,
în anul în care împlinise
șaptesprezece ani de
viață, dădu buzna în

casă chiar înainte de
căderea nopții. Tocmai
petrecuse o noapte plină
de plăceri alături de o
sticlă de porto și de fiica
morarului, combinația
dându-i o stare de dulce
letargie. Faith însă era
mai creativă depășind
așteptările lui.

— Pe unde dracu' ai

umblat? Marchizul îi
bară calea.

Un zâmbet ușor arcui
buzele lui Justin.

— Ce e, stăpâne,
dorești o dare de seamă
a activităților mele
nocturne? Nu-și făcea
prea multe probleme în
privința formulei de
adresare. Nu-i mai

spunea „papa” de ani de zile. Acum nici măcar nu mai catadicsea să-l numească tată atunci când era de față.

Făcu un gest larg către ușa de la biroul părintelui său, care rămăsese întredeschisă.

— Poate că ar fi cazul să ne așezăm. Ar putea

să dureze ceva timp,
fiindcă distracția nopții
a fost la înălțime, am
putea spune. Te
avertizez sincer însă, ar
fi posibil să te șocheze...

— Încetează! șuieră
marchizul. N-am de
gând să-ți ascult
porcăriile! Îl scrută cu
privirea din cap până-n

picioare. Hristoase, ești beat, nu-i așa?

În fața zâmbetului batjocoritor al tatălui său, Justin execută o reverență politicoasă, cât de politicoasă era cu putință, ținând seama de starea lui deplorabilă.

Tatăl strâmbă din

buze dezgustat.

— Doamne, cât mi-aş dori să nu te mai văd. Aş vrea să pleci şi să nu te mai întorci!

— Un motiv în plus pentru a rămâne, îi spuse Justin cu un zâmbet persiflant.

Marchizul îşi încleştă pumnii.

— În numele Cerului, aş putea trece la fapte. O să mă asigur că nu te vei mai întoarce niciodată aici!

— Ah, dar ce i-ai spune lumii? Pe mama ai alungat-o, iar pe mine mă dai *afară*. Oricum, nu trebuie să mă suporti decât o scurtă perioadă

de timp. La sfârșitul
verii voi pleca la
Cambridge.

— Ar trebui să fiu
fericit, pentru că fiecare
zi petrecută de tine aici
se dovedește a fi un
infern!

Justin își înclină
capul.

— Îi împărtășesc în

totalitate sentimentele.

— Uită-te la tine, ești atât de beat că nu te poți ține pe picioare! izbucni marchizul. Și duhnești a parfum ieftin. Doamne, ești cu adevărat fiul mamei tale! M-a făcut de răs, vrăjitoarea! Mi-a terfelit numele, așa cum o faci și *tu*! Și toți anii

aceștia în care a trebuit
să te privesc, în timp ce
tu te holbai la mine cu
ochii *ei*, cu zâmbetul ei.
Amintindu-mi ce a
făcut, ce era – o târfă
care și-ar fi desfăcut
picioarele în fața
fiecărui bărbat care și-ar
fi dorit s-o aibă. Iar tu
nu ești cu nimic mai

bun. Sângele tău e alterat, urlă el, așa cum era și al ei. Nicio femeie decentă nu s-ar încurca cu tine, băiete.

Ochii lui Justir străluciră. În clipa aceea, el nu-și dorea decât să lovească, să lovească *din nou*, să-și rănească tatăl, așa cum și tatăl îl rănise

pe el.

— Dacă mama era o *târfă*, zise el tăios, atunci cum de ştii că noi suntem cu adevărat copiii tăi?

Justin tăcu brusc. Se uită intens la tatăl său.

— Doamne sfinte, şopti el. Nu eşti sigur, nu-i așa? Marchizul nu

răspunse.

Tăcerea deveni brusc
apăsătoare. Gura lui
Justin se arcui.

— Oh! Ce chestie
nemaipomenită!

Marchizul de
Thurston... abandonat
de către soție, cea care a
fost ucisă alături de
iubitul său în drum

către Franța...
rămânând să aibă
pentru totdeauna grijă
de copiii ei. Și probabil
că el s-a întrebat mereu
dacă vreunul dintre ei e
cumva copilul lui! Și
desigur tu nu ai putut
să ne atribui nimănui,
nu-i așa? A trebuit să ne
revendici, pentru că pur

și simplu nu știai
adevărul.

Marchizul era livid.

— Taci din gură,
băiete!

Justin pufni în râs. Și
odată pornit, nu dădea
semne că ar avea de
gând să se oprească...

— Taci! zbieră
marchizul. Răutatea îi

strălucea în priviri. Făcu
un pas amenințător în
față.

Brusc, se schimbă
totul. Marchizul dădu
semne că se îneacă.
Ochii îi ieșiră din orbite.
Încleșta mâna pe
cravată... iar apoi căzu
pe podea.

Justin nu-și putea lua

ochii de la tatăl său, care
zăcea cu fața în jos pe
podeaua lustruită.
Pentru o secundă
îngrozitoare, nu fu în
stare să se miște.

Apoi își reveni și
îngenunche lângă tatăl
lui. Îl apucă de brațul
acela ezitant.

— Tată? șopti el.

Marchizul privea spre tavan cu ochi lipsiți de expresie.

Justin începu să tremure. O senzație oribilă, bolnăvicioasă puse stăpânire pe el. Se ridică în picioare clătinându-se. Apoi alergă spre camera lui, ca și cum însuși

diavolul l-ar fi împins
de la spate...

Marchizul era mort.
Mort.

Justin nu va
mărturisi niciodată ce se
petrecuse între ei doi în
noaptea asta. Va ține
totul secret, „încuiat” în
adâncul ființei lui.
Nimeni nu va afla că

fusesse prezent... că își
ucisese tatăl.

Capitolul 1

Londra, 1817

Atmosfera de la White nu se deosebea prea mult de aceea din celelalte seri. Un număr de domni bine

îmbrăcați făcuseră cerc
în jurul mesei
norocului. Aerul era
dens din pricina
mirosului înțepător de
brandy și de țigară. Cu
trupul lui înalt ieșind cu
mult în afara scaunului
tapițat cu catifea verde,
Justin Sterling cerceta
alene ediția ziarului din

acea zi, ca și cum n-ar fi
avut nicio grijă pe
lumea asta – și într-
adevăr nici nu avea. Cu
picioarele încrucișate în
dreptul gleznelor, avea
o atitudine ce sugera
nonșalanța.

— Pe sufletul meu! se
auzi o voce
zeflemitoare. Deci, până

la urmă, ai catadicsit să ne onorezi din nou cu prezența!

Justin se uită peste marginea ziarului, ochii lui verzi întâlnindu-i pe cei ai prietenului său Gideon.

Gideon puse ochii pe scaunul liber de lângă acesta.

— Pot să iau loc?

— Cum, ceri voie?

Justin lăsa deoparte ziarul. Gideon era cunoscut drept un bărbat care făcea ceea ce-i plăcea, când îi plăcea, și unde-i plăcea – un bărbat asemenea lui Justin, desigur.

— Ei bine, având în

vedere dispoziția ta infernală în clipa când ai părăsit țara, m-am gândit că așa e mult mai bine.

Era adevărat. Până și cumnata sa, Devon, remarcase starea lui de spirit lamentabilă dinainte de plecare. De ce se simțea astfel, Justin

habar nu avea. Nu
ducea lipsă de
companie, nici
feminină, nici familială.
Avea la dispoziție tot ce
și-ar fi putut dori. Într-
adevăr, ce și-ar mai
putea dori oare *un*
bărbat?

Nu știa. Aceasta era
esența chestiunii.

Prin urmare, el
decisese cu trei luni mai
devreme că se impunea
o schimbare de decor,
așa că se mută singur pe
Continent. La Paris, la
Roma, la Viena...
călătorise spre satisfacția
sa, *îndulcindu-și* propria
inimă.

Acum se întorsese.

Și nu era mai mulțumit decât înainte.

Justin se întinse după paharul cu porto.

— Salutări și ție, mormăi el sec.

— Oh, în regulă atunci. Îndrăznesc să spun că arăți deosebit de bine. Gideon fixă cu privirea tricoul strâmt

din lână ce-i înconjura
umerii. Probabil că e
vorba de croitorul tău.
Weston, nu-i așa?

Justin clătină din cap.
Weston era primul – și
cel mai costisitor –
croitor din oraș.

— Presupunerea ta e
corectă.

În apropiere izbucni

un cor gălăgios de
râsete.

— Două sute de lire
pentru bărbatul care o
poate avea. Justin privi
într-acolo chiar în
secunda în care Sir

Ashton Bentley
executa o reverență
nesigură. Justin nu era
deloc surprins;

predispoziția lui Bentley pentru băutură i se părea intolerabilă.

— Ridică mizele și fă-le să fie într-adevăr meritorii, tună un alt individ.

Vocile aparțineau unui grup aflat la doar câțiva pași distanță de fereastra faimoasei nișe

de la White, acolo unde obișnuiau să se adune Beau Brummell și amicii lui, cu toate ca în seara aceea lipseau. Se părea că discuția devenise destul de animată.

Hohotele de râs nu mai conteneau.

— Nu va consimți

niciodată la pătuc
înainte de căsătorie!
strigă cineva. Întrebați-l
pe Bentley!

— Ha! Pe naiba, nu
va fi vorba de căsătorie
și nici măcar de vreo
promisiune în acest
sens, pentru a fi a mea.
Ori va purta halat de
verdeață înainte de

sfârșitul sezonului, ori
eu nu mă mai numesc
Charles Brentwood!

Un alt bărbat
intervenii:

— Ea? Tăvălită în
iarbă? Nici pomeneală.

— Pe două sute că eu
voi putea să o pun la
pământ! se făli Patrick
Meelroy, cel de al doilea

fiu al unui conte scoțian. Iar soțul ei – dacă va îndrăzni vreodată să aleagă vreunul dintre bufonii care o curtează – nu va afla nicicând că nu el a fost primul!

— Și noi cum vom ști că fapta a fost comisă?
urmă   întrebarea

inevitabilă. Să pretinzi e una, să ai succes e cu totul altceva.

Și Justin gândea exact la fel.

— Are dreptate, se auzi un strigăt. Avem nevoie de o dovadă!

— Un trofeu! pretinse cineva.

— O şuviță de păr ar

fi de-ajuns! În Anglia
nu există niciun suflet
cu părul ca flacăra!

Fără îndoială că era
vorba de vreo debutantă
care le înflăcărase
imaginația. De aceea
scoțianul Meelroy își
permitea să fie vulgar.
Iar Brentwood nu dădea
dovadă de delicatețe

când era vorba despre o partidă de sex adevărată. Lui Justin îi fu milă de biata creatură, indiferent cine ar fi fost.

Țintui cu privirea grupul de bărbați.

— Toți par surescitați, îi șopti el lui Gideon. Dar trebuie să

recunosc că mă roade o
amarnică curiozitate.
Cine e femeia aceasta
care i-a fascinat atât de
tare?

Gideon îi adresează un
zâmbet batjocoritor.

— Cine alta?
Inaccesibila.

— Ce anume?

— Nu ce, ci *cine*. Ai

fost prea multă vreme plecat, amice. Din clipa în care ea a refuzat trei cereri în căsătorie în răstimp de două săptămâni – printre care și cea a lui Bentley – a rămas cunoscută sub numele de Inaccesibila. A ajuns faimoasă. E deja ajuns să amintesc toastul

de la Season.

Justin îl privi cu un aer rugător.

— Exact de asta are Londra nevoie. O altă debutantă ștearsă, plictisitoare, insipidă.

— Nu tocmai o debutantă. Are aproape douăzeci și unu de ani, deși cred că până acum

nu a fost prezentată
oficial. Și nu e nici pe
departe insipidă.
Gideon pufni în râs.
Ah, acesta este ultimul
cuvânt pe care l-aș
utiliza pentru a o
descrie pe Inaccessibila.

— Și ce cuvânt *ai*
folosi pentru a o
descrie?

Justin sorbi din pahar, în timp ce Gideon își încreți buzele.

— Știi, unul singur n-ar reuși s-o facă! Ea e într-adevăr amuzantă, dar, oh, cum să-ți spun? Nu e o femeie convențională, cu toate că debordează de furie.

Cu siguranță că nu e
niciodată plictisitoare, și
nu e nici pe departe
ștearsă. Nu cred că am
văzut-o până acum
îmbrăcată în alb. Iar
părul ei are într-adevăr
nuanța unei flăcări. El
făcu semn către grup.
Un trofeu cât se poate
de potrivit.

— Nu prea pare un
diamant accesibil.

— Nu e o debutantă
ca toate celelalte. Dar
probabil că asta o face
atât de atractivă. E o
femeie de... cum să-ți
spun? O femeie de
proporții statuare. Are
grația unui pește scos
din apă. Iar ea nu poate

dansa pentru a-și salva sufletul.

Justin își ridică o sprânceană neagră și perfect arcuită. Apoi își coborî puțin paharul pentru a-l privi neîncrezător pe Gideon.

— Și spui că bucățica asta a fost cerută de trei ori în căsătorie?

— Chiar așa, afirmă Gideon încet, și nici măcar nu dispune de o avere considerabilă.

— Doamne, au înnebunit toți bărbații din oraș? Gideon râse ușor.

— Da, sunt nebuni. Nebuni *după* ea. Nebuni *pentru* ea. Ar trebui să

presupun... oh,
probabil că jumătate
sunt amorezați. Intrați
în transă, prosternați la
picioarele ei și
declarându-se brusc
îndrăgostiți de ea.
Cealaltă jumătate se află
aici, la White – Gideor
flutură din mână –
dorindu-și cu ardoare să

intre în așternuturile ei,
după cum poți auzi.

— Pari și tu la fel de
amețit, observă Justin.
Ai căzut și tu sub vraja
ei?

Singurul răspuns al
lui Gideon fu un hohot
de râs. Dar chiar înainte
de a izbucni în râs, ochii
lui alunecară ușor într-o

parte pentru o fracțiune
de secundă. Justin îl
cunoștea de prea multă
vreme și mult prea bine
pentru a nu-și da seama
ce anume încerca
Gideon să ascundă.
Justin se holbă la el, cu
adevărat șocat. Gideon
nu era genul de
persoană care să se

rușineze cu una, cu două.

— Să nu-mi spui că ești și tu unul dintre acei bufoni care o curtează.

Judecând după privirea firoasă pe care i-o aruncă prietenul său, înțelese că Gideon nu prea înghițise bășcălia.

Justin nu se putu abține
să nu-l tachineze.

— Te-a pus la punct,
nu-i așa?

— Nu mai jubila, îl
repezi Gideon. Justir
luă o înghițitură de
porto.

— Te înșeli. El își
contempla băutura în
vreme ce mintea lui

lucra cu febrilitate. *Nu* îi plăceau femeile cu părul roșcat, și asta dintr-un motiv întemeiat. Îi aduceau aminte de...

— Pari foarte abătut, Justin. Ce s-a întâmplat?

— Dacă vrei să știi, mă gândeam pur și simplu la o femeie care mi-a dat papucii acum

câțiva ani.

— Cum, ție?

Nu-i făcea nicio plăcere să-și amintească de acel incident. Ea îi călcase mândria în picioare; în mod sigur, la vremea respectivă fusese afectat. Habar n-avea de ce fata îl trimisese la plimbare.

Desigur, Sebastian îi tot aducea aminte de planul micii ștreqărite ori de câte ori avea ocazia. Copil sau nu, el nu uitase niciodată – sau nu iertase! — că băiețoiul acela mic și sălbatic încercase să-l umilească.

El schiță un zâmbet

timid.

— E de-ajuns să spunem că niciunul dintre noi nu suntem atât de ostentativi pe cât ne credem. El nu mărturisi că femeia fusese aproape o copilă – chiar dacă și el fusese tot un puști. Dumnezeu e martor că Gideon s-ar

fi holbat neîncrezător la el.

Redirecționează
conversația către
subiectul care-i era la
îndemână.

— Trebuie să fie o
bucătică pe cinste
femeia asta căreia i se
spune Inaccesibila, dacă
te-a trimis *pe tine* să

adulmecii dincolo de
fustele ei – cel mai
faimos crai din oraș.

— Oh, dar eu cred că
ție îți revine onoarea
asta. Gideon își recâștigă
aplombul, dovedindu-și
sieuși că era la fel de bun
ca de obicei. Oricum,
dacă ești de părere că te
descurci mai bine, poate

că ar trebui să te înscrii
în cursă. El făcu semn
către grupul care
continua să discute
despre Inaccessibila.

Înainte ca Justin să
poată răspunde, răsună
din nou vocea lui
Bentley:

— Trei sute de lire
pentru bărbatul care

reușește să o defloreze
pe Inaccessibila!

— Ah, zise Gideon.
Crește miza. Justir
clătină din cap.

— Doamne sfinte,
Bentley e beat. Trebuie
să-l scoată careva de aici
înainte ca el să se
întoarcă la masa
norocului, pierzându-și

și haina pe care o poartă.

— Cine se înscrie?
Imediat se ridicară
câteva mâini, cinci în
total — Meelroy,
Brentwood, Leste
Drummond, William
Hardaway — un puști
care tocmai terminase
școala! — și Gregory

Fitzroy.

— S-a făcut, se auzi strigând. Trei sute de lire pentru acela dintre noi cinci care reușește s-o aibă pe Inaccessibila!

Urmără câteva hohote de râs, o risipă de bancnote, în timp ce un lacheu fu trimis după carnetul pentru

pariuri. Justin nu era surprins de obiectul pariului, pentru că în această privință nu exista nimic sfânt la White – sau în alte cluburi asemănătoare. Erau niște crai – fiecare în parte și toți laolaltă, concluziona Justin, el și Gideon fiind probabil

cei mai răi din grup.

Iar acum, aproape în ciuda propriei dorințe, Justin se trezi întrebându-se ce anume făcea din Inaccessibila o femeie atât de captivantă.

Privirea lui se aținti din nou asupra lui Gideon. Nu-i făcea

plăcere să constate că acesta se uita la el cu o licărire de amuzament în ochi.

Parcă pentru a-i confirma presupunerea, Gideon înclină capul într-o parte.

— Intrigat, nu-i așa, Justin? Justin ridică umeri, Gideon izbucni

în răs.

— Recunoaște. Ești, dacă nu din cauza sumei importante puse în joc, atunci pentru că *e u* am fost atras de Inaccessibila.

Justin ridică din nou dintr-o sprânceană.

— Ea trebuie să fie cu adevărat o fecioară de

gheață ca să reziste
unora ca tine.

Gideon nici nu
confirmă, nici nu negă.
În schimb, îi sclipiră
ochii.

— Dacă așa stau
lucrurile, îți închipui
probabil că tu ai s-o
dezgheți.

— Nu mă tentează să

încerc, zise Justin.

— Recunosc, mă dezamăgești. Gideon se prefăcu șocat. Tu, bărbatul cuceririlor fără număr. Ai fost plecat și ai devenit... să îndrăznesc s-o spun? Aproape respectabil. Am impresia că te transformi într-un

tăntălău.

E i , *asta* era chiar hazliu.

Pe dinăuntru era un diavol, și o știa toată lumea... toată lumea, cu excepția, poate, a lui Sebastian, căruia îi plăcea să-i reamintească lipsurile sale în materie de respectabilitate. De

exemplu, felul cum se lansase în unele afaceri, care se soldaseră cu anumite profituri pentru el. De asemenea, el părăsise cu doi ani în urmă casa din oraș a familiei, închiriindu-și propria casă, chiar înainte de căsătoria lui Sebastian. Acestea erau,

după presupunerea lui,
capcanele
respectabilității.

Simțea o amețeală
plăcută datorită faptului
că ajunsese deja la al
treilea pahar de porto.
Totuși, zâmbetul lui era
mai degrabă crispat.

— Nu te strădui să
mă muști, Gideon, zise

el prietenește. Gideon arată către grupul care era încă adunat lângă carnetul pentru pariuri.

— Atunci, de ce nu te avânți? Justin era extrem de iritat.

— Mi se pare de-a dreptul oribil, una la mână. Doi la mână, fără îndoială că e

întruchiparea virtuții...

— Ah, fără îndoială!
Nu ți-am spus că e fiica
unui vicar?

Justin tresări. Fiică de
vicar... cu părul de foc.
Încă o dată, asta îi
aminti... Dar nu.
Alungă ideea imediat.
Nu era posibil.

— Am multe defecte,

dar nu sunt un violator de femei nevinovate. Îi aruncă lui Gideon o privire condescendentă, genul de privire care-i făcuse pe mulți să leșine.

Asupra lui Gideon, ea nu avu însă același efect.

— Iartă-mă, dar din

câte știu eu tu ești un violator de femei de *orice soi*.

— Le detest pe roșcate, zise Justin pe un ton categoric. Și am o adevărată aversiune față de virgine.

— Cum, vrei să spui că nu ai avut niciodată o virgină?

— Nu cred că am avut, spuse Justin dintr-o suflare. Știi că mie îmi plac femeile sofisticate — mai ales blonde, palide și delicate.

— N-ai încredere în propriile tale talente? O femeie precum Inaccessibila trebuie curtată cu delicatețe.

Gândește-te, o virgină
pe care s-o creezi și s-o
modelezi după bunul
tău plac. Gideon îi
aruncă o privire
curioasă. Ori poate că,
bătrâne, te temi că
farmecul tău vândut la
suprapreț e în scădere?

Justin schiță un
zâmbet slab. Amândoi

știau că realitatea era cu totul alta.

Gideon se aplecă în față.

— Îmi dau seama că ai nevoie de un stimulent mai puternic. Fără îndoială că pentru tine cele trei sute ale lui Bentley reprezintă o sumă derizorie. În acest

caz, ce-ar fi să facem povestea asta mult mai interesantă?

Justin își miji ochii.

— La ce te gândești? Gideon nu-l slăbi din priviri.

— Propun să dublăm miza, un pariu între noi doi. Un pariu privat între doi prieteni, dacă

vrei. Zâmbi. M-am
întrebat adesea... ce
femeie poate rezista
bărbatului cotate ca fiind
cel mai chipeș din
întreaga Anglie? Oare
există? Șase sute de lire
dovedesc că da. Șase
sute de lire atestă că
femeia aceea e
Inaccesibila.

Justin nu spuse
nimic. Să seducă cu
sânge rece o fecioară, să
pornească pe un drum
nebătătorit pentru a o
determina să se
îndrăgostească de el
astfel ca el să poată...

Doamne! Nici măcar
nu putea susține că
lucrul acesta vorbea

despre caracterul său –
sau despre lipsa
acestuia, într-adevăr,
asta dovedea ceea ce
știuse întotdeauna...

Era departe de
mântuire.

Era hain, și în ciuda
protestelor lui Sebastian,
el știa că nu se va
schimba niciodată.

— Șase sute de lire,
adăugă Gideon. Și
merită fiecare penny, te
avertizez. Dar există o
condiție.

— Și care e aceea?

— Trebuie să fie a ta
într-o lună. Schiță un
zâmbet leneș.

— Și ce fel de dovadă
dorești? Gideon chicoti.

— Oh, aş dori să aflu
când se va îndrăgosti
păpuşica de tine.

Era beat, concluziona
Justin, poate la fel de
beat ca şi Bentley, altfel
nu s-ar gândi de două
ori la ideea aceea.

Însă el era un bărbat
care nu putea rezista la
o provocare — iar

Gideon o ştia.

Existaseră multe
femei în viaţa sa,
reflectă Justin
înnegurat. Ajunsese
deja la vârsta de
douăzeci şi nouă de ani,
şi până acum nicio
femeie nu-i stăruise
interesul mai mult de
câteva săptămâni. În

privința asta, semăna cu
mama sa. Într-adevăr,
mai conta una în plus?

Și dacă tot ce se
spusese despre
Inaccesibila era
adevărat... ar putea fi o
poveste hazlie.

Întâlni privirea
ascuțită a lui Gideon.

— Ești conștient,

murmură, că eu fac rareori un pariu dacă nu sunt în stare să-l câștig.

— Ești un lăudăros! Și cu toate astea încă mai cred că va trebui să mă plătești *tu* pe mine. Ține minte, ai de parat loviturile celor din gloată. Gideon arată către Brentwood și către

Meelroy.

Justin își împinse scaunul și se ridică în picioare.

— Ceva îmi spune, zise el schițând un zâmbet leneș, că tu știi unde poate fi găsit acest far al frumuseții.

Ochii lui Gideor scânteiară.

— Cred că e vorba de
balul Farthingale.

Capitolul 2

Domnișoara Arabella Templeton se îngrijoră văzându-se înconjurată de coloanele din marmură de la capătul sălii de bal și se strădui să rămână ascunsă.

Sutele de lumânări se reflectau în candelabrul

din sticlă ce domina
centrul sălii de bal
Farthingale. Deși
priveleştea era
impresionantă, Arabella
își dorea să se fi aflat în
alta parte. *Oriunde* în
altă parte ar fi fost cu
mult mai plăcut. Însă
până acum, mătușa
Grace și unchiul Joseph

nu dădeau semne că ar fi vrut să părăsească sala de bal.

— A plecat deja? șopti ea.

— Nu. Frumoasă Georgiana scrută marea de chipuri. Alții au dispărut, dar pe Walter l-am zărit acum un minut lângă muzicieni.

Acum mi-e teamă că l-am pierdut din nou.

Arabella scoase un mormăit. *E l* era Walter Churchill, un individ destul de agreabil, bănui ea. Toți erau, cu excepția lui Ashton Bentley. Însă Walter se dovedise a fi cel mai insistent în această

seară.

Din momentul sosirii lor, fusese asaltată până în secunda în care crezuse că se va asfixia! Picioarele o dureau îngrozitor, fiind încălțată cu o pereche de pantofi nepotriviți – asta pentru că picioarele ei aveau dimensiunea

unui continent –, iar ea
nu-și dorea decât
propriul pat și un
moment de singurătate.
Dar carnetul ei de bal
era plin până la vremea
Judecății de Apoi.
Reușise să anuleze
următoarele dansuri,
dar mai rămâneau
câțiva gentlemen, care

gravitau în jurul ei
oferindu-se să
pregătească limonada.
Cel mai insistent era
Walter, care trăncănea
tot timpul, scoțând-o
din minți. Disperată,
anunță că trebuia să
meargă la toaletă. Urmă
tăcerea – ea știa că ei vor
fi șocați în fața unei

asemenea sincerități,
însă Arabellei nu-i mai
păsa.

Noroc că Georgiană
îi observase chinul.
Arabella o cunoscuse pe
Georgiana cu ani în
urmă, la absolvirea
școlii pe care amândouă
o frecventaseră.
Arabella se îndrepta

către masa din colț,
unde fetele obișnuiau să
cineze singure. Tocmai
trecea pe lângă un grup
de fete, în clipa în care
auzi comentariile
inevitabile referitoare la
părul ei și la statura sa
înaltă. Cu chipul în
flăcări, Arabella își
coborî privirea, ridicând

din umeri. Oricum, nu avea cum să-și ascundă brațele lungi și, în afară de asta, mama o sfătuisese întotdeauna să fie mândră de ceea ce era. Astfel că merse mai departe, hotărâtă să le ignore. Din nefericire, singurul drum către colț o ducea direct către ele.

Avu loc un
comentariu cu totul
nepoliticos – din partea
răzbunătoarei Henrietta
Carison și a fetelor
batjocoritoare. Arabella
nu stătu pe gânduri –
oh, dar așa proceda
întotdeauna – făcând
primul lucru care-i
trecu prin minte.

Imaginea supei de mazăre care se scurgea din cârlionții roz și răvășiți ai Henriettei avu darul s-o reconforteze.

Lunga întâlnire de a doua zi după-amiază a mătușii Grace și a unchiului Joseph cu directoarea avu ca

rezultat   menținerea
Arabellei în școală.

Fu de asemenea
ultima seară când ea
mânca de una singură,
într-un colț. În seara
următoare, Georgiana o
întreba cu timiditate
dacă putea să-i țină
companie. Se pare că
nici Georgiana n-o

plăcea prea mult pe
Henrietta.

Nu părea să conteze
faptul că se deosebeau
în multe privințe.
Aversiunea celorlalte
fete se manifesta cu
aceeași virulență ca și
înainte, dar, datorită
prieteniei cu Georgiana,
era mai ușor de

suportat. Arabella își exterioriza întotdeauna sentimentele, în timp ce Georgiana era de-a dreptul rezervată, cu mult mai reflexivă. Georgiana rezumase situația cu multă vreme în urmă:

— Diferența dintre noi, Arabella, e că tu ai

curajul să spui ceea ce
mie trebuie doar să-mi
placă.

Prietenia lor se
menținuse la fel de
strânsă odată cu trecerea
timpului.

Într-adevăr, educația
Arabellei nu era
obișnuită pentru o
domnișoară cumsecade

din Londra. Ea urmasese
școala mai întâi în
Anglia, dar ulterior
îndatoririle de misionar
ale tatălui purtaseră
pașii membrilor familiei
în afara țării, în locuri
îndepărtate precum
India sau Africa.
Arabellei îi plăcuse
întotdeauna Londra, dar

uneori îi era greu să se
adapteze regulilor
stricte care i se
impuneau unei
adevărate lady. Altfel
spus, Arabella nu își
găsise niciodată locul.
Când fusese departe,
alături de părinții săi,
nu avusese nevoie să-l
caute; de aceea crescuse

mai degrabă obișnuită
să-și croiască propriul
drum.

Încă o dată, ea se
neliniști văzând
coloanele de marmură
din preajma Georgianeii.

— Georgiana?

— Cred că poți ieși
acum, spuse Georgiana
după un minut.

Prevăzătoare,
Arabella păși afară din
spatele coloanei.

— Georgiana, mă
tem că un al patrulea
proces este iminent.

Prietena sa râse.

— Nu râde,
bodogăni Arabella. Tu
ar trebui să respingi
admiratorii nedoriți, nu

eu. Micuță, cu părul
având reflexe de mătase
și cu un chip în formă
de inimă, Georgiana era
întruchiparea unei
domnișoare londoneze
cumsecade – așa cum
Arabella *nu era*.

Într-adevăr, însăși
mama Arabellei,
Catherine, alături de

Grace, sora mai mare a lui Catherine, fuseseră la vremea lor niște frumuseți. Arabella, pe de altă parte, semăna mult cu tatăl său. Nu numai că moștenise statura lui înaltă și deșirată, dar și clăia sa de păr roșu și des... toate acestea fiind niște

lucruri demodate într-o
epocă dominată de
frumusețile mignone,
palide ca Georgiana.

— Ai o rochie
splendidă, Georgiana.
Pari o prințesă. Un braț
zvelt și înmănușat
atinse fusta alba a
Georgianeii. Mi-aș dori
să pot purta alb, dar îmi

face pielea să arate ca un clei. Aruncă o privire încărcată de regrete spre fusta de culoare albastră a rochiei ei de ocazie.

— Strălucești asemenea unei bijuterii, zise afectuos Georgiana. De aceea e toată lumea atrasă de tine.

Arabella avea unele

rezerve. Nu putea să-și ascundă culoarea stridentă a părului; învățase din propriile greșeli că nu prea avea rost să încerce.

— Recunosc expresia asta, Arabella. Ești plină de furie. Accept-o și bucură-te.

— Știi la fel de bine

ca mine că *eu* nu sunt
așa. Era la fel de
stângace precum
elefanții aceia pe care-i
încălecase în India. În
treburi de genul acesta,
se simțea stângace și
neîndemânatică. Era
obligată să-și muște
constant limba pentru a
nu-și exprima deschis

părerea. Pur și simplu nu avea răbdarea necesară pentru a-și aminti fiecare dintre regulile stricte ale societății. În ciuda tutelajului mătușii Grace și a Georgianeii.

Doamne, cât de mult detesta toate acele atenții de care avusese parte în

acest sezon! Toată viața ei încercase să evite privirile insistente. Până acum ar fi trebuit să învețe să scape de ele. Niciodată nu fusese în stare să decidă ce anume era mai rău – să aibă părul de culoarea focului, sau să fie cea mai înaltă femeie din

regat (din întreaga lume, era ea convinsă). În mod straniu, societatea părea să accepte toate *greșelile* ei, și asta probabil se datora faptului că mătușa Grace și unchiul Joseph erau niște membri mai mult decât respectați ai comunității.

Ea oftă.

— Am avut pur și simplu șansa de a primi prima cerere în căsătorie din acest sezon.

— Și pe a doua, și pe a treia. Georgiana se strădui să rămână serioasă. De aceea, eu aș putea să fiu chiar geloasă, dar tu ești

inconștientă de propriul
tău farmec.

— Georgiana! E ceva
cu adevărat enervant, pe
cuvânt! M-am rugat sa
nu fac vâlvă. Ar fi
trebuit să-mi dau seama,
înainte să mă
dezmeticesc, întreaga
Londră vorbea despre
mine. Iar acum se pare

că întreaga Londră se uită la mine, iar toți acești domni prostănaci îmi dau târcoale precum niște vulturi. Știi, i-am văzut în Africa, iar priveliștea e la fel de dezagreabilă.

Georgiana nu rosti un cuvânt. Văzând-o că tace, Arabella își aținti

privirea asupra ei.

— Ce e? Ce s-a
întâmplat?

Georgiana se uita cu
gura căscată în colțul
opus al sălii de bal.
Clătină ușor din cap.

— Arabella, el e aici,
șopti ca. El e aici!

— Walter! Arabella
oftă, având intenția de a

se ascunde din nou în spatele coloanei dacă Georgiana nu ar fi întins brațul, apucând-o de mânecă.

— Nu, Arabella! E el cel mai chipeș bărbat din întreaga Anglie! Și se îndreaptă în direcția asta!

Cel mai chipeș bărbat

din întreaga... În clipa aceea, în apropiere se afla un grup de femei care chicoteau strident.

Arabella se încruntă, privind în mod intenționat în altă direcție. Indiferent cine era el, ea nu simțea nevoia să-l vadă. Avea impresia că fiecare

femeie din preajma ei
devenise un pachet de
nervi, cu inima
subjugată, însă ea nu era
o idioată dezaxată
pentru a leșina din
cauza unui simplu
bărbat.

Georgiana îi atrase
atenția.

— Arabella, privește,

el e împreună cu văduva cea bogată, ducesa de Carrington. Ea îi oferă mâna pentru ca el să o sărute.

— Georgiana, nu am nevoie de o dare de seamă detaliată. Dacă aş vrea să mă uit spre el, n-aş sta o clipă pe gânduri.

— Oh, dar e chiar splendid. Nu l-am mai văzut niciodată de aproape.

— Georgiana, nu cred că ești genul de om care poate fi înșelat de un asemenea bărbat. Fără îndoială că e cea mai mare secătură.

Georgiana n-o

contrazise. În schimb,
rosti pe un ton ciudat:

— Arabella, vine
încoace. Gâfâi. Credea...
da... da! Vine spre *tine*.

— Probabil că te
înșeli, preciza ea calmă.
Presupun că se
îndreaptă spre *tine*.

Nu urmă niciun
răspuns. Se lăsă o tăcere

apăsătoare. Arabella
bătu din picior.

— Și acum unde
dracu' e?

Răspunsul tot nu
veni. O cuprinse un
sentiment ciudat și
nesuferit. Aproape că
simțea cum perișorii de
pe spinare se ridică în
semn de avertizare.

— Georgiana?

Se întoarse
impacientată... și fără să
vrea apucă nodul
ireproșabil al unei
cravate cu un design
complicat. Privirea ei se
ridică — și se tot ridică!
— fiind atrasă de o falcă
masculină cu o formă
pătrată, de un nas lung

și elegant și de niște
buze bărbătești ce
păreau a fi sculptate de
un maestru, toate
conducând către doi
ochi limpezi și cristalini
în nuanțe de smarald,
ascunși sub o pereche
de sprâncene subțiri,
negre și arcuite.

Urmă ceva de

neînchipuit. Ea, care
avea întotdeauna la
îndemână o replică
insolentă pentru orice,
înghiți ceea ce tocmai se
pregătea să spună –
fiind pe punctul să-și
înghită și limba.

Era *el*.

Justin Sterling.

Reședința

Farthingale era la câteva blocuri distanță față de strada St. James, După sosire, Justin și Gideon rămaseră în picioare la capătul sălii de bal,

— Destul de

aglomerat, nu-i așa?

Aflat lângă el, Gideon

ridică întrebător

paharul. Lady Farthingale va jubila mâine. Am înțeles că a invitat jumătate din oraș.

— Și se pare că au refuzat-o foarte puține persoane. Mulți dintre invitați stăteau în picioare, umăr la umăr.

Sute de bijuterii

străluceau în lumina lumânărilor. Justin își plimbă privirea prin încăperea plină de petrecăreți, asupra mării de rochii de seară strălucitoare și de coafuri elegante... până în secunda în care se opri în partea opusă a sălii.

— Văd că ai găsit-o.

Justin ridică din sprânceană.

— Îndrăznesc să spun că aveai dreptate, e imposibil s-o treci cu vederea.

— Da, este exact așa, nu? Și văd că e înconjurată de asistența obișnuită. Gideon luă

două pahare de
șampanie de la un
servitor ce purta mănuși
albe, apoi îi înmâna
unul dintre ele. Cățeluși
tineri și proști! Nebuni
cu toți, decretă Gideon,
pentru că își închipuie
că sunt îndrăgostiți.

Dragoste. Preț de c
bătaie a inimii, ființa lui

Justin fii străbătută de o emoție stranie. Nu se punea problema că el n-ar fi fost capabil de asemenea sentimente. Dar știa că femeile erau cele care-l puteau iubi *pe el*.

— Și dacă nu e dragostea cea care te face să aduimeci pe sub

fustele doamnei? se
interesă el.

Zâmbetul insinuant
al lui Gideon îi risipi
orice urmă de îndoială.

Privirea lui Justir
reveni asupra femeii
aflate în colțul opus al
încăperii. O observase
din primul moment, și
ceea ce o deosebea de

celelalte doamne
prezente aici în această
seară nu era doar
strălucirea părului său.
Gideon avea dreptate,
constată el cu
surprindere.

Inaccesibila era
nemaipomenit de înaltă
pentru o femeie, dar ea
nu se sfia și nici nu

încerca să mascheze
acest lucru. Nu-și putea
reprima admirația. Ea se
purta ca și cum ar fi fost
mândră de asta – și
Dumnezeu era martor
că avea un
comportament
impecabil.

Purta o rochie de
satin în nuanțe de

albastru-deschis, o
nuanță care ar fi trebuit
să distoneze cu culoarea
părului ei, dar nu era
așa. Corsetul bogat se
prelungea în falduri
moi și delicate până la
vârful pantofilor ei.
Acesta îi puneă în
valoare sânii generoși
care erau poziționați

foarte sus față de torace.
Dumnezeu îi era martor
că el admira cu
înflăcărare asemenea
sâni generoși, care se
arcuiau ispititor. Umerii
ei erau supli, dar și
destul de lați pentru o
femeie, ceea ce făcea
într-un fel ca linia
gâtului ei, lungă și

mlădiaoasă, să pară cu
mult mai feminină, mai
ales în momentul în
care ea înălța capul,
exact ca în clipa aceea. O
mare de cârlionți îi
cădea peste umăr, peste
pieptul său dezvoltat.

Dorința se aprinse,
un junghi întunecat în
coloană. Probabil că

picioarele ei erau pe
potriva trupului,
concluziona el, lungi,
zvelte și mlădioase,
destul de puternice
pentru a le înfășură în
jurul șoldurilor lui în
timp ce el urma să o
penetreze. Garantat, ar
fi fost exact așa cum îi
spusese Gideon. Nu se

dădea în vânt după roșcate. Și evitase întotdeauna fecioarele ca și cum ar fi fost o molimă. Dar *aceasta...*

Fu nevoit să se abțină pentru a nu face un pas în fața. Se opri la timp! Pentru prima oară în seara aceasta, el simți fiorul anticipării.

Reușise deocamdată să-
zărească o parte a
chipului, ceea ce era
nespus de promițător,
figura ei fiind cu totul
deosebită. Nu trebuia să
fie îngrijorat. Era foarte
exigent în materie de
femei, ca și în privința
fiecărui lucru. Nu se
culca cu o broască

râioasă, iar Gideon ştia asta. Ah, da, îşi spuse el plin de satisfacţie, câştigarea acestui pariu nu va fi deloc un lucru greu.

Gideon observase reacţia lui.

— Splendidă, nu-i aşa?

Nu era nevoie să

răspundă.

— În fine, șopti Justin aproape alene, cred că a venit vremea să trimit cățelușii la plimbare. Pufni în râs pe neașteptate. Condamnată la pătuț! zise el. La urma urmei, nu trebuie să-ți faci griji. E ascunsă în spatele

coloanei, lângă sala de mese. Iar acum e în compania unei alte tinere...

— Da, e Georgiană Larwood, cred.

— Nu e de mirare că i se spune Inaccesibila. Se pare că e hotărâtă să-i evite. Sau poate că doar pe *cineva* anume.

— Probabil că pe tine, îl înțepă Gideon.

— Puțin probabil, rosti Justin dintr-o suflare. Acum, urează-mi succes, amice. El își termină șampania, apoi așează paharul pe tava unui lacheu care tocmai trecea pe acolo. Oh, și să nu cumva să te obosești

să ceri amănunte mâine de dimineață. Mă tem că noaptea asta ar putea fi foarte lungă.

Gideon se grăbi să-și mai ia un pahar eu șampanie.

— Ah, la treabă, maestre! Poate că ar fi cazul să iau notițe.

— Oh, sunt sigur că-

ți vei găsi o altă
distracție. Justin
traversă repede sala de
bal, pașii purtându-l și
mai aproape de
Inaccessibila. Se opri să
stea de vorbă cu câteva
cunoștințe, printre care
se număra și ducesa de
Carrington, văduva cea
bogată.

Ducesa ridică
privirea către el, ochii ei
fiind la fel de vii în
ciuda vârstei.

— Justin! exclamă ea,
întinzându-i mâna.
Justin îi sărută degetele.

— Vă asigur,
grațioasă doamnă, că
plăcerea e de partea
mea.

Bătrâna   chicoti
zgomotos.

— Să știi că într-o
vreme eram convinsă că
ești un crai irascibil.

Justin se prefăcu
uimit.

— Cum! Vreți să
spuneți că nu sunt?
Umerii ei se scuturară
din pricina râsului.

— Să lăsăm deoparte reputația ta lamentabilă. Știu eu mai bine, băiete. Într-adevăr, m-am atașat mult de tine în ultimii ani.

— Un sentiment pe care îl împărtășesc din toată inima, grațioasă doamnă, Justin vorbi cu sinceră afecțiune.

—

Păstrează-ți

farmecul pentru

doamnele ceva mai

tinere, băiatul meu.

Apropo de asta, le-am

spus recent lui Sebastian

și lui Devon că ar fi

timpul ca tu să te

hotărăști să-ți iei o

nevastă. Așa că dacă va

fi nevoie, să ții minte că

eu aş fi fericită să-mi
ofer serviciile de
peţitoare...

Justin râse uşor.

— Vă place la
nebunie să faceţi pe
peţitoarea, nu-i aşa?
Ducesa îşi sprijini
ambele mâini pe baston.

— Aşa e, zise ea în
timp ce privirea îi

strălucea ca a unei
puștoaice. I-am spus
odată fratelui tău că a
venit vremea să se
însoare, și uite ce a ieșit.

Justin se gândi la
Sebastian, care era
îndrăgostit cu adevărat
de soția și de familia sa.
În timp ce mâna
destinului făcuse ca

Devon să ajungă în
brațele și în viața lui
Sebastian, ducesa
avusese într-adevăr un
rol important în
reaprinderea pasiunii
celor doi în momentul
în care se părea că
Sebastian se afla în
impas.

— Prin urmare,

încheie ducesa
agitându-și viguros
bastonul, dacă ai nevoie
de serviciile mele, nu
trebuie să rostești decât
un singur cuvânt.

Justin chicoti. Ducesă
nu se exprima cu
ajutorul brațelor, ci al
bastonului. Adesea, un
anumit cuvânt era

subliniat printr-o
lovitura a acestui obiect,
și Dumnezeu să-l
păzească pe cel care
îndrăznește să-i stea în
cale în clipa în care ca
dorea să-și susțină
punctul de vedere.

— Vă asigur,
grațioasă doamnă, că
dacă voi ajunge într-o

asemenea situație,
dumneavoastră ați fi
prima persoană la care
aș apela.

Ea zâmbi.

— Excelent!

Îi ură drum bun
ducesei, înclinându-se.
În clipa când se ridică,
surprinse privirea lui
Gideon.

Gideon ridică paharul de şampanie, în semn de salut tacit.

Justin zâmbi în sinea lui. Păpuşica stătea acum cu spatele la el, dar era încă acolo. Trebuia deja să-i vadă faţa, căci devenise brusc nerăbdător.

Se aflau la doar trei

pași distanță. O salută pe însoțitoarea ei printr-o mișcare ușoară a capului, în timp ce toată atenția lui se îndrepta în întregime asupra ei...

Apoi ea se răsuci – păpușica cunoscută sub numele de Inaccessibila.

Cu toate că o parte a ființei lui își dădea

seama de faptul că ea
era o adevărată
încântare pentru ochi și
pentru simțuri, fu
săgetat de o certitudine
îngrozitoare.

O sută de gânduri îi
trecură prin minte în
secunda aceea. Oh,
Hristoase, ar fi trebuit
să-și asculte

instinctele... ar fi trebuit să știe. Poate că *știuse*.

În secunda aceea Justin nu-i mulțumi lui Gideon. Nu-i mulțumi Providenței. Pentru că nici în cele mai cumplite vise ale sale el nu-și imaginase niciodată că lucrul acela putea fi adevărat.

Dar era, fără nicio
putință de tăgadă.

Femeia din fața lui
nu era nimeni alta decât
pacostea din tinerețea
lui. Micuța nesuferită ce
se dovedise a fi o
adevărată belea în
copilăria ei...

Capitolul 3

— Domnișoara

Arabella Templeton,

roști el pe un ton neutru

în timp ce-și recăpăta

capacitatea de a vorbi,

într-un mod miraculos

de rapid, slava Cerului.

În realitate, încă se

mai clătina. Dar pentru

numele lui Dumnezeu,
nu s-ar fi exteriorizat.
Nu în fața ei.

Își mută privirea
către însoțitoarea ei.

— Sunteți
domnișoara Larwood,
murmură el, nu-i așa?
Georgiana roși și schiță
o plecăciune.

— Așa este, zise ea cu

răsufierea tăiată.

— Domnișoară Larwood, îmi face o mare plăcere să mă prezint. Numele meu e Justin Sterling. Însă mi-ați face o mare favoare dacă mi-ați permite să schimb câteva vorbe cu vechea mea amică, domnișoara Templeton.

Georgiana deschise și apoi închise gura.

— Vai! Domnișoara Templeton a uitat să vă spună că ne cunoaștem? El clătină din cap. Pentru ce, doar o cunosc de când era o copilită!

Georgiana părea emoționată. Se uită mai întâi la Arabella, apoi

spre el.

Justin schiță un zâmbet abia perceptibil.

— Eu nu mușc, zise el simplu. Vă promit că o voi lăsa întreagă.

— Desigur, domnul meu. Georgiana se înclină din nou, făcându-se nevăzută.

Justin își mută

privirea către Arabella. O gratula cu același zâmbet care le făcea pe doamne să leșine – pe doamne da, pe ea nu, ăsta era adevărul.

Lipsa ei de considerație față de el l-ar fi afectat până și pe diavol, observă el. El o ignoră.

— A trecut multă vreme, nu-i așa?

— Nu suficientă. Cuvintele fură rostite printre dinți.

— Încântătoare ca întotdeauna, observă el.

— Ce dorești? spuse ea laconic. El se prefăcu ofensat.

— Oh, haide! Așa se

întâmpină un vechi prieten?

O măsură cu privirea. Gideon avusese dreptate. Nu era o frumusețe convențională, dar avea o gură ca un păcat și niște ochi asemenea paradisului. Iisuse, oare el îi declarase într-

adevăr lui Gideon că ca
ar fi oribilă? Doamne,
fusesse cel mai mare
nemernic de pe pământ!

De aproape, ea era și
mai răvășitoare decât
părea din colțul opus al
sălii de bal. Nu mai era
deloc acea copilită slabă,
stângace, ale cărei bucle
de culoarea morcovului

păreau să eclipseze orice altă trăsătură a ființei ei. În schimb, în fața lui se afla o femeie care vibra de senzualitate, răscolindu-i simțurile.

Pielea umerilor ei expuși vederii strălucea asemenea porțelanului. Un safir prins de un lanț fin din aur stătea

ascuns în despicătura
catifelată dintre sânii ei.
În părul ei nu existau
pene ori perle, și nici
brățări prinse la
încheieturile mâinilor.
El aprecie simplitatea
vestimentației sale. La
drept vorbind, nu avea
nevoie de alte
ornamente care să-i

confere strălucire.

Iar ea strălucea cu adevărat.

Privirea lui, fierbinte și lacomă, alunecă în gropița tentantă dintre sâni ei. În timp ce ea trase aer în piept, el se simți cuprins de o senzație de căldură. Doamne, gândi el,

oricare altă femeie din încăperea pălea în prezența ei. Era coaptă precum o piersică bună și zemoasă care aștepta să fie mușcată.

Justin își mută privirea șovăitoare spre chipul ei, doar pentru a da peste ochii albaștri întunecați din pricina

indignării.

El decise ca pentru moment să rămână cam la un braț distanță. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, era posibil ca ea să-și înfigă degetele în gâtul lui.

— De ce mă privești așa? întrebă ea poruncitor.

— Pur și simplu mă minunez cât de mult ai crescut. Cred că te privești ochi în ochi cu oricare dintre bărbați.

Arabella se crispa. Își urase întotdeauna trupul. De când se știa, fusese cu un cap mai înaltă decât oricare altă fată pe care o cunoștea.

Dar cu Justin Sterling nu se privea ochi în ochi. Într-adevăr, dacă îşi aţintea privirea drept înainte, aceasta se focaliza asupra buzelor lui, care în clipa asta schiţau un zâmbet leneş şi poznaş. Şi, în plus, era chiar plăcut, la urma urmelor, să simtă şi ea

măcar o dată că nu este un uriaș.

Măcar dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat!

— Să nu-ți bați joc de mine, zise ea scurt. El îi făcu o reverență curtenitoare.

— Nu-mi bat joc de tine. Privirea lui alunecă din nou peste ea,

întârziind   asupra
ridicăturii formate de
sânii ei pe dedesubtul
corsajului. Ah, da, șopti
el, cât de mult te-ai
schimbat!

— Iar eu observ că tu
nu te-ai schimbat. Dar
în realitate, o făcuse. Era
mai masiv, poate chiar
mai înalt decât fusese la

optsprezece ani.
Observase asta din
primul moment. Sub
jachetă, toracele lui era
lat și avea umerii mai
largi decât și-i amintea
ea.

Constatarea era de-a
dreptul tulburătoare.

El se apropie ceva
mai mult. Ea rezistă

tentației de a se trage
înapoi.

— Știi, continuă el,
când prietenul meu
Gideon a pomenit
despre Inaccessibila, am
fost *săgetat* de un gând
straniu. Ce ciudat că
trebuie să gândesc în
felul acesta, nu crezi? El
oftă. Ah, dar am niște

amintiri în ceea ce te
privește, domnișoară
Templeton. Deloc
agreabile, dar totuși
amintiri.

— Într-adevăr?
întrebă ea privindu-l cu
răceală.

— Nu-ți amintești? Ei
bine, în cazul ăsta, dă-
mi voie să-ți

împrospătez memoria.
Ne aflam la reședința
ducesei de Carrington,
văduva cea bogată,
după câte îmi amintesc.
Avea loc un soi de
picnic...

— Era vorba de o
piesă, preciza ea.

— Ah, da. În fine,
atunci, dacă tot ți-ai

recăpătat   memoria,
poate îți amintești cum
mergeai în patru labe pe
pământ, jucându-te de-a
nu știu ce, sau cel puțin
asta era convingerea
mea.   Imaginează-ți
surpriza mea când te-ai
târât sub scaunul meu,
ai luat un ac și mi l-ai
înfipt în pantof.

— Poate că trebuia să porți cizme, zise Arabella blând.

— Asta spunea mereu și Sebastian. Oh, dar năzbâtiile tale l-au amuzat pe fratele meu.

Arabella clipi. Nu era mândră de purtarea ci din ziua aceea, dar nici nu-l putea lăsa să aibă

un avantaj asupra ei.

— Încep să-mi reamintesc. Când ai plecat, şchiopătai, nu-i așa?

— Într-adevăr. M-am străduit să te evit, dar tu mi-ai zărit calul şi ai venit alergând. Am crezut că vrei să-ţi ceri scuze, așa că m-am

oprit. Tu mi-ai oferit
mâna ca să ți-o sărut –
ce micuță erai! — așa ca
eu am luat-o. Am crezut
că era mai prudent să
procedez astfel, fiindcă
ducesa nu-și lua ochii
de la noi.

În timp ce vorbea,
păși mai aproape.
Arabella schiță gestul de

a face un pas înapoi, dar coloana se afla exact în spatele său. N-avea unde să se ducă pentru a scăpa de el.

Nu se gândea decât la o posibilitate de evadare. Pentru că scânteia din ochii lui îi făcuse inima să tresară și pulsul să i se

accelereze. Ce naiba
avea el de gând?

Ea îl privi drept în
ochi. *Cel mai chipeș
bărbat din Anglia.* Unele
femei îl considerau
seducător. După părerea
Arabellei, era rău și
infam.

— Te rog, vrei să
pleci?

— Domnișoară

Templeton, ce lipsă de
politețe! Încă nu mi-am
terminat povestea.

— Cunoscut urmarea.

El vorbi mai departe
ca și cum n-ar fi auzit
remarca ei:

— Însă ducesa a
plecat după aceea. Tu ți-
ai strâns pumnii, ți-ai

dat brațul pe spate, apoi m-ai pocnit cu toată puterea. M-ai lăsat acolo plin de sânge și arătând ca și cum aș fi fost rănit cu ocazia unui meci de box. În realitate, chiar asta le-am declarat prietenilor mei.

— Deci ai mințit! Ea nu-și ascunse disprețul.

— Evident că nu știi prea multe despre onoarea masculină. Să le fi spus că am fost pocnit de un copil?

Arabella fornăi, scoțând un sunet care nu era deloc demn de o lady. Ce știa un bărbat ca el despre onoare? El era o canalie egoistă,

căruia nu-i păsa decât de ei însuși și de plăcerile sale.

Reveni la sentimente mai bune în secunda în care el râse, nesuferitul! Nu-i plăcea să fie sursa lui de amuzament. Privirea ei alunecă pe lângă umărul lui.

— Nu-l văd pe

însoțitorul tău, zise ea pe un ton ascutit. N-ar fi mai bine să-l cauți?

— Oh, dar nu pot să te las aici singură. Crede-mă, mă consider un gentleman. Te-am văzut ascunzându-te de admiratorii tăi, în special de dragul de Walter, și m-am hotărât

să te salvez.

Arabella fierbea de mânie. La naiba! El era un observator mult prea dibaci, spre binele lui... și pentru liniștea ei.

— Mă surprinde până și faptul că-ți aduci aminte numele meu, spuse ea pe un ton glacial. Și asta fiindcă ți-

am rănit orgoliul.

Din nou îi aruncă o privire grăitoare.

— Oh, dar ești nedreaptă cu tine însăși. Am petrecut trei luni de zile pe Continent. Și ce găsesc când mă întorc? Un întreg *oraș* fermecat de Inaccessibila. Și, trebuie s-o spun, pe

bună dreptate.

— Te-aș ruga să nu mă iei peste picior, spuse ea înțepat.

— O simplă constatare. Prietenul meu Gideon m-a pus la curent în legătură cu isprăvile pretendenților tăi. Și totul e adevărat, după câte am văzut,

pentru că în seara asta
am băgat de seama că
bărbații au tendința să te
privească cu mare
atenție.

— Așa cum și
femeile au tendința să *te*
privească atent.

— Și dumneata,
domnișoară Templeton?
Te numeri printre acele

femei?

Tonul lui era măgulitor, aproape tandru... Însoțit de un surâs cu care se armoniza perfect.

Arabella era uimită și exasperată peste măsură. Oare el chiar își imagina că ea se va lăsa păcălită... de el?

— Dă-mi voie să-ți spun un lucru, my lord. Dacă te voi privi cu atenție, asta se va datora doar obrăzniciei și aroganței tale.

Spre surprinderea ei, zâmbetul lui cuceritor deveni și mai larg.

Asta o făcu să fie și mai hotărâtă.

— Iar dacă mă voi
simți vreodată
cutremurată din creștet
până în tălpi la vederea
ta, atunci acest lucru se
va datora dezgustului.
În ceea ce mă privește,
sir, eu nu voi permite
niciodată să mă las
influențată de un chip
frumos și de un zâmbet

irezistibil.

El se menținu ferm
pe poziție.

— Ei drăcie, ce
țâfnoasă ești în seara
asta. Poate că am greșit,
iar tu nu te-ai schimbat
deloc.

— Nici tu, sir.
Trecuseră unsprezece
ani de când se văzuseră

ultima oară. Unsprezece ani, iar el rămăsese același mascul tânăr și țăntoș. O vedetă. Un drăcușor. Un sfărâmător de inimi, așa cum ea o știa prea bine.

— Sunt flatat pentru faptul că îți amintești de mine.

— Nu e cazul, zise ea

pe un ton categoric. Chiar dacă reputația nu te-ar fi precedat, eu am o memorie excelentă în privința chipurilor.

Surâsul acela nesuferit încă persista pe buzele lui.

— Îți mărturisesc, draga mea domnișoară Templeton, că mă întreb

ce anume îi face pe
bărbați să roiască în
jurul dumitale
asemenea unor câini de
vânătoare ce au luat
urma unei vulpi. Cu
siguranță nu e vorba de
capacitatea dumitale de
a flirta.

Înainte ca ea să-și dea
seama ce se întâmplă, el

îi prinse mâna ca într-o
menghină. Arabella
încercă să ȝi-o elibereze,
dar nu reuȝi s-o smulgă
din strânsoarea
degetelor lui puternice.

— Ar fi cazul să nu
protestezi, draga mea.
Suntem urmăriți.

Oh, Doamne, aveȝ
dreptate. Câteva capete

erau întoarse în direcția lor. Iar Walter stătea în picioare, undeva în urma lor, având înfățișarea unui om biciuit.

Justin se apropie mai mult de ea.

— Domnișoară Templeton, întâlnirea noastră a fost — se

prefăcu că socotește – o nouă ocazie memorabilă.

— Iar eu aş putea spune că a fost o plăcere, pară ea, dar nu e cazul.

Presiunea degetelor lui deveni şi mai puternică. El se apropie atât de mult de ea, încât

o împiedică să observe restul adunării.

— Un cuvânt de avertizare, draga mea. Ia-o ușor, pentru că e în joc reputația mea.

Replica ei fu rapidă precum o săgeată:

— Ah, dar tu nu muști, îți amintești?

— Poate că am

mințit. În realitate, eram cunoscut ca un devorator al fetelor mici ca tine.

Arabella se îndreaptă de spate.

— Nici măcar nu sunt o fată mică. Și jur că tu mi-ai descoperi totuși ascunzătoarea.

El își dădu capul pe

spate și râse. Arabella
spumega de furie. Nu-i
plăcea să fie bătaia lui
de joc.

— Odată, nu mi-ai
oferit șansa de a-ți
săruta mâna. Așa că mă
tem că va trebui s-o fac
acum.

Nu-l putea opri.
Înainte ca ea să

protesteze, el îi ridică
mâna. Ochiilor lor se
întâlniră înainte ca el să-
și aplece ușor capul
negru.

El o eliberă, se răsuci
pe călcâie și o porni
calm din loc.

Ochii ei se măriră.
Buzele se
întredeschiseră. Rămase

nemișcată, surprinsă de gestul lui. Se așteptase la un sărut ușor, aerian, deasupra încheieturilor. Însă primise cu totul altceva...

Prin urmare, o mușcase, secătura!

Capitolul 4

A doua zi, în primele ore ale după-amiezii, Georgiana dădu năvală în salon. Arabella era singură, și tocmai se pregătea să-și bea ceaiul. Mătușa sa se afla la etaj, unde trăgea un pui de somn.

— Arabella, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat! Oh, ce dezamăgită am fost fiindcă mama și tata au hotărât să plecăm mai devreme! Foșnindu-și volanele, Georgiana se așeză lângă Arabella.

Arabella puse o mână pe ceainicul de argint

pe care servitoarea tocmai îl așezase în fața ei.

— Ceai, Georgiana? o întreba ea.

— Da, mulțumesc. Acum, trebuie să-mi spui tot.

— Zahăr? O bucată sau două? Georgiana abia se stăpâni să nu

țipe.

— Asta e tot ce ai de spus?

Arabella îi întinse o ceașcă delicată din argint și fildeș.

— Ce-ai vrea să-ți spun?

— În fine, aș vrea să-mi spui ce s-a întâmplat aseară cu Justin

Sterling. Arabella, sunt uimită pentru că ești atât de calmă. Te-a ales pe tine, dintre toate femeile care erau prezente acolo!

Arabella presupuse că nu putea evita întrebările Georgiane decât răspunzând la ele.

— Numai pentru că a

fost plecat pe Continent
și abia a revenit la
Londra. S-a întors doar
pentru a o întâlni pe
Inaccessibila. Buzele i se
arcuірă. Doamne, cât
disprețuia acest nume, îl
detesta la fel de mult
cum detesta atenția de
care avusese parte în
actualul sezon.

Desigur, așa cum spusese și mătușa Grace în dimineața aceasta, la micul dejun, totul *ar înceta* dacă ea ar accepta una dintre oferte. Iar când mătușa Grace îi amintise cu blândețe că avea aproape douăzeci și unu de ani...

Își mascase suferința

așa cum era deja
învățată s-o facă. Nu
fusesse vorba de o rea
intenție, desigur.
Mătușa Grace și unchiul
Joseph o iubeau ca pe
propriul lor copil.
Arabella era conștientă
de asemenea de faptul
că mătușa Grace și
unchiul Joseph voiau să

o vadă căsătorită cu partenerul potrivit – în cazul celor trei fiice ale lor se descurcaseră destul de bine. Cu numai câteva zile în urmă, mătușa Grace îi amintise că verișoarele reușiseră să agate un conte, un viconte, și pe cel de-al doilea fiu al

unui duce.

Însă Arabella nu dorea să „agate” un soț. Nici măcar nu se grăbea să-și găsească un soț.

Și cu siguranță nu se afla la Londra pentru a pune mâna pe unul. Într-adevăr, se afla aici din simplul motiv că, ultima dată când

călătorise în Africa,
căldura o îmbolnăvise
de moarte; de aceea,
mama și tata insistaseră
ca ea să locuiască cu
mătușa Grace și cu
unchiul Joseph, atunci
când tata fusese trimis
înapoi în Africa, luna
trecută.

Poate că datorită

faptului că nu era o domnișoară londoneză tipică, ea nu consacra fiecare gând al zilei mariajului. Probabil că explicația rezida în aceea că ea nu-și găsisese nicăieri locul. Aspectul fizic o evidențiasse întotdeauna într-un mod ciudat, ca să

spunem așa. Nici măcar un suflet de pe acest pământ, nici măcar Georgiana, și cu atât mai puțin Arabella nu știau cu certitudine care era locul căruia îi aparținea sau în care trebuia să se afle.

Dacă va avea vreodată șansa să se

căsătorească, va lua un bărbat care nu se va sinchisi că ea era lipsită de tact, sau care nu se va supăra că ea râde într-un moment nepotrivit sau pentru că spune ceea ce nu trebuie... un bărbat care s-o iubească pentru ea însăși, care s-o iubească pentru felul ei

dea fi... sălbatică, cu
părul roșu, brațe
costelive, pistruiată și
totalmente...

Un bărbat care s-o
iubească pentru felul
cum nu era, și nu va
putea fi nicicând.

Așa cum tata o iubea
pe mama.

Se stârnise mare

vâlvă în momentul în care frumoasa și eleganta ei mamă se căsătorise cu un bărbat care semăna cu o sperietoare de ciori, și pe deasupra era și un om al Bisericii. Însă între părinții Arabellei exista o iubire adâncă și plină de toleranță.

Iar Arabella voia același lucru și pentru ea.

Cu adevărat o Inaccessibilă, reflectă ea ursuză.

Mătușa Grace se bucurase atunci când sosise prima cerere – de la un conte, nici mai mult, nici mai puțin!

Mătușa Grace fusese
șocată în secunda în
care Arabella refuzase
cererea lordului
Thomas Wilbury. Se
holba la ea și cum
Arabella ar fi fost surdă.
Probabil că mătușa
Grace se gândise că
aceasta fusese unica ei
șansă de a se căsători.

În mod surprinzător,
urmase o alta aproape
imediat, din partea lui
Phillip Wadsworth.
Avusese un mare noroc,
dar asta nu putea
compensa faptul că el
era cu un cap mai scund
decât ea, un aspect în
privința căruia Arabella
dovedea o incredibilă

sensibilitate.

Când sosi cererea din partea lui Asthon Bentley – nesuferitul încercase de fapt să o sărute! — mătușa Grace fusese de partea ei. Desigur, ea se simțea obligată s-o informeze pe mătușa Grace că purtarea lui nu fusese

demnă de un gentleman.

— Arabella, mă auzi?

Întrebarea

Georgianei o trezi la realitate.

— Care era subiectul discuției? se interesă ea, cu toate că n-avea nicio îndoială în această privință.

— Justin Sterling, c
informă cu
promptitudine prietena
sa.

— Oh, *el*. Arabella
ridică ceașca de ceai.
Georgiana făcu o
grimasă.

— Da, *el*.

— El venise s-o vadă
pe Inaccessibila, zise ea.

Crede-mă, Georgiana, nu s-ar fi apropiat dacă ar fi știut că e vorba de mine.

— De ce spui asta?

— Îi displac la fel de mult cum îmi displace și el mie.

— Arabella, trebuie să mărturisesc că am fost surprinsă când mi-

am dat seama că-l cunoști. De ce n-ai spus niciodată?

— Ce să spun? Desigur, îl știu de ani de zile. Dar nu l-am mai văzut de când eram un copil. Și într-adevăr, recunosc, a existat o ocazie în care a influențat

comportamentul unuia
față de celălalt.

— Trebuie să-mi
spui, o rugă Georgiana.
Gura Arabellei se
strânse.

— Mai degrabă nu
aș...

— Oh, te rog,
Arabella, o imploră
Georgiana.

— Foarte bine,
atunci. S-a întâmplat la
reședința de la țară a
ducesei de Carrington,
o văduvă foarte bogată.
Tocmai mă pregăteam
să ies din casă, în
secunda în care am avut
ocazia de a trece pe
lângă o încăpere unde
două persoane stăteau

de vorbă. Ușa era întredeschisă și – oh, da, știu că e ceva neobișnuit pentru mine, dar m-am strecurat în spatele acesteia și m-am oprit să ascult.

— Cine era? Justir Sterling? Arabella dădu aprobator din cap.

— Era cu o tânără

numită Emmaline Winslow. N-am să uit niciodată, fiindcă eu credeam ca e cea mai divină creatură ce s-a născut pe acest pământ. Dar ea plângea, Georgiana, *plângea*. Însă lui Justin Sterling nu-i păsa defel de sentimentele ei. Nu voi

uita niciodată vorbele
lui. I-a spus că există și
alte femei la fel de
încântătoare ca ea. Într-
adevăr, așa a declarat, că
ea e o perlă între multe
altele, iar el are de gând
să le încerce pe toate! Și
nu a fost doar asta,
Georgiana. E vorba de
felul în care i-a spus

acest lucru, cu atâta
răceală, cu atâta
nepăsare!

— Oh, biata fată!
Tonul Georgianeii era
plin de simpatie.

— Ea nu reprezenta
nimic pentru el,
Georgiana, nimic în
afară de faptul că era
ultima sa cucerire. După

aceea, a ieșit din
încăpere cu pasul
țanțoș. Părea un păun
gătit, care în mod
evident se gândea mai
mult la propria
persoană! A părăsit-o pe
Emmaline în timp ce ea
plângea amarnic,
singură în casă. Dar eu
am hotărât că el trebuie

să primească ceea ce merită. Îi relatează cum îl urmase și cum se târâse sub scaunul său. M-am hotărât asupra pantofului, zise ea, cu toate că ar fi trebuit să aleg ceva aflat mai sus.

Georgiana se străduie să nu pufnească în râs.

— Nu e de mirare că

te țin minte.

Arabella îi mai turnă
ceai.

— În fine, a meritat-
o.

— O merita,
încuviință Georgiana,
dar, Arabella, tu spui
uneori cele mai
scandaloase chestii!

Arabella se întinse

după ceașca ei. Ochii ei albaștri sclipeau peste marginea acesteia.

— Știu, murmură ea, e o chestie aproape deplasată. Dar n-ai să spui, nu-i așa?

— Niciun cuvânt, promise Georgiana.

— Acum știi de ce îl consider pe Justin

Sterling drept cea mai odioasă creatură în viață. Nu-i mărturisi însă că purtarea lui din scara trecută nu făcuse altceva decât să-i confirme opinia. O parte a ființei ei era și acum îngrozită de îndrăzneala lui.

Iar în secunda

aceasta, ea își amintea,
cu claritate, cum inima
îi tresărise atunci când
el se aplecase deasupra
mâinii ei...

— Sunt de acord, are
cea mai oribilă
reputație. Poate că ar
avea nevoie de femeia
potrivită care să-i
tempereze

malițiozitatea...

Georgiana   târăgăna
cuvintele.

Arabella își aținti
ochii spre ea. Pe
trăsăturile frumoase ale
Georgianeii apăruse o
expresie stranie, ceva
între vină și neliniște.

— Ce este? întrebă ea
curioasă.

— Nimic, murmură Georgiana.

— Cu siguranță e ceva, altfel nu ai arăta astfel. Câteodată, Georgiana avea nevoie de încurajare. Ea nu era asemenea Arabellei, nu exprima tot ceea ce avea în minte. Într-adevăr, conchise Arabella cu

înțelepciune, ea și-ar fi dorit să-i semene ceva mai mult Georgianeii. Trebuia să facă un efort nemaipomenit pentru a-și struni firea impetuoasă, și uneori nu prea reușea.

— Georgiana?
murmură ea. Georgiana trase aer în piept.

— Pur și simplu mă
gândeam la voi doi
scara trecută —

Inaccesibila și cel mai
chipeș bărbat al Angliei.

— Te rog să nu-mi
spui așa. Și nici lui.

— Iartă-mă. Știu că te
deranjează... Dar

recunoaște, Arabella.
Nu e el cel mai frumos

bărbat pe care l-ai văzut vreodată?

Arabella nu avea ce face. O viziune nedorită se implantase în mintea ei. Ochi de smarald strălucitori, două buze masculine care schițau un zâmbet suav ce o făceau să simtă un gol în
stomac numai

amintindu-și-le.

— N-am observat, replică ea pe un ton detașat.

— Oh, Arabella. Ar fi trebuit să vezi, pe cuvânt. Felul în care arătați voi doi împreună avea în el ceva aproape spectaculos... el atât de ostentativ, staniolul

perfect pentru tine și pentru strălucirea ta. Și felul în care se înălța deasupra ta. În realitate, tu abia dacă îi ajungeai până în dreptul bărbiei...

Nu chiar. Ochii ei, Arabella era aproape sigură, se aflau exact la nivelul buzelor lui.

— Mărturisesc,
continuă Georgiana, că
era chiar romantic.

Arabella lovi
farfurioara atât de tare,
încât lichidul dădu
peste margine. Sări în
picioare, în intenția de a
face rost de o cârpă cu
care să șteargă mizeria.
Dar în clipa în care

reveni de la uşă precum o săgeată, genunchiul ei se izbi de măsuţa delicată pe care era aranjat serviciul pentru ceai.

Măsuţa se zgâlţâi. Serviciul chinezesc zbură în toate direcţiile. O pată de culoare neagră începu să se

împrăştie pe covorul preţios, un Aubusson, al mătuşii Grace.

— Oh, ce belea, mormăi ea. Georgiana chicoti, îndreptându-se deja către uşă pentru a căuta o slujnică. Reveni cu o cârpă rece pentru a tampona cu ea genunchiul învineţit al

Arabellei, apoi își reluă locul.

— Îți mulțumesc.
Arabella îi adresă un zâmbet plin de afecțiune. Ești o drăguță.

Se opri, apoi spuse încet:

— E uimitor cum am devenit prietene.

Suntem atât de diferite,
nu? Tu ești grațioasă și
micuță asemenea unui
strop de ploaie, în timp
ce eu sunt *lipsită* de
grație și neîndemânatică
asemenea unui
țopârlan.

— Încetează,
Arabella. Nu știi să te
prețuiești. Așa mi-a

adus aminte de un lucru. Mergi diseară la gala Bennigton?

Arabella dădu aprobator din cap.

— Hmmm, zise Georgiana. Apoi urmă c pauză nevinovată: Crezi că va fi și el acolo?

Nu exista nicio îndoială cu privire la

persoana la care făcea referire. Arabella mârâi.

— Acesta e un gând înspăimântător.

Georgiana râse în timp ce Arabella își dorea să fie în stare să o facă.

Oh, dar Georgiana putea fi atât de pisăloagă. Se știa că

atunci când venea vorba
despre femei, Justin
Sterling alegea doar
„garoafele” oraşului.
Până şi afirmaţia că ea şi
Justin arătau
spectaculos... friza
ridicolul.

Şi totuşi ea nu putea
nega, într-un colţişor
ascuns al fiinţei sale, că

în parte se simțea
flatată.

Acolo, slavă
Domnului, nu era nici
urmă de el. Una peste
alta, seara se scurse într-
un mod destul de
agreabil. În cele din
urmă, rămasă fără

suflare din pricina
emoției, ea porni spre
acea parte a încăperii
unde se serveau
băuturile răcoritoare.

— Arabella!

Se răsuci pe călcâie
chiar în dreptul
pragului. Walter
Churchill se îndrepta în
direcția sa.

— Walter, bună! Nu știam că ești aici.

Aproape că se detesta pe sine pentru felul în care inima ei tresărise. La drept vorbind, se simțise aproape ușurată văzând că nu se aflau pe acolo nici el... nici Justin Sterling, din unul și același motiv.

Îl plăcea pe Walter. Îl plăcea cu adevărat. În ce-l privea pe Justin, își spuse ea hotărâtă, el nu merita nici măcar să-i pomeni numele.

— Abia am sosit, spuse Walter. Arabella, te rog, simt nevoia să stau o clipă de vorbă cu tine. El arătă în direcția

unei cămăruțe care era situată chiar lângă sala de bal. Arabella ezită, apoi îl urmă nehotărâtă.

Acolo exista o sofa așezată chiar în dreptul ușii. El o îndrumă exact spre locul respectiv, făcându-i semn să ia loc. În timp ce se așează alături de ea, aproape,

dar fără s-o atingă, ochii lui o priveau cu gravitate.

— Arabella, te rog, spune-mi că nu ești îndrăgostită de el!

Arabella clipi. Nu se așteptase la o asemenea izbucnire din partea lui.

— Poftim?

— V-am văzut aseară

împreună. Te-am văzut
cu el! Arabella inspiră.

— Te referi la Justin
Sterling?

— Da. Știi ce este el,
nu? Un crai dat naibii.
O canalie fără inimă.
Are șase amante în
același timp. Arabella...
Walter o privi
implorator. Dacă îi

permiți să se apropie de tine îți va frânge inima.

Arabella nu se putu abține. Pufni în râs. Sfinte Doamne, Georgiana, iar acum Walter!

— Nu-ți mai bate capul, Walter. Crede-mă. Eu sunt ca o fortăreață. Un asemenea

om nu ar trebui să mă
păcălească niciodată.

— Nici nu-ți pot
spune cât de fericit sunt
să aud asta. El îi atinse
ușor mâna. Arabella, te
ador. Te divinizez.

— Walter, te rog. Ea
știa ce avea să urmeze.
O știa pur și simplu...

— Mărită-te cu mine,

Arabella. Pentru că, îți
jur, dacă nu o vei face,
îmi vei frânge inima.

Arabella oftă. Nu știe
dacă era cazul să râdă
ori să plângă.

— Walter. Walter, te
rog, încetează!

Expresia lui o făcu să
amuțească. Oh,
Doamne, reflectă ea

exasperată, acum
discursul ei trebuia să
fie pregătit deja.

Dar nu-l avea. Se
bâlbâia, încercând să-i
facă durerea cât mai
suportabilă.

— Walter, înțelege-
mă. Eu țin foarte mult la
tine. Țin cu adevărat la
tine.

Ea se simțea atașată de el, dar știa că nicideată nu ar fi putut fi atrasă de el ca bărbat. Și asta era de fapt esența. Când avea să se mărite, dacă va face vreodată acest pas, ea voia să aibă parte de pasiune, de emoție... iar aceste lucruri nu le-ar fi

descoperit   nicicând
alături   de   Walter.
Acum, putea ea oare să-i
spună acest lucru, fără
a-i răni sentimentele?

— Ești un bărbat
bun, dulce, zise ea mai
departe, și eu sunt
onorată că te gândești
astfel la mine. Crede-
mă, prevăd că într-o

bună zi vei fi soțul perfect al unei femei. Ea făcu o pauză, sperând că asta va fi suficient!

Gura lui Walter mai întâi se deschise, iar apoi se închise.

— Arabella, zise el cu o voce nesigură, ce încerci să spui? Eu simt ceva pentru tine. Și

credeam că și tu simți
ceva pentru mine...

— Dar nu genul
acela de sentimente.
Walter, ascultă-mă. Eu
nu pot fi soția ta.

Dumnezeu s-o aibă
în pază, el era gata să
izbucnească în lacrimi.
Arabella îl privea cu
compasiune. Ea era

genul de persoană care-
și afișa emoțiile în fața
tuturor, iar gândul ca îl
rănise în asemenea
măsură o deranja
profund.

— Walter, te rog să
înțelegi cât îmi e de
greu. Însă eu am făcut
un legământ față de
mine însămi, am jurat

că, atunci când mă voi
căsători, o voi face
numai din dragoste.

El înghiți în sec.

— Tu nu mă iubești?

— Mă tem că nu, zise
ea cu blândețe. Cu
timpul, cred îți vei da
seama și tu că nu mă
iubești.

Urmă o tăcere

apăsătoare. El se holbă
la ea, având pe chip o
expresie îndurerată,

— Walter, îmi pare
nespus de rău, dar așa e
cel mai bine. Este, într-
adevăr. Strecurându-și
un braț pe lângă cotul
lui, ea se ridică și o
porni spre ușa care
rămăsese întredeschisă.

În dreptul pragului,
el se întoarse și o privi.
Arabella tresări.

— Dacă dorești, îți
pot chema trăsura. El
scutură din cap.

— Nu e nevoie. În
cele din urmă, el se
răsuci pe călcâie și o
porni către sala de bal,
cu umerii căzuți, ca și

cum aceștia ar fi
susținut greutatea
întregii planete.

Mai degrabă
neliniștită, Arabella îl
urmări cum traversează
încăperea, stând apoi de
vorba cu un lacheu, în
apropierea scării.
Doamne! El nu se va da
în spectacol. Nici nu-și

imaginase că o va face,
dar oricum se simțea
ușurată. Se îndoia că
Walter va spune și
altora că îi ceruse mâna
doar pentru a fi respins,
un lucru care ei i se
potrivea de minune.

Netezindu-și rochia
galbenă de muselină, se
reculese, pregătindu-se

să se reîntoarcă în sala de bal.

Cineva aplaudă.

Ea îngheță. Pielea de pe ceafă se încreți în semn de avertisment. Știa, chiar înainte de a se întoarce, cine se afla în spatele său.

— Încă un pretendent de care ai

scăpat, observă Justin. Probabil că în curând vor pune bazele unui club.

Arabella nu scoase niciun cuvânt. O speriasse, băgă el de seamă.

— Drăguț din partea ta că l-ai refuzat cu blândețe, se amuză el.

Mă întreb unde sunt oare ceilalți norocoși.

Tăcerea ei nu dură prea mult-iar el nici nu se așteptase să dureze.

— Erai ascuns după ușa, nu-i așa? îl acuză ea. Mă spionai.

— Nu. Eram cu lordul Bennigton în biroul său. Mi-a oferit

un brandy pe care tocmai l-a cumpărat, și trebuie să recunosc că s-a nimerit tocmai bine. Dar îți dau un sfat, Arabella. Dacă vrei ca discuția să fie confidențială e preferabil să închizi ușa.

— Nu ți-am dat permisiunea să mi te

adresezi pe numele de botez. Tonul ei afectat se potrivea perfect cu sclipirea feroce și albastră a ochilor ei. Ar fi trebuit să-ți anunți prezența.

— Spune-mi, te rog, care ar fi fost cel mai potrivit moment? Între „te ador” și „te

divinizez”?

Furia din privirea ei deveni și mai puternică. Într-adevăr, concluziona Justin, ea se stăpânea într-un mod remarcabil. Unde era oare explozia la care se așteptase?

El continuă:

— Cu toate acestea, e

evident că el nu știe de relațiile tale anterioare, altfel n-ar mai fi presupus că ești îndrăgostită de el.

Ea îl privi drept în ochi.

— Nesuferitule, zise ea pe un ton neutru.

— Oh, dar chiar sunt de părere că *eu* ar trebui

să fiu cel ofensat. Nu ai vorbit în termeni măgulitori despre persoana mea. Oricum, sunt obligat să te informez că partea aceea referitoare la cele șase amante e o exagerare. El ridică din umeri. Nu e vorba că nu mi-ar fi plăcut, recunosc. Însă

îmi lipsesc resursele
financiare.

Ea își înălță bărbia.

— Tu nu ai niciun
strop de decență, nu-i
așa? Ce fel de bărbat i-ar
mărturisi un asemenea
lucru unei doamne?

Justin știa foarte bine
că temperamentul ei se
potrivea perfect cu

nuanța de foc a părului său. Îi trecu prin minte că o mușca – și lucrul acesta îl bucură nespus.

— Haide, Arabella. Ai jucat admirabil rolul unei femei grijulii, plină de compasiune. Locul tău e pe scenă.

Eforturile sale începeau să dea roade.

Ea deveni agitată.

— Crezi că lucrul acela mi-a făcut plăcere?

— N-a fost așa?

Arabella își ridică
bărbia.

— Eu nu sunt la fel
ca tine, spuse ea cu
răceală. Sentimentele lui
mă sensibilizează.

— Atunci de ce nu te

măriți cu el? Nu-i dădu
ocazia să răspundă. Ah,
da. Fiindcă vrei să te
căsătorești exclusiv din
dragoste.

— E chiar atât de
greu de crezut? Justin
ridică din umeri.

— Am auzit că fratele
tău s-a căsătorit din
dragoste.

— Însă nu asta era intenția lui. Căuta o mireasă care să-i îndeplinească cerințele pe care le avea în privința unei soții. A fost pur și simplu suficient de norocos să descopere dragostea pe parcurs. Nici de astă dată nu-i dădu ocazia să

răspundă. Însă ne
abatem de la subiect.
Ceea ce mie mi se pare
greu de crezut e faptul
c ă *t u* ești capabilă de
asemenea sentimente
pline de tandrețe.

Buzele ei se strânsură
precum o menghină.
Practic saliva, fiind
pregătită să-și lanseze

tirada. El își înclină capul într-o parte.

— Ce părere ai, Arabella? Ochii ei se îngustară.

— Crede-mă, zise ea cu o politețe forțată, că n-ai vrea s-o afli.

— Și dacă aș spune că vreau?

— Iarbă în revărsat

de zori, zise ea printre dinți. Asta îți sugerează ceva?

— Un duel, preciza el. Ce deliciu! Oh, dai trebuia să îmi închipui că te vei gândi la niște căi de atac.

Și într-adevăr, concluziona el extrem de amuzat, privirea ei

nu îi lăsa niciun dubiu
asupra faptului că
examina o asemenea
posibilitate. Dacă ea ar fi
fost un prădător, l-ar fi
devorat până la ultimul
oscior.

— Iartă-mă, dar nu ai
pretins acum câteva
clipe că ești o femeie
milostivă? Măi să fie,

dar tu chiar l-ai dus de nas pe Walter, nu-i așa?

— Dumnezeu mare, zise ea curajoasă, dacă aș avea un pistol, cred că te-aș împușca cât ai clipi din ochi!

— Ah. E clar că îmi irolesc farmecul în ceea ce te privește.

— N-ai pic de

farmec.

— Arabella! El se prefăcu șocat. Așa se vorbește cu un gentleman?

— Dumneata, sir, nu ești un gentleman!

Pe toți zeii, ea era într-adevăr un băiețoi! La fel de impetuoasă și voluntară ca

întotdeauna, își spuse
el. Și pe deasupra,
ultimele lor întâlniri îi
oferiseră o distracție de
care el nu mai avusese
parte de ceva vreme. Îl
amuzau istețimea ei și
ciorovăiala dintre ei, în
ciuda acelui pariu
nechibzuit făcut cu
Gideon. Își propuse să-i

vorbească despre asta la următoarea lor întâlnire...

Era ciudat, însă el se simți pe neașteptate plin de viață așa cum nu-și mai amintea să fi fost de multă vreme.

— E bine că ai refuzat cererea bietului Walter, zise el cu o

mină veselă. E clar că el nu poate face față briciului tăios al limbii tale. Dar îți promit că în mine vei găsi un adversar pe măsură.

Ea își miji ochii.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? Și de ce te hlizești de parcă ai ști ceva ce eu nu știu?

Ea era franchețea personificată, decise el.

— Habar n-am. Cu siguranță nu pot fi o companie plăcută.

— Voi ignora acest aspect, anunță ea. Acum, uite ce e. Aș vrea să discut despre faptul că mă spionai...

— Nu spionam.

Credeam că am stabilit asta.

— N-am stabilit. Dai pot avea încredere că nu vei relata și altora ceea ce ai auzit?

— De ce?

— Pentru că detest bârfa, de aceea.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— Vrei să spui că nu te încântă statutul regal de Inaccessibila?

— Nu mă încântă, mormăi ea. Și dacă cineva îmi mai adresează acest nume îngrozitor, jur că voi țipa.

El făcu o grimasă.

— Asta ar trebui să

ducă la descurajarea
bârfei.

Ochii ei îi întâlneau
pe ai lui.

— Am asigurarea ta
că nu vei spune nimic?
întrebă ea poruncitor.

— Ei bine, șopti el, aș
putea fi convins.

— În schimbul a ce?

Al unui sărut, fu el pe

punctul să declare. Abia în ultima clipă reuși să-și reprime acel impuls neașteptat.

Deodată, se simți cuprins de furie. Un sărut cu domnișoara Arabella Templeton... cum de mintea lui sclipitoare născocise ceva atât de absurd?

Constatarea
surprindea cu atât mai
mult cu cât ea era cea
mai agasantă persoană
de sex feminin pe care
avusesese ghinionul s-o
întâlnească vreodată.
Totuși, cum, dacă se gândea
la asta, nu era bine, poată că nu
era nici surprinzător,
nici absurd.

Privirea lui alunecase
în jos, către buzele ei. Ea
avea o gură făcută să
râdă, decise el. O gură
creată pur și simplu
pentru plăcerea
bărbatului, cărnăasă și
roză ca și restul trupului
ei. El era de acord cu
alegerea făcută de ea în
privința rochiei –

galbenul acela untos
dând strălucire pielii
sale.

I se părea
provocatoare
perspectiva de a o
săruta... Doamne, oare
ce se petrecea cu el? În
zelul ei, Arabella veni
ceva mai aproape. Asta
nu modifica deloc

lucrurile. Se uita în sus spre el cu un aer serios, în aşteptarea răspunsului său, cu buzele întredeschise, oferind o întrezărire a unor dinţi micuţi şi albi. Hristoase, se întrebă el înnebunit, oare ce gust o *fi* având ea?

— Nu mi-ai răspuns.

N-ai să spui, nu-i așa?

Hain. Așa era el.

Se auzeau acordurile muzicii. În clipa aceea el ridică o sprânceană.

— Dansează cu mine, fu singurul său comentariu, și am să mă mai gândesc.

Și o conduse în grabă pe ringul de dans.

Capitolul 5

Se roteau atât de repede încât ea se agăța brusc de umărul lui.

— Justin! își dădu seama cu întârziere că îl strigase pe numele de botez. Ce faci?

— Îmi închipui că e un lucru evident.

Ei se rotiră prin dreptul domnișoarelor Wilmington, Abigail și Lucinda, care îl priveau cu admirație nedisimulată. Justin înclină capul, adresându-le un surâs fermecător. Abigail chicoti în spatele evantaiului, în timp ce

Lucinda își flutură
genele în direcția lui.

Maxilarul Arabellei
deveni rigid.

— Nu ți-a spus
nimeni că e revoltător să
dansezi cu o femeie în
timp ce-i faci alteia ochi
dulci?

— Suntem geloase,
nu-i așa?

— În ochii unui porc!

El își dădu capul pe spate și râse.

— Arabella, tu ești cu adevărat încântătoare.

Nu vorbea serios, bineînțeles. Într-adevăr, ea știa foarte bine că el voise să afirme exact contrariul.

— Nu te iert, să știi,

îi spuse ea hotărâtă.

— Pentru ce?

Ea strânse din dinți.

Își ridică o
sprânceană groasă și
neagră.

— Draga mea, s-a
întâmplat ceva? Te temi
poate că a mai rămas
ceva busuioc din sosul
servit la cină? Ia-ți

gândul de la el. N-a mai rămas nimic.

Arabella își dorea să ție din răspuțeri. Era forțată să se rezume la o șoaptă.

— Asta e o răzbunare, nu? Felul tău de a-ți lua revanșa pentru festa pe care ți-am jucat-o când eram

mică?

— Pe cuvânt, ești extrem de suspicioasă! Cum e posibil să-ți imaginezi așa ceva?

— Pentru că trebuia să-mi închipui că mă vei evita ca pe o ciumată.

— Și de ce te-aș fi evitat? Asta ar fi

însemnat că mi-e teamă
de tine.

Privirile li se
întâlniră. În ochii lui
exista o strălucire
anume... un lucru pe
care ea nu-l putea
descifra. Știa doar că,
indiferent ce-ar fi fost,
ea nu se putea încrede
în el.

— Chiar e nevoie să te holbezi la mine?

— Îmi pare rău, zise el dintr-o suflare. N-am vrut. Numai că până acum n-am observat că ai pistrii.

Fără îndoială că o compara cu femeile elegante și sofisticate cu care obișnuia să aibă

relații. Dar Arabella nu-și detesta niciodată pistruii atât de tare ca în acel moment. Când era mică, se frecase până ce pielea se asprise. Când mai crescuse, aplicase cu generozitate loțiunea Gowland's, în fiecare noapte. Nimic nu funcționase.

Ea își plecă prima privirea. Deveni tăcută. Doamne, cât de *ciudată* era chestia asta. Ei nu-i plăcea să danseze. Mai bine zis, nu-i plăcea să danseze cu *el*. El era atractiv precum un drăcușor. O umplea de amărăciune constatarea că nu putea să nu fie

conștientă de prezența sa. Dumnezeu, nicio femeie sănătoasă la minte n-ar fi fost în stare de o asemenea performanță. Iar în prezent era conștientă de greutatea mâinii lui deasupra taliei ei. O simțea ca și cum i-ar fi ars pielea. Iar cealaltă

mână,   înfășurată
deasupra palmei ei,
mare,   brună   și
puternică... Ceva cu
totul nefamiliar o
străbătu din cap până în
picioare.

El o răsuci din nou.
Arabella se împiedică,
fiind nevoită să se agate
de el pentru a-și

menține echilibrul.

— Justin, încetează să mai faci asta! sâsâi ea. Chipul îi era ca de foc, nu avea nicio îndoială în această privință.

— Draga mea, cum am putea dansa altfel?

— Mă strângi prea tare!

— Chiar așa?

Fu o întrebare blândă, însă privirea lui arunca văpăi. Cum spusese el seara trecută? *Eram cunoscut ca un devorator de fetițe micițe și tandre ca tine.*

Arabella simțea o puternică aversiune față de propria persoană. Gâfâia de parcă ar fi

alergat. În realitate, respirația ei întretăiată nu se datora faptului că brațul lui se strângea prea tare în jurul taliei ei. Nu, era vorba mai degrabă de proximitatea buzelor lui, ceea ce o făcea să simtă respirația lui caldă peste tâmpla ei. Iar înălțimea lui...

una uluitoare, îi dădea
senzația că este o fată
delicăță. Și... oh, cât îi
plăcea lucrul acesta!
Dumnezeule
Atotputernic, chiar că-i
plăcea!

Însă omul acesta era
Justin Sterling. Craiul
crailor. Infamul-
infamilor.

Buimăcită de propria reacție, deranjată de apropierea lui, ea își îndreptă spatele... călcându-l pe picior în timpul acestei operațiuni.

El mormăi.

— Am auzit că dansul nu e unul din talentele tale. Dar ai

făcut-o dinadins, nu-i așa?

— Nu-i adevărat, negă ea fără să-și ascundă resentimentele.

Strânsoarea mâinii lui deasupra palmei ei deveni și mai puternică.

— Justin! Fie-ți milă...

— Știi că e a treia

oara când îmi rostești
numele în decurs de
câteva minute? Cred
într-adevăr că statutul
meu crește în ochii tăi.

— N-am socotit, zise
ea printre dinți. Acum
slăbește strânsoarea,
dacă ești drăguț.

El se menținea ferm
pe poziție.

— Încă nu s-a terminat valsul.

— Justin...

— Patru, spuse el cu blândețe.

Capul Arabellei se înălță atât de brusc încât fu pe punctul de a-i lovi bărbia. Ea îi aruncă o privire care i-ar fi spulberat pe mulți

bărbați. Fir-ar să fie, n-avea nicio putere asupra lui! El continua să o privească având pe buze un surâs abia perceptibil.

— Acum, fii atent. Ea se strădui să adopte un ton sever. Nu vreau să provoc un scandal. Și nici tu nu dorești...

El râse din toată
inima.

Arabella îi aruncă o
privire iritată.

— De ce găsești
chestia asta atât de
amuzantă?

— Fiindcă chiar *este*
amuzantă. Scandal?
Draga mea, tu ai
petrecut prea mult timp

în afara țării, alături de
părinții tăi. Numele
familiei Sterling e
sinonim cu noțiunea de
scandal. N-ai aflat?

— Credeam că e
vorba doar de numele
tău, spuse ea cu curaj.

— Dacă vrei neapărat
să mă rănești, Arabella,
trebuie să te străduiești

ceva mai mult.

Doamne, dar el avea
răspuns la absolut orice!
Ea decise că cea mai
bună armă a ei era
tăcerea. El se învârti.
Arabella se împiedică,
evitând cu greu
prăbușirea peste o vază
mare aflată pe o parte a
ringului.

El oftă.

— Dacă te-ai relaxa pur și simplu, lăsându-te condusă de mine, chestia asta n-ar mai fi un chin. Eu sunt un dansator desăvârșit.

Arabella strânse din buze. Bineînțeles că era. Avea picioare subțiri și se mișca cu ușurință. La

ce altceva te puteai
aștepta de la un bărbat
perfect ca el?

Ea îl călca din nou pe
picior.

— Dumnezeule,
mormăi el, ce e cu
dorința asta perversa de
a vedea că nu mai pot
merge niciodată?

Arabella roși.

Muzica încetă o clipa mai târziu. Înainte ca ea să apuce să-și tragă sufletul, lângă cei doi se ivi un bărbat. Cu păr blond și obraji rumeni, el era aproape la fel de înalt și bine făcut ca și Justin. Arabella îl privi curioasă, fiindcă exista un soi de aroganță în

maniera în care acesta
înclină bărbia în direcția
lui Justin.

— Sterling, salută el.
Mă bucur să te văd.

Vorbea cu un
pronunțat accent
scoțian, observă
Arabella. Justin îi
răspunse printr-o scurtă
înclinare a capului.

— Meelroy.

Bărbatul numit
Meelroy își mută
privirea către Arabella.

— Nu cred că am
avut plăcerea să o
cunosc pe partenera ta
de dans. Poate că vei
avea amabilitatea să ne
faci cunoștință.

— Desigur,

domnișoara Templeton,
Lordul Patrick Meelroy.

În mod straniu,
Justin nu părea cătuși
de puțin mulțumit.

Meelroy făcu o
reverență.

— Încântat de
cunoștință.

Arabella zâmbi,
făcând o scurtă

plecăciune.

— Mă bucur să vă cunosc, my lord.

În spatele lor, se auzi din nou sunetul muzicii. Meelroy se întoarse către ea.

— Domnișoară Templeton, îmi acordați următorul... Nu avu șansa să termine.

— Iertare, bătrâne,
dar domnișoara
Templeton mi-a promis
deja mie următorul
dans, i-o tăie Justin
calm.

Arabella nu avu altă
soluție decât să-l
urmeze în secunda în
care el o târî practic în
mijlocul ringului de

dans. Încă năucită, ea se holbă în sus la el.

— De ce ai făcut asta? Poate că eu voiam să dansez eu el.

— Crede-mă — tonul lui era tăios — că nu voiai.

Arabella repetă propoziția rostită de el în urmă cu câteva

momente.

— Ah, zise ea aproape torcând. Geloși, nu-i așa? Faptul că el nu negă cu vehemență, avu darul s-o năucească. Ea tocmai contempla lipsa lui totală de decență în secunda în care el o țintui cu privirea.

— Dă-mi voie s-o

spun în felul următor,
Arabella. Ți-e mai bine
cu mine decât cu el.

— Cred că eu ar
trebui să apreciez acest
lucru.

El făcu o mutră acră.
Buzele lui deveniră
amenințător de subțiri,
iar maxilarele îi erau
țepene. De ce naiba se

simțea brusc atât de iritat?

— Când e în joc soarta fetelor tinere, virgine și inocente, zise el cu asprime, el e periculos.

— Cum! mai mult decât tine? întrebă ea pe un ton mușcător. Conversația lor aluneca

pe o pantă
surprinzătoare. Mai
târziu se va întreba cum
oare îndrăznise. Pentru
un moment, n-o făcu.

— Nu e o chestiune
pe care ar fi trebuit s-o
află. El își apropie fața
de a sa. Ești o fecioară
inocentă, nu-i așa?

Arabella găfâi.

— Chestia asta, sir,
nu te privește!

El zâmbi brusc,
recăpătându-și buna
dispoziție. Dansară mai
departe în tăcere, până
ce muzica se opri. El își
lăsă capul în jos.

— De data asta a fost
mult mai bine, șopti el.
Nu m-ai călcat nici

măcar o dată pe picior.

O conduse până la marginea ringului de dans, dar fără a da drumul mâinii ei înmănușate. Aducându-și aminte de impertinența lui din seara trecută, Arabella nu îndrăzni să și-o retragă, așa cum își

dorea. Însă pe buzele lui flutura un zâmbet viclean. Simțea că nu poate avea încredere în el, mai ales în secunda în care Justin îi duse mâna la buze.

— Să nu îndrăznești să mă muști din nou! șuieră ea. În caz contrar, jur că te voi mușca și eu

pe tine.

O pereche de ochi verzi se uită surâzând spre ea.

— Zău, aş vrea să văd şi *eu una ca asta*.

Capul lui brun se plecă. Şi într-adevăr, nu o muşcă. În ultima clipă, îi întoarse palma cu faţa în sus. Unul din

degete   îi   zgârie
încheietura mâini, acolo
unde   se   termina
mănuşa   şi   pielea
rămânea   descoperită.
Apoi   simţi   vârful
fierbinte   şi   umed al
limbii lui traversând
exact aceeaşi zonă...

Arabella ramase fără
cuvinte. Pe toţi sfinţii, el

o linsese, în schimb!

De îndată ce Arabella
ajunse acasă, își puse
mănușile albe din
dantelă pe fundul
sertarului – n-o să le
mai poarte niciodată, își
jură ea. De acolo, o luă
direct spre lighean,

unde își frecă mâna
atinsă de el cu aceeași
îndârjire cu care își
frecase altădată pistruii.
Dacă nu l-ar mai
revedea niciodată pe
bărbatul acela, s-ar
declara încântată!

Cu puțin noroc,
decise ea tristă, poate că
el se va reîntoarce pe

Continent, sau pe unde
o mai fi fost. Desigur,
acest lucru era puțin
probabil...

În toate aceste nopți,
îl văzuse de doua ori.
De două ori. Oare va fi
atât de ghinionistă încât
să-l întâlnească și a treia
oară? Îi era greu să-l
evite în restul

sezonului. Însă pe
Arabella nu o încânta
perspectiva unei noi
întâlniri cu el, cu atât
mai mult cu cât balul lui
lady Melville urma să
aibă loc în seara aceea la
Grădinile Vauxhall.
Mătușa Grace fusese
peste măsură de
încântată în clipa în care

sosiseră invitațiile. Ea estima că la bal fuseseră invitați peste o sută de oaspeți. Arabella se bucura să participe la acel eveniment; asistase la ascensiunea unui balon care plecase de la Vauxhall într-o după-amiază, nu cu multă vreme în urmă, însă nu

avusese ocazia să
admire frumusețea
Vauxhall-ului după
căderea serii.

Dar asta se petrecuse
înainte de întoarcerea
lui Justin.

Oare va fi prezent?

Spera că nu. Se ruga
să nu fie.

Ideea de a-l revedea,

întrebându-se ce avea
de gând în secunda
următoare, o umplu de
spaimă. Dansând cu el
seara trecută... El nu
mințise. Era un dansator
desăvârșit, iar ea se
simțise greoaie! De fapt,
o ținuse mult prea
strâns. Își amintea
senzația mâinii lui

sprijinite de talia ei,
căldura ei care o
pătrunsese până în
adâncul ființei. Cât
despre dâra caldă trasată
de limba lui pe pielea
ei... Dumnezeu din
ceruri, *limba* lui! În plus,
el era mult prea chipeș,
iar comportarea lui,
inacceptabilă. Și încă

ceva, privit în ansamblu, era mult prea imprevizibil.

Nu avea încredere în el. Bănuia că lui îi plăcuse să o chinuie.

Nu, în mod cert nu ardea de nerăbdare să-l revadă. În realitate, era aproape înspăimântată.

Asta nu însemna că

putea să și-l scoată din
minte – și acesta era
lucrul cel mai supărător
dintre toate!

Aruncând o privire
în salon, ceva mai târziu
în după-amiaza aceea,
mătușa Grace o
surprinse stând pe
dulapul lung aflat lângă
fereastră, cu ochii

așintiți asupra grădinii.

— Trebuie să spun,
draga mea, că arăți cât
se poate de
nemulțumită.

Arabella ridică
privirea.

— Mătușă! Nu știam
că te-ai întors. Mătușa
Grace fusese la
cumpărături împreună

cu câteva prietene.
Arabella bătu cu palma
peste pernița de lângă
ca, invitând-o să se
așeze.

Mătușa Grace i se
alătură, aranjându-și
ușor fustele.

— Draga mea, timp
de cinci minute, te-am
privit din colțul celălalt

al încăperii și am
observat că te încruntai,
te frământai și te agitai.
Ce anume te
neliniștește?

Arabella inspiră.

— Nimic.

Mătușa Grace îi
studie chipul pentru o
clipă, ȧuguindu-și apoi
buzele.

— Te-a mai vizitat vreun gentleman în această după-amiază?

Arabella clătină din cap. Ochii ei verzi se îmblânziră.

— Ah, atunci de aceea...

— Oh, nu acesta este motivul! În realitate, am avut un moment de

singurătate — și am savurat clipa. Și fiecare secundă în care nu se gândise la Justin Sterling!

Pe mătușa Grace cu uimi vehemența ei.

— Nu mi-am dat seama că erai atât de nefericită, draga mea.

— Oh, dar nu sunt

nefericită! Arabella se grăbi s-o liniștească. Mă bucur să mă aflu aici, alături de tine și de unchiul Joseph. În plus, ador Londra, distracțiile și petrecerile. Dar faptul că sunt considerată drept Inaccesibila... ei bine, îmi displace.

Mătușa Grace își lăsă

ușor capul într-o parte.

— Nu știu dacă se poate face ceva, draga mea. Garantat, *orașul* e nestatornic. Însă în clipa asta, tu ești atracția sezonului, și s-ar putea să rămâi astfel, dacă nu cumva vei catadicsi să-ți alegi un soț.

— Mătușă Grace, îr

cazul în care anul acesta nu voi mai primi vizita unui alt gentleman, atunci voi simți o fericire fără de sfârșit.

— Draga mea, cred mai degrabă că te simți copleșită. Arabella îi adresează un surâs stins.

— Știi, pe vremea noastră, mama ta și cu

mine am avut o coadă
de vizitatori la uşă.
Bunicul tău obişnuia să
se plângă spunând că
nu mai era stăpânul
propriei sale case!
Mătuşa ei aproape că
chicoti, cu gândul la
această plăcută amintire.
Şi la fel s-a întâmplat şi
cu verişoarele tale, ştii.

De aceea, eu cred că e o trăsătură de familie!

Arabella nu se putu abține să nu zâmbească. Fără îndoială că mătușa sa fusese la vremea ei o frumusețe, obrajii săi fiind și acum rozalii, iar ochii strălucitori și plini de viață. Iar atunci când zâmbea, gropițele din

obraji o făceau să pară tânără.

— Anii au fost blânzi cu dumneata, mătușă Grace, pentru că ești și acum o femeie extrem de atrăgătoare.

Mătușă ei zâmbi cu sinceritate.

— Mulțumesc, copilă. Ești foarte

amabilă. Dar, haide, ai putea să admiți că *e* mai degrabă flatant să-i vezi pe domnii aceștia înngenunchind la picioarele tale?

Arabella își mușcă buza.

— Ei bine, admise ea, poate că ai dreptate.

— Da, da, știam eu.

Dar să ne întoarcem la problema găsirii unui soț.

Arabella   inspiră
adânc.

— Mătușă Grace,
începu ea cu grijă, nu
prea știu cum să o spun,
dar...

— Cred că știu ce
vrei să spui, copilă.

Mătușa Grace era dir
nou vioaie. Îmi
imaginez că am fost
cam insistentă ca tu să
alegi pe unul dintre
pretendenții tăi.
Probabil că *m u l t* prea
insistentă.

Arabella se relaxa.

— Recunosc, mi-am
făcut prea multe griji.

Asta datorită faptului că
îmi place atât de mult să
organizez o nuntă. S-au
împlinit doi ani de când
s-a măritat verișoara ta
Edith, știi bine. Însă eu
bănuiesc că tu vei face la
fel ca și mama ta,
alegându-ți propriul
drum. În privința
viitorului tău soț, îți

promit, draga mea, voi încerca să nu mai spun nimic.

Arabella nu vorbi. Se simțea cuprinsă de o neliniște pe care nu o înțelegea pe deplin, având senzația că își luase zborul pe neașteptate...

Nu o lăsa inima să o

informeze pe mătușa
Grace că e foarte posibil
ca ea să nu organizeze
nicio nuntă deoarece s-
ar putea ca Arabella să
nu se mărite niciodată.
Nu era nici frumoasă și
nici talentată precum
verișoarele sale. Se
simțea... diferită. Știa
din instinct că ea nu se

va mulțumi cu o viață de misionar, la fel ca a părinților săi. Nu era o intelectuală ori un cruciat. Și nici nu voia să fie un albatros ce stătea legat de gâtul părinților.

Nu știa nici ce voia, și nici care îi era misiunea! Părea să știe

doar ceea ce *nu-și*
dorea...

Însă era norocoasă,
își spuse ea îndurerată.
Avusese șansa să fie
iubită întreaga viață, de
către toți cei apropiați,
în plus, își aduse aminte
pe neașteptate de ce
prețuia atât de mult
timpul petrecut în

compania mătușii sale. Niciodată nu o iubise mai mult ca în clipa de față.

Ea se ridică brusc, prinzând mâinile mătușii între palmele sale.

— Știi, pe vremea când mergeam la școală, iar mama și tata erau

plecați, existau
momente când mi se
făcea groaznic de dor de
ei. Nodul din pieptul ei
pricinuit de emoție era
atât de puternic, încât
abia mai putea vorbi.
Însă ori de câte ori mă
gândeam la tine,
durerea devenea brusc
ceva mai suportabilă.

Nu mă mai simțeam
atât de singură fiindcă
te aveam pe tine,
mătușă Grace. Pentru că
tu ai fost aici pentru a
mă îmbrățișa, pentru a
mă susține și a mă
îngriji atunci când
mama nu era prezentă.
Nu ți-am spus niciodată
cât de mult înseamnă

lucrul acesta pentru mine.

Din ochii mătușii sale tâșniră lacrimile, și brusc și ai ei se umeziră. Cu un gest plin de tandrețe, Grace îi așeză un cârlionț după ureche.

— Arabella! Oh, Arabella! Nici nu-ți po

spune cât de mult mă
bucură să te aud
spunând asta. Voi fi
întotdeauna alături de
tine, de câte ori vei avea
nevoie. De aceea, ești
atât de dragă inimii
mele, ca și cum ai fi
fetița mea. Știi acest
lucru, nu-i așa?

— Îl știu, mătușă

Grace. Cuprinse de emoție, cele două se îmbrățișară.

Mătușa Grace făcu un pas înapoi și o mângâie pe obraz.

— Dar trebuie să-mi promiți, Arabella. De acum încolo, nici urmă de neliniști. Nici urmă de îngrijorări. Acesta e

un moment al vieții în care tu trebuie să fii fericită și veselă și... oh, știu că nu e cazul s-o spun, mai ales că am jurat că nu voi aborda niciodată tema legată de soți. Tu îți vei da seama când anume va apărea în viața ta bărbatul potrivit. O vei simți *aici*

— își întinse palma deasupra inimii — așa cum am simțit-o și cu și mama ta.

Arabella clipi.

— Dar dumneata și unchiul Joseph... Eu întotdeauna mi-am imaginat că mariajul vostru a fost aranjat.

— Oh, nu, draga

mea! A fost o căsătorie
din dragoste. Ochi
mătușii deveniră iarăși
umezi. Ea chicoti.
Mărturisesc, am cam
făcut pe cocheta,
lăsându-l să alerge după
mine înainte de
căsătorie. A fost obligat
să lupte pentru
sentimentele mele, dar

imediat ce a...

Arabella o privi
uimită. Mătușa Grace
roșise!

Grace își drese
glasul.

— E suficient să spun
că lucrul acesta nu s-a
întâmplat cu mult
înainte ca eu să
descopăr că el e alesul.

Ea se ridică, netezindu-
și cutele rochiei. Gropița
din obraji i se adânci.
Oh, dar unchiul tău
Joseph a fost un crai pe
cînste.

Arabella era
stupefiată. Având în
vedere că unchiul
Joseph manifestase și în
afara familiei un

comportament
impecabil, cu greu și-l
putea imagina ca pe un
crai!

Cu coada ochiului, ea
observă că mătușa Grace
o pornise deja spre ușă.
Arabella se ridică și ea
în picioare. La jumătatea
încăperii, se opri.

— N-ai uitat de balul

mascat de diseară, nu-i așa, scumpo?

— Bineînțeles că nu.

— Excelent. O să-i spun lui Armie să-ți pregătească baia. Nu vrem să întârziem la un asemenea eveniment.

Încă trei pași, iar apoi se opri din nou, privind peste umăr.

— Apropo, scumpo.
Te-am văzut aseară
valsând cu Justin
Sterling.

Arabella își ținu
respirația.

— Cum? zise ea cu
glas stins. Doamne, oare
rostise cu voce tare
numele lui Justin? Oh,
da, mătușă Grace, știu.

Cred că ar trebui să-l
aducem înapoi pe
profesorul de dans.

— De fapt, voiam să
spun, draga mea, că voi
doi alcătuiți o pereche
fascinantă. Aș spune că
nu numai eu am
observat lucrul acesta.
Ducesa de Carrington,
văduva cea bogată, a

fost de aceeași părere.
Trăsăturile lui
întunecate se potriveau
perfect cu culoarea ta
plină de viață.

Arabella rămăsese
fără grai. Georgiana
spusese aproape același
lucru... Iar acum
mătușa Grace...

— Aseară, am stat o

clipă de vorbă cu el. Ți-
aduci aminte că acum
câțiva ani l-am cunoscut
pe fratele lui,
marchizul. Acesta
urmează să găzduiască
o petrecere săptămâna
viitoare... Dar Justin...
în fine, aș îndrăzni să
afirm că e un tânăr
fermecător.

— Mătușă Grace, e un depravat! Reputația sa este...

— Da, da, e de-a dreptul revoltătoare. Dar trebuie să admiți, nu e el cel mai chipeș bărbat pe care l-ai văzut vreodată în viața ta?

— Mătușă Grace gâfâi ea.

Mătuşa ei ridică o sprânceană, cu un aer amuzat.

— Haide, fetiço. E drept ca am înaintat în vârstă, dar privirea nu mă înşală deocamdată. Îi făcu cu ochiul. Aş putea spune că mi-a adus aminte de unchiul tău Joseph, cel de acum

treizeci de ani.

Femeia continuă să chicotească în timp ce ieși ca vântul din încăpere. Dar Arabella simțea nevoia să-și revină în fire. În secunda în care ușa se închise, ea își mai holba ochii.

Complet debusolată

își reluă locul.

Habar nu avea dacă trebuie să râdă ori să-și îngroape capul în mâini și să izbucnească în plâns.

Georgiana și...
mătușa Grace. Până și
ducesa de Carrington,
văduva cea bogată, o
femeie cât se poate de

impunătoare,   toate
împărtășeau   aceeași
părere.   Tinere   și
bătrâne,   deopotrivă.
Oare Justin Sterling era
comandantul   unui
ordin al vrăjitorilor? Să
fi existat pe undeva o
femeie   capabilă   să
reziste farmecului   pe
care-l exercita?

Se părea că numai ea
nu se lăsa impresionată.
Doar ea nu avea să
cedeze niciodată
tentației.

Capitolul 6

În timp ce cobora scara, Arabella fu pe punctul de a se opri la ușa mătușii Grace, pentru a invoca o scuză în legătură cu participarea la balul mascat. Putea să pretexteze o durere de

cap. Sau pur și simplu
că simte nevoia să
rămână singură acasă.

Însă în clipa în care
intră în baie peste o
jumătate de oră, ea găsi
o altă rezolvare. Dacă va
avea ocazia să-l vadă pe
Justin, nu-i va permite
să creadă că îi era
superior.

Și nici nu-i va da
voie să o transforme
într-o singuratică, în
felul acesta i-ar oferi
prea multă satisfacție.

Și într-adevăr, când
ajunseră la Vauxhall,
Arabella își spuse că n-
ar fi lipsit pentru nimic
în lume de la bal.
Sosirea lor la Granc

Walk avu loc la timp. Și
la scurtă vreme după
aceea se auzi tempoul în
crescendo al orchestrei.
Noaptea explodă; în
copaci erau ascunse
felinare în culori
strălucitoare, având
formă de stea sau de
semilună.

Arabella   nu-și

ascunse   încântarea,
fiindcă priveliştea era
de-a dreptul magnifică.

În ciuda hotărârii pe
care o luase mai
devreme, ea era
nervoasă în timp ce-şi
aşteptau intrarea în
grădină. Dar în scurtă
vreme starea ei de spirit
se ameliora. Iar Justir

nu se vedea pe nicăieri,
așa că seara se anunța
încântătoare.

Aproape întreaga
asistență purta mască,
costumele fiind alese cu
grijă. Era nespus de
amuzant să încerci să
ghicești identitatea
fiecăruia. Se afla acolo și
o tânără drapată în

veșmântul unei zeițe grecești, și un cuplu care venise îmbrăcat precum Romeo și Julieta. Arabella purta o rochie confecționată dintr-o mătase fină și netedă, având o croială în stil spaniol. Cărlionții erau ascunși sub o mantilă fină de culoare

neagră.

După ce termină un dans popular, ea pufni în râs la vederea unui pirat plin de viață care îi trimisese o sărutare de pe partea opusă a ringului de dans, situat în apropierea rondului central. Știa că nu era vorba despre Justin –

pentru că nu avea
statura lui înaltă și
zveltă.

Cu inima bătându-i
cu putere din cauza
efortului, plecă spre
turnul în miniatură,
situat nu foarte departe
de musafiri.

Înăuntru, văzu o
bancă și i se păru locul

perfect pentru a se odihni și a-și trage sufletul. Lăsându-și capul pe spate, ascultă clinchetul unei cascade aflate în apropiere.

Tocmai se pregătea să se ridice în secunda în care un tril de glasuri femeiești îi ajunse la urechi.

— Știi că nu va sta multă vreme fără o amantă, spuse una dintre ele.

— Niciodată nu a stat, se declară de acord o alta. Dar mă întreb cine va fi norocoasa doamnă.

Arabella îngheță. Ele se opriseră chiar în

spatele ei.

— El chiar are tendința de a trece de la o iubită la alta. De aceea, vă jur, n-ar fi o exagerare dacă aș afirma că s-a culcat cu jumătate dintre femeile prezente aici în această scară, n-am dreptate?

Vorbele acestea fură

însoțite de un râs și mai zgomotos.

Buzele Arabellei se strânsură, dar ea nu îndrăzni să se miște. Nu voia ca ele să-și imagineze că le spiona.

— A lăsat în urma lui multe inimi frânte.

— Printre care și pe a ta, zise prima femeie.

Ah, da, inimile se vindecă, nu? Dar poate că ar trebui să arunci din nou pălăria în ring.

— N-aș zice nu, dacă s-ar uita la mine, zise în treacăt cea de a doua femeie. Însă Agatha a pus din nou ochii pe el, știi bine. Ei au fost amanți cu doar câțiva

ani în urmă, dacă îți amintești, imediat după ce ea s-a măritat cu Dunsbrook. Dar câți ăi mai avut între timp? O duzină?

— Ah, dar de el ce spui? Precis că au fost de trei ori mai multe.

Arabella fremăta. Cu câtă vioiciune vorbeau

ele despre relații și
despre infidelitate. Cu
câtă frivolitate discutau
despre dragoste și
despre amanți –
Dumnezeule mare, era
vorba de o
desconsiderare a
vorbilor.

Ele reprezentau o
lume pe care ea nu era

în stare s-o înțeleagă, o lume pe care o repudia cu toată ființa ei. Iar domnul în cauză – oh, dar ea folosisese un termen mult prea generos, căci el era cea mai rea ființă de pe pământ!

Dragostea însemna credință și fidelitate, și

tot ce implica ca. Dragostea fusese împărtășită de părinții ei. Și, după discuția pe care o purtase cu mătușa Grace, ea știa că aceleași sentimente le nutreau mătușa Grace și unchiul Joseph.

— Da, îmi amintesc cum a fost cu Agatha.

Țin minte că ea a fost cuprinsă de gelozie atunci când a descoperit că el s-a amoretat de lady Anne. Ai fi jurat că era prima și ultima ei iubire. Eu nu neg faptul că Justin Sterling e ur amant desăvârșit... dar nu e singurul bărbat care posedă un

asemenea... talent.

Bărbatul despre care discutau ele era Justin. Oh, dar ar fi trebuit să-și dea seama!

— În fine, zise prima voce pe un ton miorlăit, știm cu siguranță cine *nu* va fi următoarea amantă, nu-i adevărat?

— Ah, așa este,

Inaccesibila!

— Chiar ea.

— Ai văzut-o aseară

la petrecerea

Bennington, cu mersul
acela greoi ca de... cal?

Sunt convinsă că el a
dansat cu ea numai din
milă, cu toate că nu-mi
pot închipui ce l-a
determinat să facă un

asemenea gest.

Cea de a doua exclamă cu o plăcere nedisimulată:

— Sunt într-un totul de acord. Numai Dumnezeu știe ce văd domnii la ea. De aceea, eu cred că totul e o farsă, că ei râd în secret de ea!

Oh, Doamne! Brusc
Arabella uită de seara
plăcută până în acel
moment. Fericirea ei se
făcu fărâme, așa cum se
sparge pe podea o
ceașcă fină din porțelan
chinezesc. Se chirci,
dezgustată până în
adâncul sufletului. Își
aminti ceea ce mătușa

Grace îi spusese nu mai departe de după-amiaza acelei zile cu privire la nestatornicia *oraşului*.

Atracţia sezonului. Doamne sfinte, ar putea să ajungă şi bătaia de joc a tuturor.

Nu mai suporta să audă nimic. Conştiinţă doar pe jumătate, ea se

ridică. Înaintând
precum un orb, își
simțea genunchii moi.
Apoi, pe neașteptate, ca
aproape că o luă la fugă,
incapabilă să-și
stăpânească lacrimile.

Când în sfârși se
opri, cu inima
bubuindu-i, luminile
scuarului rămăseseră

mult în urmă; ajunsese
pe o alee împădurită.
Privi în jur cu o
oarecare teamă. Se
depărtase prea mult de
cei prezenți la petrecere.
Auzise povești cu hoți
care stăteau în
așteptarea femeilor
lipsite de apărare, iar
acestea erau fără

îndoială adevărate! Oh,
cum de ajunsese atât de
departe!

Auzi zgomot de pași
pe pietrișul din
apropiere. Ochii ei
săgetară întunericul. Își
strânse fustele,
pregătindu-se s-o ia la
fugă. Brusc, niște degete
puternice o înhățară. În

fața ei apăru o umbră
întunecată, fără chip.
Înspăimântată la culme,
ea deschise gura.

— Pentru numele lui
Dumnezeu, nu țipa.
Sunt eu. Omul care c
ținea își dădu jos masca.

Respirația ei deveni
sacadată. Arabella se
uită în sus. Îi recunosc

ochii ageri și verzi și
nasul lung și elegant.

— Poate că pentru
asta ar trebui s-o fac! El
o șfichiui cu privirea.

— Ce cauți aici? În
asemenea locuri
întâlnești la tot pasul
hoți și vagabonzi...

— Și crai bătrâni și
canalii? adăugă ea.

El nu răspunse, însă buzele i se strânseră.

— Mă urmăreai, nu-i așa? Cum naiba m-ai recunoscut?

— Draga mea Arabella, zise el pe un ton răspicat, bal mascat sau nu, nu există nimic în înfățișarea ta care să nu rămână – privirea lui

o măsură, întârziind o clipă asupra părului – „neobservat”.

Arabella era îndurerată. Știa la ce se referea el. Înălțimea ei. Părul ei. Justin Sterling cu trăsăturile lui perfecte, habar nu avea ce îndurase ca toată viața! Nu știa cât de

dureros era să fii luat în răs, să ajungi obiect de batjocură, să fii ironizat.

Se simțea precum o ciudățenie prezentată într-un spectacol de circ – niciodată însă mai mult ca în clipa aceasta.

Mantila îi alunecase pe umeri. Ea o trase în sus, peste marea de

cârlionți prinși în
coamă. Furia și durerea
amară o copleșeau.

— E nevoie să mă
insulți? strigă ea.

— Pentru numele lui
Dumnezeu, n-am vrut
să te insult.

— Oh, dar ai făcut-o.
Nu trebuie să-mi
reamintească nimeni

care sunt defectele mele.
Știu că părul meu e
inestetic, dar nu pot face
nimic care să...

— Inestetic!?

Dimpotrivă.

Era o afirmație
uimitoare, sau poate că
nu? Justin nu știa cu
certitudine. El era însă
conștient de faptul că în

această seară venise aici
sperând s-o întâlnească.
Ea se transformase într-o
femeie înțeleaptă și
inteligentă – o femeie pe
deplin capabilă să ofere
răspunsuri prompte și
spirituale, pline de
malițiozitate, care să
rivalizeze cu ale lui.
Într-adevăr, prima lor

întâlnire, ca și a doua îentuziasmaseră. Era de mirare că o aștepta nerăbdător pe următoarea?

— E... în fine, e ceea ce te face pe tine să fii... *tu*. Doamne, ce remarcă neinspirată! El, maestrul seducției, bărbatul care curtase și descoperise

drumul spre budoarul
unui şir lung de
doamne al căror număr
nici nu-l mai ştia,
constată cu surprindere
că nu găsea cuvintele
potrivite. Unde era oare
obişnuita capacitate de a
măguli, dezinvoltura sa
care devenise a doua lui
natură?

Ea nu părea câtuși de puțin impresionată. Cu ochii în flăcări, Arabella își înălță bărbia.

— Lasă-mă să trec, zise ea calm.

— Nu încă. Avem multe de discutat.

— N-aș crede.

— Dacă îți aduci aminte, avem o treabă

de terminat, tu și cu mine.

— Ce treabă? întrebă ea cu asprime.

— Ai uitat atât de repede? Aseară n-am apucat să stabilim care va fi prețul tăcerii mele în ceea ce-l privește pe W a l t e r , *marea ta dragoste.*

— El nu e dragostea mea, iar tu știi asta. El schiță un zâmbet.

— Te-ai hotărât să mă hărțuiești, nu-i așa, Justin? E vorba despre c răzbunare pentru farsa pe care ți-am jucat-o atunci când eram copil?

— Măi, dar ești tare supărată, nu-i așa?

Arabella își plecă
capul fără să spună un
cuvânt. El venise mai
aproape.

— Arabella?

Prezența lui o
debusola. Era de o
masculinitate
stânjenitoare, plină de
tentatii. Se simțea
neajutorată în fața lui!

Brusc, nu mai fu în stare să gândească. Abia mai putea respira.

— Nu mai ai aburi, așa e?

Amuzamentul din vocea lui o făcu să-și ridice capul într-o clipă.

— Eu nu am niciodată aburi, accentua ea.

— Nu, probabil că nu ai. El o țintui cu privirea. Tonul lui devenise vehement. De ce mă privești întotdeauna astfel?

— Cum anume te privesc?

— Ca și cum ai vrea să mă rănești. Când te uiți la mine, nu văd

altceva decât dispreț.

— Repulsia noastră e reciprocă, preciza ea cu sinceritate. Nu are sens să pretindem altceva.

El își miji ochii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici n-o voi face.

— De ce nu? Ești lașă, Arabella?

— Nu sunt!

— Atunci de ce refuzi să-mi răspunzi?

— Și tu de ce nu mă lași în pace? Dacă vede careva că te-ai luat după mine...

— Și ce dacă observă?

Arabella strânse din buze. El o șicana, și ea

știa lucrul acesta. Dar dacă el voia să audă răspunsul ei, o să-i facă pe plac!

— Pentru că nu-mi doresc ca numele meu să fie asociat cu al tău.

El îi aruncă o privire glacială.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

— De ce, Arabella?

— Pur și simplu
pentru că ești cine ești!
Ești *ceea ce ești*!

— Te referi la
reputația mea.

Arabella avea să se
întrebe mai târziu ce se
întâmplase cu ea, de
îndrăznise să-l provoace
într-un asemenea hal.

— Da, disprețuiesc bărbații ca tine.

— Arabella, cred că faci insinuări răutăcioase cu privire la caracterul meu.

— Caracter? Ea îmi aruncă o privire tăioasă. Tu nu ai așa ceva!

— Oh, haide. Nu sunt eu bărbatul care se

remarcă printr-o
distincție aparte?

Acum nu-și bătea joc
numai de ea, ci de el
însuși.

— Sută la sută un bărbat dominat de obsesii. El își lăsă capul într-o parte.

— Măi să fie,
povestea asta devine de-

a dreptul interesantă. Pe bune, ce crezi despre mine?

— Cred că ai prefera mai degrabă să nu afli.

— Oh, haide. Dă-ți drumul. Arabella îl privi fix.

— Ești un crai.

El se mulțumi să-și ridice o sprânceană.

— Cum? Asta e tot?
Acesta e motivul pentru
care nu mă placi?

Urmă o altă privire
fixă, mult mai grăitoare
decât prima.

— Asta ziceam și eu.
Te rog, continuă. Ochi
ei se îngustară.

— Eu știu ce ești,
Justin Sterling.

— Tu pretinzi că știi foarte multe despre mine. Mai exact, ce știi?

— Tot ceea ce trebuie să știu!

— Cum ar fi?

— Ești un fustangiu.

— Și?

— Un netrebnic.

Pe buzele lui flutură un zâmbet ușor.

— Haide, cu siguranță ești în stare de mai mult.

— Crezi ca n-am aflat despre escapadele făcute în compania prietenelor tale?

— Se vede clar că te-au necăjit.

Oh, dar el era pur și simplu revoltător.

Totalmente lipsit de remușcări.

Arabella tocmai își aminti de biata Emmaline Winslow care plângea de ți se rupea inima. Cum putea să fie atât de aspru?

— Ești o secătură. Ur limitat.

El ridică o

sprânceană.

— Eu n-am acordat atenția mea unei femei care nu și-a dorit acest lucru.

— Fără îndoială, o performanță nemaipomenită în ochii tăi. Arabella își înălță și mai mult bărbia. Dumneata, dragul meu

vicelord...

— Vicelord? Oh, asta e prea de tot, venind din partea dumitale, domnișoară Vicar! El își înălță privirea spre cer. Ai terminat?

Ea îl privi cu vioiciune.

— N-am terminat!

— În fine, atunci te

rog să continui.

— Ești demn de dispreț.

— Te repeți, draga mea.

— Demn de dispreț odios. Cu adevărat dezagreabil...

— Ciudat. Se pare că tu ești singura cu care am o asemenea

problemă.

Arabella scoase un
sunset ascutit.

— Ești infect.

Mitocan...

— Niciodată în fața
unei lady.

— E clar că găsești
chestia asta ca fiind
teribil de amuzantă. Dar
te anunț că, spre

deosebire de acele femei
care chicotesc în spatele
evantaielor de fiecare
dată când te spionează,
eu văd lucrurile foarte
limpede. Nicio femeie
decentă nu se va încurca
cu tine. Prin urmare,
mă îndoiesc că există
femei care să fie în stare
să-ți cucerească...

Ea făcu un gest
grăitor către pieptul lui.

— Inima? adăugă el.

— Cum! Tu ai inimă?

— Asta e tot? zise el
pe un ton glacial. Mă
detești fiindcă îmi plac
femeile frumoase?

— Reputația ta e
foarte proastă, iar tu știi
asta.

— Trag foloase de pe urma plăcerilor care mi se oferă, deși admit că mi-am cultivat această reputație.

— Ești un afemeiat și un pierde-vară, Justin Sterling. Mai mult, îmi displaci profund! Așa că hai s-o lăsăm baltă, da? Încercă să-l ocolească.

El îi bară calea.

— Dă-mi drumul,
zise ca calmă.

— Nu cred.

Arabella își răsuci
brațul. Fu străbătută de
un fior. Abia atunci
observă că zâmbetul lui
dispăruse. Ochiul lui o
priveau cu răceală.

Ea i se adresă pe un

ton ascuțit.

— Ce dracu' faci?

Pe buzele lui flutură
un surâs dezagreabil.

— Cred că ar trebui
să fie evident, draga
mea.

Ea nu avu șansa să
răspundă. Înainte ca să
poată face o mișcare,
înainte ca ea să poată

roști un cuvânt, el îi trase mantila de pe cap.

— Justin! De ce ai făcut asta?

— Să spunem că e o dovadă de afecțiune.

El se răsuci în așa fel încât ei doi ajunseră să stea față în față. Cu brațul rămas liber, o lipi de pieptul lui.

Respirația Arabellei
deveni sacadată. Ea se
holba la trăsăturile lui
întunecate. Recunoscu
prea târziu că făcuse un
gest pripit; era prea
târziu pentru regrete! Ea
îl provocase, iar el nu
era genul de bărbat care
să trateze acest lucru cu
nepăsare. Cert este că

nu fusese înțelept din partea ei să-l insulte.

În ochii lui persista o căldură arzătoare, dar mai desluși o expresie greu de definit. Furie? Mai mult ea sigur. Dorință?

Nu, reflecta ea. Cu siguranță nu era vorba de dorință. Și totuși...

— Las-o baltă, zise ea pe un ton ridicat.

— Postura în care te afli nu îți dă dreptul să ceri ceva.

Într-adevăr, își spuse ea tulburată, se afla într-o poziție în care nu și-ar fi închipuit niciodată că va ajunge! Simțea cum toracele lui se ridica și

se lăsa deasupra sânilor ei. Era tare și lat. Deveni conștientă de faptul că el o făcea să se simtă mică și feminină.

— Lasă-mă în pace. Se strădui să adopte un ton disprețuitor. Dar avea impresia că reușise să pară disperată. Știu ce încerci să faci, Justin.

— Spune-mi, o invită
el pe un ton mios.
Nervoasă, ea își umezi
buzele, adunându-și
curajul pe care era
departe de a-l simți.

— Încerci să mă
sperii. El zâmbi
răutăcios.

— Reușesc?

— Nu! minți ea.

Iar el știa lucrul acesta. Brusc, pe buzele lui flutură un zâmbet grăitor, iar ochii lui verzi începură să strălucească în noapte precum două smaralde de foc.

— Poate că ar fi cazul să fii înspăimântată, zise el pe un ton catifelat.

Ah, da, poate că ar trebui să fii.

O măsură cu privirea, stăruind îndelung asupra spațiului dintre sânii ei. Inima Arabellei tresări. Stomacul i se strânse.

— Nu, zise ea șovăitor. Tu le folosești pe femei, Justin. Te

descotorosești de ele ca
de niște pantofi vechi,
fără să stai prea mult pe
gânduri. Dar n-am să te
las să procedezi astfel și
în cazul meu.

— Draga mea, nu mă
poți împiedica.

— Nu spune asta!

— E nevoie să-ți
reamintesc propriile tale

vorbe? Eu sunt o
canalie. Un netrebnic.
Așa că nu te juca cu
focul. Nu te juca cu
mine! A cui reputație va
avea de suferit în cazul
în care numele noastre
vor fi asociate unul cu
celălalt, dacă se află că ai
fost aici cu mine, pe
întuneric – aici, pe

Aleea îndrăgostiților –
în brațele mele? Cu
siguranță nu a mea! A
ta, în orice caz...

Oh, Dumnezeu. Ce
făcuse? Dezlănțuise ceva
înăuntrul lui, ceva
sălbatic și primitiv... un
lucru pe care ea nu era
în stare să-l țină sub
control. El părea un

animal de pradă ce
plecase la vânătoare,
reflectă tulburată.

— N-ai s-o faci, șopti
ea.

— N-am s-o fac?
Surâsul lui era aproape
crud. Oh, da, Arabella,
văd că mă înțelegi. Pot
vedea și eu cum
perspectivele tale de

căsătorie iau sfârșit chiar
în noaptea asta. Tu spui
că nicio femeie decentă
nu se va încurca cu
mine. Ai dreptate. Nu
neg asta. Dar, crede-mă,
niciun bărbat decent nu
se va apropia de *tine*.
Nici măcar bietul,
prostănacul de Walter.

Ochii lor se întâlniră.

Tensiunea dintre ei
ajunsese la paroxism.
Chipul lui deveni o
mască amenințătoare,
exprimând ostilitate.

Fiindcă, Dumnezeu
s-o aibă în pază, era
adevărat. Va fi definitiv
discreditată.

Făcuse o mare
greșeală, își dădu ea

seama. Într-un fel, ştiuse întotdeauna că Justin e periculos. Ceea ce nu ştiuse era cât de periculos se va dovedi în relația cu *ea*.

O străbătu un fior. Scutură ușor din cap. Privirea ei o întâlnește pe a lui, apoi alunecă într-o parte.

— Nu! zise ea cu o voce gâtuită. Te rog, nu mă distruge.

Voia s-o facă, își dădu seama Justin. Voia să-i dezvăluie latura dezagreabilă a firii lui. Voia să o rănească. S-cibiciuiască și s-o pedepsească pentru că declarase că nicio

femeie decentă nu se va
încurca cu el.

Și tatăl lui spusese la
fel. În noaptea în care
murise. Noaptea în care
el, Justin, îl *omorâse*.

Să o ia naiba! își
spuse el furios. La naiba
cu credința ei. La naiba
cu felul ei sobru și
mândru de a fi! Fiindcă

ea era atât de înflăcărată,
pentru că avea o voință
de fier de-a dreptul
sfidătoare și pentru că
era impetuoasă.
Blestemată fie-i și limba
aceea ascuțită!

Brățele lui îi
cuprinseseră și mai strâns
spatele. Ea era țeapănă
în îmbrățișarea lui, dar

nu i se putea împotrivi.
El voia să dea frâu liber
răutății ce zăcea în ființa
lui, acelei nevoi
puternice care-i făcea
capul să vâjâie,
înfierbântându-i sângele
în vine. Ea îi trezise
furia, sub imperiul
căreia simțea nevoia să o
așeze pe pământ, să

exploreze interiorul
fierbinte și mătăsos al
gurii ei în timp ce ar fi
spus, și ar fi procedat în
consecință, „la naiba cu
fecioria ei”. El voia să-și
facă drum între coapsele
ei iar și iar, până ce
lumea ar fi explodat
într-un abur al plăcerii
în tonuri de roșu-

aprins.

Iisuse, ce mârșav era!

— Uită-te la mine! îi porunci el.

Ea ridică încet capul. Nu-și feri chipul, cu toate că el simți că ea ar fi vrut s-o facă.

Observă tremurul ei convulsiv, surprinse sclipirea lacrimilor din

ochii ei larg deschiși,
simți cum se lupta să-și
controleze emoțiile.

Ceva din ființa lui îi
spuse cât de mult o
costa să stea în fața lui
în timp ce era gata să
izbucnească în plâns. Și
într-un fel, avea senzația
că el era *ultima* ființă de
pe pământ pe care ea ar

fi tolerat-o ca martor al lacrimilor sale...

— Te rog, șopti ea, atât de slab că el de-abia reuși s-o audă. Te rog, nu mă dezonora. Asta ar ucide-o pe mătușa Grace.

În clipa aceea el o blestemă la fel cum se blestemă pe sine. O

voise moale. Învinsă. Și ea era întocmai. Pe neașteptate, îi dădu drumul.

— Pleacă, zise el cu asprime. Pleacă înainte să mă răzgândesc.

Ea nu mai avu nevoie de încă un îndemn. Prinzându-și fustele, zbură pe lângă

el, și se îndreptă către
scuar. Nu privi nici
măcar o dată înapoi.

Capitolul 7

Întors în casa din oraș, înghiți conținutul unei sticle întregi de brandy. Cu ochii încetoșați și aproape inconștient, băjbâi pe scară către dormitorul său. Complet îmbrăcat, se aruncă pe pat cu fața

în jos.

Dimineata se trezi cu o duzină de ciocane bubuindu-i în creier... și cu mantila Arabellei pe care o mai strângea și acum în palmă.

Se răsuci mormăind, cu măruntaiele răscolite de o senzație de greață. Doamne, era într-adevăr

un ticălos. Se dădu
anevoie jos din pat,
întinzând totuși mâna
după sticlă. Poate că
într-o zi, reflectă el cu
amărăciune, va învăța
că băutura nu va
schimba nimic în
pravința firii... sau a
comportamentului său.

Inaccesibila făcuse un

lucru inimaginabil.

Îl lovise în orgoliu. Nu se știe cum, păpușica îi intrase pe sub piele! El nu avusese niciodată regrete pentru ceea ce era, sau pentru ceea ce făcea. Se împăcase cu ideea că era cea mai mare canalie de pe fața pământului. Își

impusesese să nu
privească niciodată
înapoi. Însă Arabella îl
făcuse să se
autodisprețuiască, ceea
ce reușea și Sebastian,
însă arareori.

Și nu-i era
recunoscător pentru
asta.

În următoarele câteva

zile, se strădui să-și scoată incidentul – și pe *e a* – din minte, însă eforturile lui se dovediră zadarnice.

Supărat pe sine, sătul de propria lui companie, într-una din seri își chemă trăsura și se îndreptă către White. Acolo se duse direct la

masa de joc.

Gideon își făcu la scurt timp apariția, venind lângă el. Justin mormăi câteva cuvinte în semn de salut.

— Ia te uită, ia te uită. Ne simțim întors pe dos față de întreaga lume, nu-i așa?

Mohorât, Justin se

holbă la el.

— Ce-ți pasă ție?

Gideon se uită la zaruri.

— N-ar trebui să-mi placă să te văd cum îți pierzi averea. Eu, la urma urmei, aștept cu nerăbdare ca o mare parte a acesteia să treacă în posesia mea.

Justin se uită pierdut

la el. Fusesse în stare de
inconștiență din pricina
beției timp de două zile
— sau să fi fost trei? — și
trebuia să facă un efort
supraomenesc să se
orienteze în harababura
aceea din creierul său.

— Despre ce naiba
vorbești? Gideon ridică
din umeri.

— Pe bune, e în avantajul meu că tu te afli aici și nu îți faci apariția în pași de dans în fața unei anume tinere doamne pe care tocmai am avut ocazia să o văd la gala Barrington. Probabil știi deja că, în absența ta, adversarii tăi fac

progrese în privința domniței în cauză? Se zvonește chiar că ea a primit mai multe vizite, atât ieri cât și astăzi.

Făcând o mutră acră, Justin îl apucă pe Gideon de cot și îl târî într-un colț. El nu era un bețiv agreabil. Nu fusese și nici nu avea să

fie niciodată.

— Pariul nostru se anulează, îl avertiză el scurt. Nu trebuia să-l fac niciodată.

Gideon nu renunță.

— Acum e prea târziu pentru așa ceva, prietene. N-ai să scapi atât de ușor.

Justin expiră.

— La naiba, Gideon!

— E nevoie să-ți reamintesc că un pariu e un pariu? N-am să te las să-ți retragi cuvântul.

— Iar eu nu am de gând să nu-l onorez, răspunse concis Justin. O să am grijă să primești un document mâine de dimineață.

Gideon, după toate
aparențele, avea cu totul
alte intenții.

— Nu așa ne-am
înțeles, spuse el direct.
Să fie a ta în decurs de o
lună, așa cred eu că am
convenit. Eu sunt
corect, zise el dând din
umeri. Singurul meu
regret e că voi fi plecat

la Paris aproape o lună
și ceva, așa că nu voi
putea să-ți supraveghez
progresele — sau
ghinionul, după caz.

Justin își încleșta
maxilarul. Păstră
intenționat tăcerea,
conștient de privirea
curioasă a lui Gideon.

— Cum! Pierzi deja

teren, eh? Doamna se opune cu atâta îndârjire urmării tale? Ah, mă tem că vei pierde mângâierea aceea de aur...

Zâmbetul lui Gideor era total nepotrivit. Arabella avea să-l urască veșnic. Se convinsese de asta în noaptea aceea.

Dar nu avea să i-o spună lui Gideon.

— Asta nu e problema ta, zise el cu asprime. Cel puțin omul știa când să bată în retragere. Gideon își lăsa capul într-o parte.

— Atunci, adio. Aștept cu nerăbdare să te revăd la întoarcere.

Justin se întoarse la masa de joc și pierdu o sumă considerabilă. Își spuse că nu-i pasă câtuși de puțin cine va fi prostul cu care avea să se cupleze Arabella, când o va face, sau de ce. Nu era treaba lui.

Cu toate astea, în mai puțin de o oră, se afla la

intrarea sălii de bal
Barrington, salutându-
se cu lordul Barrington.

Și iat-o și pe *ea*...

Stătea în apropierea
mesei cu gustări. Purta
o rochie verde cu un
guler de formă
dreptunghiulară, care-i
scotea în evidență sânii.
Părul era prins în partea

de sus, încolăcindu-se
lejer în jurul capului.
Coafura sublinia linia
lungă și zveltă a gâtului
ei. Justin se întreabă cum
ar fi oare dacă ar da la o
parte cârlionții ce se
rătăciseră pe ceafa ei, ca
apoi să-și înfigă gura
acolo, în scobitura aceea
vulnerabilă care-i

delimita ceafa. Pielea ei ar fi caldă și mătăsoasă, asemenea catifelei.

Dumnezeule! reflectă el dezgustat. Ce naiba îl determinase să vină în locul acesta? De ce alerga după ea precum un adolescent nebun și îndrăgostit lulea? El era un bărbat de la oraș, un

bărbat care avea relații
cu femei experimentate,
femei care cunoșteau
bine miza, și care nu
așteptau de la el mai
mult decât aștepta el din
partea lor – o relație
comodă care nu
reprezenta altceva decât
o dorință sexuală
împărtășită. Acesta era

și motivul pentru care se ferise întotdeauna de fecioare ca de ciumă!

Lângă ea se aflau doi bărbați. Gideon avusese dreptate, observă el furios. Îi recunoscuse ca fiind cei din seara aceea de la White, Drummond și Gregory Fitzroy. Lupii

începuseră să dea
târcoale. Ticăloșii! Ei nu
o voiau pe *ea*, nu-i
interesa decât pariul
acela blestemat! Aveau
să se folosească de ea, să
scape de ea fără pic de
milă... așa cum ar fi
procedat și el, dacă ar fi
fost vorba de oricare altă
femeie în afară de ea.

Ar trebui s-o avertizeze. Oh, dar n-avea niciun rost, îl certă o voce ostilă din interior. Ea ar considera-o drept o nouă insultă.

Un lacheu în trecere oferea vin. El îl luă, dându-l peste cap dintr-o singură înghițitură.

Când   întoarse
privirea, încă un bărbat
se postase aproape de
umărul ei drept –
Charles Brentwood.
Justin trânti paharul pe
masa aflată lângă el.
Brentwood stătea în
picioare,   având
avantajul unei priveliști
văzute de sus. Se holba

cu o privire lascivă la
umflătura   aceea
generoasă a despicăturii
oferite de o rochie pe
care Justin o consideră
pe loc ca fiind mult prea
provocatoare.   Aceasta
era tactica folosită de
mulți bărbați, dar pe el
îl enerva la culme.

Justin nu voia nimic

altceva decât să șteargă
rânjetul satisfăcut de pe
mutra lui Brentwood.

În secunda aceea avu
o senzație neobișnuită.
O otravă dogoritoare se
infiltra în ființa lui
făcându-l să vadă lumea
ca prin ceață. Simțea un
bubuit în urechi. Își
dorea să traverseze sala

de bal și să pună la
pământ fiecare bărbat
care se afla în preajma
ei. La început își
imagină că era vinul;
astăzi băuse prea mult.
Dar sentimentul acela
era atât de străin de el
încât îi trebui ceva timp
până să-și poată da
seama despre ce e

vorba.

Simțea înțepătura
usturătoare a geloziei.

Oh, dar asta era prea
de tot! își spuse el cu
mintea încețoșată. *El* era
gelos. El, Justir
Sterling, cel mai faimos
crai din oraș, care putea
să-și aleagă cea mai
desăvârșită femeie din

lume! Într-adevăr, era
nebun de gelozie.

Cum dracu' se
întâmplase una ca asta?
Și de ce Arabella? Cum
putuse ea, o fecioară
respectabilă din toate
punctele de vedere, să-l
fascineze într-o
asemenea măsură? Cum
de reușise capul acela

roșcat și *leonin* ceea ce nimeni altcineva nu fusese în stare? Cea mai dorită și mai frumoasă femeie din Europa se străduise să-l facă gelos. Nu izbutise nimeni. Nimeni... în afara Arabellei.

O dorea. Așa cum c dorise în noaptea aceea,

în Vauxhall Gardens, cu o poftă nestăvilită și neîmblânzită care ardea precum o flacără în sufletul lui. O voia atât de tare încât era nevoit să-și încordeze pumnii pentru a se stăpâni. Și dacă avea să mai stea mult timp în locul acela, violenta răbufnire a

vintrelor sale avea să devină evidentă pentru toți cei prezenți în sala de bal.

Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, el ar fi obținut deja ceea ce-și dorea. Ar fi pornit asediul împotriva ei cu o unică intenție, până ar fi adus-o exact acolo

unde voia ca ea să fie,
leșinată și pe jumătate
îneebunită din pricina
dorinței. Justin nu era
obișnuit să nege dorința
pe care o simțea față de
o femeie. Nu făcuse
niciodată acest lucru.

Însă era vorba de
Arabella. *Arabella*.

În plus, nu suporta

să-l vadă în preajma ei. Fusesse un nebun să vină aici. Dacă pleca în clipa aceea, ea nici măcar nu avea să afle vreodată că el a fost aici. Dar știa bine că nu ar pleca. Nu încă. Poate că asta era porția lui de pedeapsă – Dumnezeu știa bine că o merită! — să asiste la

momentul în care ea își risipea atențiile asupra fanilor ei – niște lepădături cu gânduri murdare!

Însă tâmpilele lui bubuia. Acel ultim pahar de vin îl făcuse să... Aerul din sala de bal deveni brusc înăbușitor.

Fără un cuvânt, el se
răsuci pe călcâie și se
îndreptă spre terasă.

Arabella ghici
momentul în care Justin
intră în sala de bal. Mai
întâi inima ei începu să
bată ceva mai tare. Apoi
simți un gândilat ușor

care-i mângâie ceafa, ca
și cum cineva ar fi atins-
o exact acolo...

Iar ea știuse... *ea*
știuse că Justin era acolo.

Și, Doamne
Atotputernic, uite-l
acolo, stând de vorbă cu
lordul Barrington. Înalt,
zvelt, purtând haine de
seară, având la

încheieturi o dantelă
spumoasă de un alb
imaculat. Niciun bărbat
nu avea dreptul să fie
atât de seducător,
gândul acesta părându-
i-se de-a dreptul
enervant.

Își mută privirea.
Unul dintre gentlemeni
îi adresează o întrebare. Se

auzi răspunzând, dar ca
nu îşi amintea nici
răspunsul, nici
întrebarea! Chipurile
din faţa ei pluteau în
ceaţă. Să fi fost
George... sau era
Gregory cel care se
oferise să-i mai aducă
un pahar cu vin?
Doamne, nici măcar nu

era în stare să-și aducă
aminte numele lor!

În clipa în care
îndrăzni să-și îndrepte
din nou privirea către
Justin, el era deja cu
spatele la ea. Se îndrepta
către terasă, cu grația
aceea firească ce i se
potrivea atât de bine.

Ea aproape că sări în

picioare.

— Domnișoară
Templeton! Ea se răsuci
pe călcâie.

— Domnilor, zise ea,
nu doresc nici vin, nici
limonada, nici ceva de
mâncare. În secunda
asta tânjesc după un
moment de singurătate.

Îi lăasă în picioare, de-

a lungul încăperii. Nu știa ce gândeau. Și nici nu-i păsa. În realitate, nu era în stare să spună ce o apucase. Nu se putea gândi decât la Justin. De ce nu c băgase în scamă? O voce interioară îi atrase atenția că nu era înțelept să-l urmărească, pentru

că el era cu siguranță un adevărat diavol. Totuși, ea nu putu să-și îndrepte pașii în altă direcție așa cum n-ar fi putut împiedica pământul să se rotească.

Terasa era pustie. În spatele ei, muzicienii atacară un vals. Ghidându-se după

luminile strălucitoare
ale sălii de bal, ea porni
pe una din aleile
sinuoase ale grădinii,
care se închidea pe
partea străjuită de
copaci printr-un perete
înalt din piatră. Acolo,
în colțul cel mai
îndepărtat, ea îl zări în
cele din urmă. El stătea

în picioare în fața unei
fântâni, privând fix spre
cer ca și cum ar fi fost
vrăjit.

Vrăjită. Exact așa se
simțea ea. Oare ce
nebunie o mânase să
vină după el?

La vederea lui, simți
că se înfioară, iar
genunchii i se înmuiară.

Cu toate astea, reuși
să imprime vocii sale un
ton aproape calm.

— Bună, Justin.

— Ei bine, nimeni
alta decât domnișoara
Vicar.

Domnișoara   *Vicar.*

Arabella roși.

El îi întoarse spatele
în mod deliberat.

Arabella rămase locului,
debusolată.

Se părea că el era
hotărât să o ignore. Nu-l
putea învinovăți pentru
asta, dar gestul lui o
durea.

— Măi să fie! N-ai
plecat încă? El se uită o
clipă peste umăr.

Gura ei se

întredeschise pe
neasteptate.

— Eu... pur și
simplu... nu te-am mai
văzut de câteva zile. Ai
fost bolnav?

— Nu.

El se întoarse cu fața
spre ea.

— Te-am văzut
înăuntru, spuse ea pe

un ton vag. Aveai de gând să pleci fără să spui nimic?

— Da.

Cu siguranță avea un fel de a fi foarte direct.

— Uite ce e, Justin. Bănuiesc că ne va fi greu să ne evităm unul pe altul. Așa că va trebui pur și simplu să

încheiem un fel de acord. Să ne purtăm civilizat unul față de altul.

— N-am nimic împotriva. Așa că dacă ai venit să te holbezi – n-o face. Dacă ai venit să lansezi o nouă diatribă, nu te obosi. Am fost pe deplin și aspru

pedepsit.

Comportamentul lui era circumspect, tonul distant. Pe ea o sâcâia o vină mistuitoare. El nu putea ști cât de mult regreta ea răbufnirea din seara aceea.

— Justin, spuse ea, cu o voce scăzută, atunci... am vorbit

aiurea...

— Ai spus ceea ce gândeai.

— Dar nu am vrut să...

— Ba ai vrut, i-o tăie el. O știm amândoi.

Ea îl privi fix. Umerii lui era încordați și drepți. De aceea, ea era aproape sigură că...

— N-am spus
niciodată că ai vrut să
mă mânănești... Ea se
întrerupse, holbându-se
la el. Ce se întâmpla
oare cu el? Vocea lui
părea stranie. Avea o
privire ciudată și nu se
simțea în apele lui.
Doamne sfinte, era
mahmur!

— Te surprinde lucrul acesta, Arabella? Te sperie? Văd că așa este. Cu toate că sunt o canalie, am și eu sentimente. Și contrar părerii tale, *am* într-adevăr o inimă.

Arabella era mult prea înmărmurită ca să mai poată vorbi.

— Cred că merit o explicație. Trebuie să existe un motiv pentru care mă detești într-o asemenea măsură. Asta s-a întâmplat încă de la început. Ba mai mult, de mică m-ai detestat! Dar eu nu ți-am făcut niciodată nimic.

— Nu, mie nu, dar...

Ea se opri brusc. Nu era o discuție pe care să dorească a o continua, mai ales având în vedere starea lui.

— Justin, rosti ea neajutorată, nu e vorba că te detest...

— Atunci de ce spui asemenea lucruri? Tonul lui suna aproape

acuzator.

El veni mai aproape.
Ea simți duhoarea
sufocantă a vinului.

Dumnezeule mare,
era o minune că nu era
și *ea* beata criță!

— Ce-ar fi dacă ți-aș
spune că îmi placi?
continuă el. Ce-ar fi
dacă ți-aș spune că țin la

tine?

— Tu ții la toate femeile!

— Nu e adevărat. Știu că eu sunt foarte pretențios. Altfel, n-aș mai fi dansat cu tine în prima seară. *S a u* în a doua. Doamne, n-aș mai fi acum aici.

Arabella se holbă la

el fără a scoate o vorbă.
Era buimăcită. Ce
trebuia oare să spună la
auzul cuvintelor lui?
Doamne sfinte, cum să
interpreteze o asemenea
declarație? Ea venise
aici ca să-și ceară scuze
față de el. Se pregătise
pentru batjocura lui.
Pentru săgețile lui.

Orice în afară de asta...

Se simți copleșită de o mulțime de emoții. Dezamăgire. Alarmă. Era fermecată în clipa când nu voia să fie fermecată. Măgulită atunci când *n u* trebuia să fi fost măgulită. Oare așa reușise el să facă atât de multe cuceriri?

Surprinzând femeile cu
garda jos și vulnerabile?
Oh, ce întrebare
stupidă! Un om cu
înfățișarea lui nu avea
nevoie să măgulească o
femeie în patul lui.

— Și dacă îți spun că
vreau să te sărut?
Lucrurile se înrăutăteau
din ce în ce mai mult.

Respirația i se întretaie.
Poate că el nu-și dădea
seama ce spunea.

— Justin, întrebă ea,
cât ai băut în seara asta?

— Prea mult. El
răspunse ca și cum ea l-
ar fi întrebat care e ora
exactă. Însă nu mi-ai
răspuns la întrebare.

— N-am nici cea mai

mică intenție să
răspund!

— De ce nu? Nu vrei
să mă săruți?

— Nu. Ești mahmur.
De ce se delectau
bărbații cu atâtea
băuturi alcoolice, ca nu
era în stare să priceapă.

— Dar eu sunt cel
mai chipeș bărbat din

întreaga Anglie.

Ea se prefăcu
dezgustată.

— În clipa asta ești
cel mai dezgustător
bărbat din întreaga
Anglie. Ca și cum
chestia asta ar putut fi
vreodată adevărată.

— Oh, haide. Se
spune că eu...

— Te rog să nu te lauzi, Justin! Știu foarte bine ce anume se spune despre tine! Tu îți imaginezi că e suficient să intri într-o încăpere pentru ca toate privirile să se îndrepte spre tine. Chiar așa se și întâmpla, însă el nu avea nevoie de încurajare!

— Și în cazul tău,
Arabella?

— Ce e cu mine?

— Te simți atrasă de
mine?

Arabella păli. El veni
și mai aproape. Ființa ei
fu străbătută de un fior.

— Alte femei...
începu ea.

— Nu-mi pasă de

alte femei. Îmi pasă de tine. De ceea ce gândești. De ceea ce crezi despre *mine*.

Ea făcu un pas înapoi, doar pentru a descoperi că era imobilizată într-unul dintre colțuri. Justin se afla chiar în fața ei. Înalt. Puternic.

Impunător. Fuga era imposibilă.

Ochii li se întâlneau. El zâmbi, ridicând apoi un braț. În stare de șoc, ea simți vârfurile degetelor lui trasând o linie ușoară de la încheietură până la cot. La început focul lăuntric părea să ardă mocnit.

Unghiile ei se
înfipseră în palme.
Chiar și beat, el era al
naibii de atrăgător.

— Încetează, zise ea
pe un ton șovăitor.

El nu se conformă.
Își plimbă privirea pe
chipul ei. Oricât ar fi
fost de amețit, își dădea
seama de atracția pe

care o exercita asupra ei!

— Te-ai întrebat vreodată ce-ar fi dacă te-aş săruta?

M-am întrebat ce-ar fi dacă m-ar săruta indiferent care bărbat, fu ea pe punctul să declare.

— Ce te face să crezi că îţi voi permite să mă săruţi? se auzi ea

spunând. Era o
rugămintă? O
provocare? Dumnezeu
s-o aibă în pază, habar
nu avea!

— Ce te face să crezi
că n-o voi face totuși? La
naiba, el avea un
răspuns pentru orice!

— Ești un bărbat...
dominat de dorință.

— Iar tu ești o femeie
cu o reputație fără pată.
Un deget pus sub bărbia
ei îi lipi fața de a lui.

Arabella înghiți în
sec. Nu-și putu lua ochii
de la frumusețea
sculpturală a gurii lui.
El își plecă capul în așa
fel încât buzele lor
aproape că se atinseră.

Inima ei bătea cu
putere. Nu avea cum să
se miște nici dacă ar fi
vrut s-o facă;
surprinzător era că nu
voia!

Privirea lui căzu
asupra buzelor ei.

— Acum, clipa
adevărului, Arabella. N-
ai fost niciodată

sărutată, nu-i așa?

Ea scutură capul în tăcere.

Ochii lui se întunecară.

— Atunci poate că ar fi timpul, șopti el.

Nu mai avu timp de gândire. Pentru că gura lui se închise deasupra gurii ei, fierbinte și

leneșă, explorând-o pe
îndelete. Dacă el nu i-ar
fi înconjurat talia cu
brațele, s-ar fi prăbușit.

Pentru că sărutul
depășește toate așteptările
sale... ba mai mult, tot
ceea ce și-ar fi dorit. Tot
ceea ce nici măcar nu
știa că-și dorește.
Sărutul lui era amețitor

și puternic, iar Arabella
avu senzația că *ea* fusese
aceea care băuse prea
mult.

El mormăi ceva
neinteligibil. Trupul ei
fu străbătut de un fior în
secunda în care el își
încolăci limba în jurul
limbii sale. Ea n-o
respinse, nu voia să facă

asta. Simți... oh,
Dumnezeu s-o aibă în
pază. Fascinație,
probabil. Oricum ar fi fost,
nu se compara cu nimic
din ceea ce
experimentase până
atunci. Era ca și cum
niște scânteii i-ar fi
aprins venele, chiar și
sfârcurile sânilor...

Preț de o fracțiune de secundă, ea sesiză înăuntrul lui o nerăbdare stranie. Nu o înțelese, așa cum nu înțelese nici fiorul de neliniște din pântecul ei. Ea își dorea aproape cu disperare să-i înlănțuie gâtul cu brațele, să se ridice pe

vârfuri și să se lipească
de trupul lui înalt și
puternic. Dar, fiind o
lașă, nu prea îndrăzni.
Și chiar în secunda în
care simți că erau gata
să atingă ceva anume...
oh, ea nu prea știa ce
anume, ci numai că era
ceva... ceva *mai mult*, el
înălță capul.

Ea scoase un sunet slab în semn de protest. Totul se sfârșise atât de repede?

— Arabella?

Încă puțin buimacă, ea deschise ochii.

El își plimbă vârful degetului de-a lungul nasului ei.

— Un avertisment,

draga mea domnișoară
Vicar. Te-am văzut în
seara asta alături de
amorezii tăi, flirtând și
râzând. Să nu ai
încredere în niciunul
dintre ei. Tot ceea ce-și
doresc e virtutea ta.

Arabella clipi.

— Iar data viitoare
când voi încerca să te

sărut...

— Da? zise ea cu
răsufierea tăiată.

— Să fugi, scumpo.
Să fugi cât de repede
ești tu în stare... ca să
nu te prind.

Capitolul 8

— Arabella?

Arabella, oare ce se petrece cu tine în dimineața asta?

Vocea mătușii sale părea să răzbată de la mare distanță. Arabella arboră un zâmbet strălucitor.

— Da, mătușă?

Mătușa Grace făcu un gest larg către farfuria ei.

— Draga mea, mai întâi ai săpat niște „o”-uri în gemul de portocale de pe pâinea ta prăjită. Apoi ai făcut la fel cu gemul de zmeură — pe care

bucătăreasa l-a pregătit
excelent, aş îndrăzni să
spun – însă după aceea
l-ai acoperit din nou cu
marmeladă.

Arabella îşi coborî
privirea în farfurie.
Priveliştea o făcu
aproape să pufnească în
râs. Bucata ei de pâine
prăjită semăna cu o

movilă de terci
siropos...

Exact așa se simțise și
ea atunci când o
sărutase Justin.

— Mai mult, cred că
ai pus douăsprezece
lingurițe cu zahăr în
ciocolată.

— Oh, mătușă, mă
îndoiesc. Arabella lua o

înghițitură și fu gata să tușească. Era grețos de dulce.

Se aflau în salonul unde se servea micul dejun. Până și unchiul Joseph, care de obicei stătea în spatele ziarului *Times*, făcându-și siesta de dimineață, îl lăsă în jos pentru a se uita la ea

ridicând din
sprânceană-i stufoasă.

— Arabella, zise el, e
ceva în neregulă?

— Nu, unchiule,
negă ea la repezeală.
Mi-e teamă că azi-
noapte n-am dormit
prea bine.

Asta, cel puțin, era
adevărat.

Își petrecuse toată noaptea răsucindu-se de pe o parte pe alta. De vreo șase ori se ridicase în șezut, nevenindu-i să creadă că trăise o asemenea experiență.

Primul ei sărut nu venise din partea bărbatului ce avea să-i fie soț. Această ocazie

extraordinară la care
visează orice fată îi
fusesse oferită de cel mai
faimos crai al Londrei.

Cum naiba fusesse
posibil așa ceva? Ar
trebui să fie supărată. În
primul rând, nu s-ar fi
cuvénit să permită una
ca asta! Și într-adevăr, îi
provoca amărăciune

faptul că nu voința ei
prevalase în cele din
urmă, ci a lui Justin.
Dacă ar fi depins de ea,
i-ar fi dat voie să o
sărute la nesfârșit. Oh, și
măcar dacă el ar fi știut
ce gânduri nerușinate îi
treceau chiar și acum
prin minte... Senzația
de căldură provocată de

gura lui care se
închisese deasupra
buzelor ei era delicioasă
precum păcatul...

Retrăi amintirea cu o
claritate neașteptată.
Obrajii i se îmbujorară.
El o vrăjise. O amețise.
La urma urmelor, aseară
fusesse lună plină. Era o
prostie, dar ea nu

respinse această idee ca
și cum ar fi fost
explicația perfectă
pentru purtarea ei
scandaloasă.

Adevărul era că îi
plăcuse să-l sărute pe
Justin. Atingerea lui atât
de puternică și de
masculină o înfiora de
plăcere. Ea nu știuse că

un simplu sărut putea să te îmbete într-un asemenea hal. Îi plăcuse atât de mult încât își dorea ca el s-o mai sărute măcar o dată...

Degetele ei se crispară pe șervetul pe care îl avea în poală. Asta nu se va întâmpla niciodată, își zise ea

aproape cu amărăciune.
El o sărutase doar
pentru că era beat.

Beat ori nu, ea nu
părea prea încântată la
gândul că îl va înfrunta
din nou. Fără îndoială
că el ar privi lucrul
acesta ea pe un fel de
victorie. Oare ar
tachina-o? Și-ar bate joc

de slăbiciunea ei, în
stilul acela arogant și
enervant care pe ea o
irita în cel mai înalt
grad?

Capitulase. Ea, care
se crezuse a fi deasupra
acelor copile care-și
fluturau genele,
azvârlindu-se de
bunăvoie în calea lui!

Pentru el, nu
însemnase nimic. Justin
Sterling era un bărbat
care sărutase probabil o
sută de femei de-a
lungul vieții lui. Dar
pentru Arabella... ea
resimțise sărutarea lui
cu fiecare fibră a ființei
sale. Își aminti de
greutatea

însăimântătoare a
toracelui lui, de felul în
care respirația lui
provoca o adevărată
vâltoare în partea din
spate a gâtului ei în
timp ce buzele ei se
deschideau sub gura lui.

Toată această
avalanșă de gânduri se
dovedea periculoasă.

Unchiul Joseph citea din nou ziarul, însă mătușa Grace o privea cu ochiul ager al unui vultur.

— Arabella, zise ea cu severitate, te-ai plimbat în grădină fără bonetă?

Nu! Însă am fost în grădină cu Justin. Simțea

dorința imperioasă de a mărturisi adevărul. În schimb, ea spuse cu calm:

— Nu, mătușă Grace.

— Ești cam

îmbujorată, draga mea.

Și n-ai mâncat mai

nimic. Mătușă Grace

începu să se agite. Sper

că nu vei face febră.

Mătuşa Grace se
apropie, aşezându-şi
palma dolofană pe
obrajii săi. Nu, nu ai
febră, slavă Domnului.
Noi va trebui să plecăm
mâine de dimineaţă,
sper că n-ai uitat.

Arabella o privi lung.

— Plecăm? se
interesă ea pe un ton

vesel. Oh, probabil că la Bath, își spuse ea plină de speranță. Îndreptă o rugăciune rapidă către ceruri. Adora Bath-ul. Mătușa Grace și unchiul Joseph aveau acolo o reședință încântătoare, iar ei îi plăcea să facă plimbări lungi pe dealurile ce o

înconjurau. Acum i se
părea locul ideal pentru
a-și pune în ordine
gândurile.

Din fericire, ei vor fi
departe de Justin
Sterling. Nu vor mai
avea loc întâlniri
întâmplătoare sau de
altă natură – spre marea
ei satisfacție. Arabella

nu luă în seamă vocea
aceea mică și sâcâitoare
care-i reaminti că ea
fusesse cea care îl căutase
pe el în seara
precedentă.

— Da, drăguță, spuse
mătușa Grace. O să
plecăm destul de
devreme.

Arabella surâse.

— Unde mergem, mătușă? Mătușa Grace își termină ceaiul.

— Marchizul de Thurston și soția sa vor fi gazdele unei petreceri, îți amintești? Mergem la Thurstor Hall, la reședința lor din provincie.

— Cum? Gândurile

se învălmășiră. Fu pe punctul să-și manifeste nedumerirea. Îl cunoștea pe marchizul de Thurston, desigur. El era fratele mai mare al lui Justin, Sebastian. Doamne sfinte...

— Da, dragă. Mătușa Grace își împinse scaunul. Invitația a sosit

săptămâna trecută. Sunt sigură că am vorbit despre ea. Probabil că ai uitat. Ea păru aproape veselă. O săptămână la Thurston Hall... E un loc încântător. Mărturisesc că sunt nerăbdătoare să ajungem acolo.

Nu același lucru se

putea spune despre Arabella. Multă vreme după ce mătușa Grace plecă de la masă, Arabella rămase la locul ei. Mătușa Grace avea dreptate. *Chiar* uitase de invitație. Într-un târziu, se ridică, expirând lung.

Putea oare să speră că Justin nu va fi prezent?

Ea râse. Ar putea să se resemneze încă de pe acum. Justin va fi acolo, fără îndoială, la fel de ostentativ, de periculos și de cutezător ca întotdeauna.

O deranja vocea aceea lăuntrică sâcâitoare și slabă care îi reaminti pe neașteptate

discursul său din seara precedentă...

Bănuiesc că ne va fi greu să ne evităm unul pe celălalt. Așa că pur și simplu va fi necesar să ajungem la un soi de înțelegere. Trebuie să ne purtăm civilizat unul cu altul.

Oare la ce se gândise,

când rostise o asemenea tâmpenie? De ce avea senzația că aceste vorbe se vor întoarce în cele din urmă împotriva ei?

Ea era convinsă că el va găsi o altă cale de a o chinui.

Dar cel puțin nu trebuia să-și facă griji la gândul că el o va săruta

din nou. Nu exista niciun fel de posibilitate ca lucrul acesta să se repete *vreodată*.

S-ar putea ca într-o bună zi, dacă avea să se mărite vreodată, să le povestească nepoților ei că fusese sărutată de cel mai chipeș bărbat din întreaga Anglie...

Ei nu o vor crede niciodată. Cum ar putea fi altfel, când ei însăși i se părea greu de crezut?

Trăsura Burwell era un vehicul rapid, ideal pentru o călătorie. Mătușa Grace sporovăia întruna în timp ce lăsau

în urină întinsa și
aglomerata Londră;
Arabella și unchiul
Joseph o ascultau
oarecum neatenți. Se
opriră pentru scurtă
vreme ca să ia masa de
prânz la un han întâlnit
în drum, apoi își reluară
călătoria.

În această vreme,

mătuşa Grace şi unchiul Joseph aţipiră. Arabella îi privea înduioşată. Mătuşa Grace sforăia uşor, cu gura deschisă, şi cu capul sprijinit de umărul unchiului Joseph. Acesta îşi trăsesese ceva mai în faţă borul pălăriei pentru a se proteja de razele

soarelui. În clipa în care mătușa Grace se răsuci, el o strânse ușor de degetele dolofane.

Se minună de faptul că putuse fi atât de oarbă. Oh, ea știuse întotdeauna că mătușa Grace și unchiul Joseph se iubeau unul pe celălalt. Ea presupusese

că lucrul acesta se
petrecuse *după* căsătorie.
Însă în zilele din urmă,
ea observase un lucru
pe care până acum nu-l
prea sesizase. O atingere
ușoară, o privire, o
șoaptă, o mișcare abia
perceptibilă a capului,
un schimb timid de
surâsuri... toate erau

semne ale iubirii dintre cei doi, cărora nu le păsa dacă și alții le observau.

Ea simți un nod în gât. Părinții ei erau la fel, cu toate că aveau înfățișări atât de diferite – mama ei atât de delicată și de frumoasă, iar tatăl ei un uriaș

masiv și greoi. Cu toate acestea, nu existau alte două ființe care să se potrivească mai bine una cu cealaltă. Era ca și cum s-ar fi completat reciproc. De câte ori nu începuse mama o frază pentru ca tata să o continue? Apoi pufneau amândoi în râs,

privindu-se unul pe altul într-un fel care o făcea adesea să creadă că ea fusese dată uitării. Dar ştia prea bine că ei o adora. Nu se îndoise de asta nici măcar o dată. Şi totuşi, ea nu putea nega că în ocazii de felul acesta se simţise... singură.

Singură și invidioasă pe
tot ceea ce-și
împărtășeau ei...

Oh, fir-ar să fie. *La
naiba!* Ce era oare cu
tristetea asta care se
furișase în sufletul ei?
Nu știa, numai că-și
dorea din toată inima
să-i pună capăt.

Hotărâtă să și-o

reprime, ea își aținti
privirea către geam,
către regiunea întinsă de
provincie aliată în
partea de nord a
Londrei. Morile de vânt
erau presărate pe câmp
din loc în loc, iar florile
multicolore brăzdau
fânețele.

Următorul lucru de

care deveni conștientă
fu acela că mătușa Grace
o trezi din somn printr-
un ghiont.

— Arabella, șopti
mătușa, am ajuns, draga
mea.

Arabella se uită în
sus. Ochii ei se măriră.
Fațada impunătoare a
reședinței   Thurston

Hali era dominată de coloane înalte, albe. Priveliștea i se păru extraordinară.

Un lacheu vioi îmbrăcat în roșu aprins și auriu le ajută să coboare, apoi fură îndrumați către casă. Nici nu pășiră bine înăuntru, că marchizul

le ieși în întâmpinare în holul de la intrare. Sebastian Sterling păși în grabă către ei, cu o grație care contrasta cu constituția sa masivă.

— Joseph. Grace. Bine ați venit la Thurston Hall!

— Mă bucur să te văd, Sebastian. Cei doi

bărbați își strânseseră
mâinile, apoi Sebastian i
se adresă lui Grace:

— Grace, arăți la fel
de încântător ca
întotdeauna. Se întoarse
către Arabella și o luă de
mână. Și Arabella! Au
trecut deja câțiva ani,
nu-i așa?

Arabella   ridică

privirea zâmbindu-i.
Admirase întotdeauna
felul lui de a fi calm și
direct, încă de pe
vremea când era abia un
copil.

— Bună ziua, my
lord.

— Aici nu e cazul să
ne formalizăm. Spune-
mi Sebastian.

— Fie, Sebastian,
șopti ea.

— Am auzit
spunându-se că ești
atracția orașului. Știi,
am prezis cu câțiva ani
în urmă că tu vei
provoca în *oraș* o
adevărată furtună.

— A provocat-o cu
siguranță, interveni

mătușa Grace. Știai că a primit deja trei cereri în căsătorie?

Arabella scoase un mormăit gândindu-se la Walter. Oare ce-ar zice dacă ar afla că numărul lor se ridică în realitate la patru?

Sebastian chicoti.

— O femeie

pretențioasă, prin
urmare. Mi se pare
firesc. Chiar în secunda
aceea, o femeie își făcu
apariția, ieșind dintr-
una dintre încăperile
aflate la capătul holului
de la intrare. Era
mignonă, având un păr
auriu și strălucitor ce
scliffea sub razele

soarelui. Ochi ei,
observă Arabella pe
măsură ce aceasta se
aproapia, aveau aproape
aceeași nuanță ca și
părul.

— Grace! Joseph
ciripi ea. Ce bine îmi
pare să vă revăd.
Întinzând mâinile, ea îi
îmbrățișa cu căldură,

apoi îi zâmbi Arabellei.
Cine este această tânără
și încântătoare lady?

Sebastian făcu
prezentările.

— Arabella, soția
mea Devon. Devon,
domnișoara Arabella
Templeton. Mama ei,
Catherine, este sora mai
mică a lui Grace.

Devon făcu ochii mari.

— Arabella! exclamă ea. Se uită repede la Sebastian. E aceeași Arabella care acum câțiva ani i-a dat lui Justin ceea ce merita?

Arabella își mușcă buza privind-o pe furiș pe mătușa sa. Aceasta

fusesse probabil singura dintre escapadele copilăriei ei despre care mătușa ei nu aflase.

— O femeie care a scos tot ce era mai bun din Justin. Devor aproape că țipă, în vreme ce ochii ei aruncau scânteii. Oh, ce n-aș fi dat să fiu acolo.

Cred că noi două ne vom înțelege de minune.

Arabella nu se putu abține să nu zâmbească la rândul său. Fu cucerită de căldura și sinceritatea lui Devon. Își dădu însă seama că mătușa Grace avea să-i adreseze mai târziu

câteva întrebări...

Pe moment, mătușa Grace își îndreptă atenția către Devon.

— Nu prea te-am mai văzut la Londra după ce s-au născut cei mici, zise Grace.

— Preferăm să stăm aici la țară, zise Devon cu simplitate. Ne dorim

ca gemenii să crească aici.

Arabella nu se putu abține să nu intervină:

— *Dumneata* ai avut gemeni? zise ea neîncrezătoare. Măsură cu privirea de sus până jos silueta mignonă a lui Devon. Pe cuvânt, cum... Se îmbujora și

tăcu. Iartă-mă. N-am vrut să te jignesc.

— Și nici nu ai făcut-o, răspunse Devon râzând. Crede-mă, eram mare cât o vacă.

— Nu chiar, spuse soțul ei chicotind. Dar nu contează, ai purtat minunat sarcina. El se uita în jos spre ea în

timp ce vorbea, iar în
ochii lui strălucea o
lumină. Devon îi
aruncă în schimb un
surâs amețitor.

Arabella tresări. Ur
alt cuplu fericit. Oare ce
se petrecea în aceste
zile?

Tocmai se pregătea
să-și dreagă glasul în

secunda în care Devon își mută privirea de la soțul ei.

— O s-o rog pe Jane să vă arate camerele voastre, zise marchiza. Vom cina la ora opt și jumătate. Asta ar trebui să ofere tuturor invitaților șansa de a se odihni. Călătoria de la

Londra a fost obositoare,
nu?

Într-adevăr, mătușa
Grace căsca.

— Un pui de somn
ar fi foarte indicat, nu
crezi, Arabella? Arabella
nu-i împărtășea părerea,
însă n-o contrazise. Nu
era deloc obosită. Dar
nu o deranja să se

retragă în camera ei până la ora cinei. Cu cât trecea mai mult timp până ce întâlnea fiara în propriul său bârlog, cu atât era mai bine. Poate că, decise ea precaut, norocul va fi în cele din urmă de partea ei, iar Justin nu va asista la petrecerea organizată de

fratele său.

Nu era deloc
conștientă de faptul că
Devon o urmărea
urcând pe scara imensă
cu o privire gânditoare.

— Iubire, tu pui ceva
la cale, zise Sebastian.
Cunosc privirea asta.

— Oh! Nu-i adevărat!

Pur și simplu mă
gândeam că micuța
Arabella e o fată
spirituală.

Sebastian ridică
dintr-o sprânceană.

— *Micuța* Arabella, o
necăji el, probabil că nu
e cu mult mai tânără
decât tine, iubirea mea.

Dar ai dreptate, este în mod cert o femeie spirituală.

Pe buzele lui Devon flutură un zâmbet care îl puse pe gânduri pe soțul ei.

Sebastian expiră lung.

— Devon, ce e în mintea ta? Ea tăcu ochii

mari.

— Sebastian! Nu te mai uita așa la mine. Eu doar mă gândeam...

— Da?

— ... că e posibil ca Justin să-și fi întâlnit jumătatea.

— Devon, spuse el sec, tu nu înțelegi. În timp ce eu am

considerat farsa pe care Arabella i-a jucat-o lui Justin ca fiind nespus de amuzantă – acesta fiind și motivul pentru care ți-am povestit-o –, Justin nu a fost de aceeași părere. „Copila vicarului e copila diavolului”, a declarat el mereu. Și dacă ai fi

văzut   mutra   lui
amenințătoare   în
momentul în care...

— Dar ea nu mai e o copilă, Sebastian. Chiar tu ai remarcat asta.

— Totuși, crede-mă când îți spun că Arabella Templeton e ultima femeie de pe pământ pe care Justian

ar...

— Tocmai de aceea ea ar putea fi cea *potrivită*. Doi ochi chihlimbarii puși pe rele clipiră în sus spre el. Uită-te la noi doi.

Sebastian își îngustă privirea.

— Ducea a sosit deja? întreba el pe

neașteptate.

Se referea la ducesa de Carrington, văduva cea bogată.

— Da, confirmă Devon.

— Iar voi două v-ați pus pe treabă, nu-i așa?

— La ce te referi?

— Mă refer la faptul că ei nu-i place nimic

mai mult decât să facă
pe pețitoarea, și cred că
tu te-ai decis să joci
același rol.

— Oh, haide!
protestă Devon. Suntem
căsătoriți de doi ani, și
până acum ar fi trebuit
s-o fac și în cazul surorii
sau al fratelui tău.

— Ei bine, știm

amândoi care e părerea Juliannei în privința mariajului. Cât despre Justin și Arabella... Ea scutură din cap. Devon, el a privit-o întotdeauna ca pe un prădător veritabil.

Ea ridică din sprâncene.

— Acesta este exact

termenul pe care l-aş
folosi pentru a-l descrie
pe fratele tău.

— Adevărat. Însă...

El se întrerupse în
secunda în care soţia sa
îşi ridică fustele şi îl
ocoli.

Acum venise rândul
lui să o privească
ameninţător.

— Unde naiba te duci? strigă în urma ei.

Arabella încercă în cele din urmă să tragă un pui de somn, dar nu reuși să adoarmă. Era mult prea neliniștită. Cu un ceas înaintea cinei, servitoarea ei veni să o

ajute la îmbrăcat. În acel moment, Arabella aproape că terminase. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să-și prindă părul în creștetul capului, să-și lege șireturile de la corset și să-și încheie nasturii din spate ai rochiei.

Stând în fața oglinzii,

Arabella se uită fără să zâmbească la propria sa imagine. Arăta cât se poate de bine, își spuse ea. Rochia ei era confecționată dintr-un voal vaporos în nuanța piersicii, o culoare care îmblânzea nuanța părului său. Avea o croială simplă și lejeră,

fiind garnisită cu un
șirag de mărgele
dispuse în jurul gâtului.
O alesese în mod
intenționat, pentru că
era una dintre favoritele
sale. Voia să se simtă în
largul ei. Avea nevoie
de curaj pentru a-și etala
metodele de apărare în
fața inamicului.

Ieșind din dormitorul său, ea se uită cu luare-aminte la dreapta, apoi la stânga.

Pe partea opusă a coridorului se deschise o ușă.

— Oh! Bună, spuse cu voce muzicală.

Arabella ridică privirea și zări o femeie

superbă, cu un păr bogat castaniu, stând în picioare chiar vizavi de ea.

— Bună, spuse ea. Tu ești Julianna, nu-i așa?

— Eu sunt. Iar tu ești... Arabella, da?

Arabella confirmă. La fel ca și marchiza, Julianna era mignonă;

Arabella observă că ca
abia îi ajungea până în
dreptul bărbiei. Avea
ochii la fel de vioi ca ai
lui Justin, însă aceștia
erau albaștri – și nu
aveau expresia lui
glacială.

— Mi-am imaginat.
Te-am recunoscut
după...

— Da, știu. Părul meu. E inconfundabil. Ah, ăsta e prețul atunci când ești roșcovană, bănuiesc.

— De fapt, mă pregăteam să-ți spun că îmi amintesc de tine de acum câțiva ani. Ochii Juliannei scânteiară. De un anume incident în

care a fost implicat
fratele meu Justin...

— Oh, draga mea.
Arabella nu se putu
abține să nu surâdă. Mi-
e teamă că nu sunt bine
văzută în casa ta.

— Da, în fine, Justin
poate fi uneori un
prostănac încrezut.
Câteva zile Justin a avut

dificultăți la mers, în timp ce eu și Sebastian am răs săptămâni în șir! Julianna își înclină capul într-o parte. Putem să ne alăturăm celorlalți?

— Da, mulțumesc.

Arabella acceptă recunoscătoare invitația. Dacă ar fi lăsat-o să se

orienteze de una singură, cu siguranță s-ar fi rătăcit. O cotiseră la stânga, iar acum traversau un coridor ce părea fără sfârșit.

— Cât de mare e această casă? zise ea.

Juliana izbucni într-un hohot de râs cristalin asemenea unor clopoței.

— O sută două
încăperi. O
monstruozitate, nu-i
aşa? Eu prefer reşedinţa
mea micuţă din Londra.

Arabella o privi
curios.

— Tu locuieşti
singură? Formulă
întrebarea înainte de a
reflecta mai bine asupra

ei, dar Julianna nu păru
deranjată de îndrăzneala
ei.

— Da. Sebastian,
Justin și mine am locuit
împreună până ce
Sebastian s-a însurat cu
Devon. Apoi a sosit
vremea ca eu și Justin să
pornim pe propriul
nostru drum. Eu sunt,

potrivit bârfelor, o fată
bătrână. Ochii ei
frumoși se întunecară.
Nu prea înțeleg de ce o
femeie care trece de
vârsta de douăzeci și
unu de ani este
etichetată astfel. Faptul
că eu am hotărât să nu
mă căsătoresc este în
exclusivitate problema

mea. De ce trebuie să fac
ceea ce aşteaptă toată
lumea? Întrebarea e
valabilă şi pentru tine şi
pentru toate celelalte
fete.

Arabella clipi.
Vehemenţa Juliannei c
luă prin surprindere.

Julianna păru să
observe la rândul ei

acest lucru.

— Te rog să mă ierți.
Nu intenționez să țin o
prelegere.

— Nici nu mi-am
imaginat așa ceva, o
asigură Arabella. E
reconfortant să
întâlnești o femeie care
nu se teme să gândească
pentru sine. Mă tem că

niciodată nu am fost în stare să-mi țin gura închisă atunci când ar fi trebuit s-o fac, și astfel am dobândit reputația unei ființe încăpățânate, ceea ce mi se pare atât de... Ca de obicei, începu să-și frământa mâinile.

— Atât de nedrept,

preciza Julianna. Și atât de agasant!

— Da. Da! Ca și cum unicul scop al vieții noastre ar fi acela de a ne mărita și a avea... nu că ar fi ceva rău în asta — însă mi-ar plăcea să hotărăsc de una singură fără ca societatea să se amestece și să dea

verdicte.

— Oh! exclamă
Julianna. Fi
binecuvântată, ești o
femeie pe gustul meu.
Dar probabil că tu
consideri că toată
povestea aceasta despre
Inacc...

Arabella ridică unul
din brațe.

— Te implor, n-o spune!

Când ajunseră în salon, cele două discutau ca și cum ar fi fost prietene de ani de zile. Stânjeneala sa dispăru, și, pentru prima dată de ieri încoace, își spuse că această petrecere nu se

va dovedi un calvar,
mai ales în secunda
când observă că
Georgiana și părinții săi
erau de asemenea
prezenți. Îi făcu semn
Georgianeii, care se
lumina la față când o
văzu.

— Arabella! Mă
bucur atât de mult că ai

venit! Mărturisesc, mi-a fost teamă că vei țipa... Ea se întrerupse în clipa în care Arabella o avertiză din priviri. Dar se pare că am dat uitării bunele maniere. Cine e prietena ta, Arabella? Georgiana zâmbi către Julianna. Arabella făcu prezentările.

— Georgiana

Larwood, lady Julianna
Sterling. Georgiana făc
o scurtă reverență.

— Lady Julianna,
sunt nespus de fericită
să vă cunosc, zise ca în
grabă.

Însă privirea pe care
o schimbă între ele
Georgiana și Arabella fu

observată de agera
Julianna.

— Sper cu adevărat
că nehotărârea ta în
pravința participării nu
te va împiedica să te
distrezi la această
petrecere.

— Nu e vorba că aş fi
fost nehotărâtă, zise
Arabella. Pur şi simplu

am uitat de invitație până în clipa în care mătușa Grace mi-a adus aminte ieri de dimineată.

— Perfect, spuse Julianna. Pentru că nu mi-ar plăcea să cred că *erai* nehotărâtă. Sau că chestia asta are de-a face cu fratele meu Justin.

Comportarea lui poate fi
îngrozitoare, ştii bine.
Sper că nu a fost
necuviincios faţă de
două domniţe atât de
drăguţe cum sunteţi voi.

— Oh, cu mine s-a
purtat pur şi simplu
încântător, preciza
Georgiana cu vioiciune.

Arabellei îi venea s-o

sugrume. Nu rosti o
vorbă. Privirea
întrebătoare a Juliannei
o evită totuși pe
Arabella.

— Oh, măicuță,
șopti Julianna. Arabella,
nu-mi spune, te rog, că
s-a purtat din nou
necuviincios.

Oh, dacă ar ști...

Arabella se stăpâni să nu-și ducă mâna la buze, pentru a domoli tremurul lor în amintirea sărutului din grădină.

— În fine, preciza ea fără a sta pe gânduri, lucrurile nu se vor repeta, asta e cât se poate de sigur.

Julianna chicoti.

— Orice ar fi făcut, sper că nu a fost vorba despre ceva cu mult prea scandalos. Nu ești o domnișoară fricoasă, slavă Cerului. Într-adevăr, cred că tu ești singura femeie care îl poate pune la punct.

Chiar în momentul

acela Julianna fu strigată de către o persoană aflată în partea opusă a încăperii. Ea ridică o mână, uitându-se apoi din nou către Arabella și Georgiana.

— Mă cheamă ducesa de Carrington, văduva cea bogată. Ea le învălui pe amândouă într-un

zâmbet. Doamnelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Fiți bine venite la Thurston Hall. Sper ca șederea voastră să fie cât mai plăcută.

Juliana plecă, iar Arabella și Georgiana se uitară una la cealaltă.

— Îmi place de ea, declarară amândouă la

unison, apoi izbucniră în râs.

— Mă întreb de ce oare nu e căsătorită, spuse Georgiana. Prir mintea Arabellei trecuse exact același gând.

— Am coborât împreună de la etaj, șopti Arabella, iar ea mi-a mărturisit că e

considerată drept o fată
bătrână. Pare o fire
extrem de
independentă, nu-i așa?
Mi-a spus că are propria
ei reședință în Londra.
Făcu o pauză, apoi
spuse: Nu vreau să par
răutăcioasă, dar ce
vârstă crezi că are, după
părerea ta?

— Douăzeci și cinci
ori douăzeci și șase,
probabil. E atât de
drăguță încât pare
surprinzător că nu a fost
niciodată căsătorită. Nici
nu-mi pot închipui că
nu a primit o mulțime
de cereri în căsătorie
încă de la prima ei ieșire
în lume. Arabella își

mușcă buza.

— A precizat că ea a ales să nu se căsătorească, și că lucrul acesta o privește doar pe ea.

Pe chipul Georgianeii apărură o expresie stranie.

— Ce s-a întâmplat, Georgiana?

— De fapt, i-am auzit

pe mama și pe tata
pomenindu-i numele în
timp ce veneam încoace,
atunci când ei credeau
că eu ațipisem.
Georgiana adăugă pe
un ton ceva mai scăzut:
Papa a spus că e o
rușine ceea ce i s-a
întâmplat. Iar mama a
afirmat că asta a speriat-

o pentru totdeauna.

Arabella își aduse
aminte că, în noaptea în
care avusese loc gala
Bennington, Justir
pufnise în râs și
pomenise ceva despre
faptul că numele
familiei lui era sinonim
cu scandalul.

Brusc, resimți un

profund dezgust față de sine.

— Uită-te la noi! exclamă ea. Amândouă detestăm bârfa, și iată unde am ajuns!

— Ai dreptate, desigur, zise pe loc Georgiana.

Comportarea *noastră* e îngrozitoare.

Conversația se îndreptă către alte subiecte, și în timp ce discutau, Arabella își plimbă privirea prin încăpere.

La petrecere participau în jur de treizeci de persoane. Pe majoritatea dintre ele le întâlnise cu o ocazie sau

alta în Londra. În colțul
opus al încăperii, un
bărbat înalt, cu o
constituție solidă și păr
blond o salută scurt. Era
Patrick Meelroy,
bărbatul care o invitase
la dans la gala
Bennington. Ea înclină
scurt din cap în semn
de salut, apoi se întoarse

spre Georgiana.

În clipa următoare îl văzu pe el. *Justin*.

Se simți străbătută de un fior din creștet până în tălpi.

El stătea în picioare lângă fratele lui. Aveau aceeași înălțime, frații Sterling. Dar Justin era mult mai zvelt, părul

lui fiind ceva mai deschis decât al lui Sebastian. Dincolo de faptul că era un ticălos, părea la fel de elegant și de chipeș ca întotdeauna. Purta haine de seară de culoare neagră, croiala jachetei sale punându-i în evidență linia

spatelui și a umerilor. El
râse, apoi privi absent
într-o parte.

Ochii li se întâlneau...
oh, dar numai pentru o
singură clipă!

Arabella înghiți în
sec. Inima ei bubui,
pulsul i se accelera.
Netrebnicul își va
închipui că ca îl căutase

în mod intenționat!

*Fetiță proastă, o certă
o voce lăuntrică. Asta
faceai.*

Justin îi spuse ceva
lui Sebastian, apoi o
porni relaxat de-a
curmezișul încăperii.

Și în clipa următoare
se afla alături de ea.

— Domnișoară

Larwood, îmi pare bine
să vă revăd. Iar
dumneata, domnișoară
Templeton, ești
fermecătoare ca
întotdeauna.

Ce voia să fie asta, un
afront? Cunoscându-l,
cu siguranță că asta era.
Încercând să-și
tempereze impulsurile

pe care le resimțea, ea își ridică fața. Ba chiar zâmbi. Numai că ceea ce se pregătea să spună nu avea să afle nicicând, fiindcă în acea clipă se auzi clopoțelul ce anunța cina.

—

Domnișoară Templeton, te rog să-mi acorzi onoarea de a te

conduce la masă.

Înainte ca ea să poată rosti o vorbă, brațul său era deja strecurat în curbura cotului lui, degetele ei fiind prinse într-ale sale.

Arabella fu incapabilă să scoată o vorbă. El n-o întrebase. Presupusese pur și

simplicu că ea avea să
accepte.

Daca ar fi putut
refuza, ar fi făcut-o. Dar
nu era cazul să provoace
o scenă.

Fierbând de mânie,
ea se văzu nevoită să-l
însoțească în salonul
unde urma să se
servească cina.

Capitolul 9

Justin nu știuse până în ultima clipă că va sta alături de Arabella în timpul cinei. În timp ce ceilalți se strecurau înăuntru venind dinspre salon, ea îl anunță în termeni foarte clari că părerea sa era cu

totul diferită.

Ea își plecă ușor capul, rostind în șoapta:

— Tu ai aranjat asta, nu-i așa? Ca să mă sfidezi, bănuiesc. Ei bine, ai egalat scorul, chiar de câteva ori la rând, după părerea mea.

— Draga mea domnișoară Vicar,

bănuiesc că ar trebui să-i
fim recunoscători
cumnatei mele Devon
pentru felul cum au fost
stabilite locurile. Ea are
ideea aceasta
înnebunitor de
romantică, cum că o
soție îmi va domestici
firea sălbatică și haină.

— Nicio femeie

respectabilă nu-și va lega soarta de a ta! Ea îl detesta. Aproape că o auzi cum scrâșnea din dinți. Făcând un efort, el își controla reacția.

— Cred într-adevăr că ți-ai exprimat foarte clar părerea în această privință.

Însă disprețul ei îi

biciuia sufletul. Iar în clipa asta mănua fusese deja aruncată, zarurile fuseseră și ele azvârlite. Ea nu manifestă îndurare, iar el nu avea de gând să cedeze.

Justin se purta execrabil, asemenea unei secături. Fără niciun motiv, desigur,

având în vedere că erau la vremea cinei.

În timp ce în jurul lor conversația trecea de la timpul probabil la starea înfiorătoare a drumurilor spre Londra, el își atinse coapsa de a ei. Iar și iar. El descoperi pe parcurs că ea devenise rigidă.

Când ea ceru vin, el îi turnă, așteptând ca să ia paharul din mâna lui. Când o făcu, el își trecu vârful degetului peste degetele ei.

Cu coada ochiului, observă cum obrajii ei se îmbujorează. Cu atât mai încântătoare, decise el distrat, pentru că se

potrivea cu nuanța rochiei sale. În secunda în care o văzuse intrând în încăpere alături de Julianna, remarcase că rochia îi scotea în evidență înălțimea, sânii rotunzi, răsucindu-se cu blândețe în jurul formelor ei.

El nu fusese singurul

care observase. Îl străbătuse un fior de gelozie în clipa în care văzuse cum ochii lui Meelroy alunecaseră de-a lungul formelor sale în timp ce ea intra în salon. În clipa aceea, Meelroy era așezat la o oarecare distanță față de el și de Arabella, pe

aceeași parte a mesei; Meelroy nu-i putea zări, iar ei nu aveau cum să-l vadă pe el, ceea ce îi convenea de minune lui Justin.

El începuse să spumege de furie în clipa în care îl văzuse pe Meelroy coborând din propria trăsură la

primele ore ale
dimineții. Îl abordă
imediat pe Sebastian. Se
părea că Sebastian
trimisese de fapt
invitația tatălui lui
Meelroy, contele; ei se
aflau în toiul unor
negocieri în privința
unei tranzacții, și sperau
ca totul să se încheie cu

succes. Contele îi scrisese la rândul său, pentru a-l informa că în săptămâna aceea avea cu totul alte planuri, propunându-i ca fiul său să participe la petrecere în locul lui. Sebastian fusese de acord, pentru că îl cunoștea superficial pe

Meelroy.

Într-adevăr, Meelroy putea să-i păcălească pe alții cu manierele sale desăvârșite și cu alura sa plăcută, însă exista o altă latură a sa pe care Justin nu o apreciasse niciodată. Limbajul lui putea fi aspru și vulgar. Avea o doză de răutate

pe care nu se străduia s-o mascheze. Justin constatase acest lucru, cu câteva luni în urmă, cu ocazia unui meci de box. Meelroy l-a snopit în bătaie pe adversarul său, și cu toate că bărbatul celălalt era plin de sânge, el a continuat să-l lovească până când

a fost oprit de arbitru.

Dar Meelroy se afla tocmai la colțul opus al mesei, iar Justin ar fi dorit să se concentreze mai degrabă asupra fetei ce stătea alături de el.

Între cel de-al treilea și al patrulea fel de mâncare, ea scăpă jos șervetul. Justin îl

recupera în locul ei,
lăsându-și mâna să
zăbovească în poala ei.
O luase prin
surprindere? El așa
spera.

Se convinse de acest
lucru în clipa în care își
plecă capul spre al său
ca și cum i-ar fi
împărtășit la ureche un

secret. Ea aproape că se cutremura.

Arabella î ntoarse capul și ridică spre el o privire glacială.

— Dacă intenționezi să-mi faci avansuri... El îi adresa un zâmbet ambiguu.

— Draga mea, șopti el, dacă ți-aș face

avansuri, ai ști și tu.

El sesiză respirația ci-
precipitată. Justin se
apropie și mai mult,
astfel ca gura lui să-i
atingă tâmpilele.

— Sau poate că
greșesc? Poate că tu ești
aceea care încearcă să
flirteze cu mine?

— Bineînțeles că nu!

Bărbia ei se înălță. Ai auzit vreodată de scrupule, sir?

— Bineînțeles că nu. El repetă propoziția rostită de ea mai devreme.

— Așa mi-am închipuit și eu. Plecându-și privirea, ca se concentra asupra

farfuriei sale.

Starea lui de spirit se
îmbunătăți brusc.

Doamne, când le
gândești că îi fusese
groază de petrecerea
asta. Thurston Hall era
mândria și bucuria lui
Sebastian, în timp ce
pentru. Iustin
reprezenta un loc

dezagreabil. Venea aici doar atunci când avea de rezolvat chestiuni presante de familie și pleca apoi cât mai repede posibil. Reședința îi reamintea de... de prea multe lucruri pe care prefera mai degrabă să le dea uitării.

Îi sporea
resentimentele și îi
stârnea o mulțime de
alte emoții care era mult
mai bine să rămână
îngropate. Dar în
compania Arabellei cel
puțin nu avea să se
plictisească.

Fusesse o brută ca să o
chinuiască în asemenea

măsură. O speriasse în
noaptea balului mascat,
apoi *el* fusese cel care se
temuse. Însă în mod
cert Arabella nu tolera
un eșec. Ea spune ceea
ce gândește și în mintea
ei există de obicei o
mulțime de chestii,
decise el cu o veselie
forțată. Sincer vorbind,

îi admira adaptabilitatea
și curajul.

Și Dumnezeu din
ceruri, numai văzând-o
simțea că i se taie
respirația. Când ea
intrase în salon, nu-și
putuse stăpâni emoția.
Ea emana căldură și
lumină spre deosebire
de palidele și sclifositele

domnișoare de la *oraș*.
Dincolo de înfățișarea ei
cuvîincioasă, se
ascundea o femeie
senzuală, cu care se
potrivea de minune.

Masa luă sfârșit,
Sebastian se ridică și
anunță că distracția va
avea loc în sala de
muzică.

— Puteți fi liniștiți, zise el privind-o cu tandrețe pe Devon, soția mea nu va cânta.

Devon își încreți nasul într-un mod drăgălaș.

Lângă el, Arabella se ridică.

— Cred că mă voi duce să-mi iau șalul,

spuse ea cu răceală.
Aerul de aici e destul de rece.

Ea se îndreptă
imediat către ușa. Justin
rămase o clipă locului,
urmărind-o cu privirea
în timp ce ea traversa
încăperea. Nu alunecă,
așa cum ar fi făcut o
adevărată lady, își spuse

el. În schimb pășea cu capul ridicat cât se poate de sus, cu umerii drepți și ținuta semeață. El fu de acord cu stratagema adoptată de ea: de vreme ce nu-și putea ascunde înălțimea o utiliza în avantajul său.

Se opri pentru a discuta cu mătușa sa.

Felinarul ardea chiar pe peretele aflat în spatele ei. Rochia sa vaporosă pune în valoare picioarele lungi și bine proporționate. El își imaginează cum acele picioare irezistibile și lungi s-ar înfășura în jurul taliei lui. Oh, cât de perfect i s-ar potrivi

ea lui...

Dumnezeule, a ajuns
să aibă fantezii cu
Arabella!

Totuși, imaginea
aceasta îi stăruie pe
retină, vie precum o
stea. Vedea parcă aievea
cârlionții ei răvășiți pe
pernă, ochii aceia de
culoarea cerului pe

jumătate închiși într-o
promisiune senzuală,
brațele ce îl căutau...

Arabella... să-l caute?

Asta chiar că era o
fantezie. Făcu o grimasă
disprețuitoare,
autopersiflându-se, apoi
se ridică și se îndreptă
către sala de muzică.

Printr-un adevărat miracol, Arabella reuși să-și găsească camera în noianul acela de coridoare. Acolo, se opri un moment, presându-și palmele peste obrajii în flăcări. Nu-i era frig. Nu voia să-și ia șalul. Avea nevoie doar de un

moment de respiro
pentru a-și recăpăta
calmul. Oh, dar Justir
era incorigibil! Se uitase
încă o dată la el în timp
ce părăsea salonul.
Privirea lui o măsura
din cap până în picioare
și ea avu senzația că el
era capabil să vadă
dincolo de rochia ei. Și

cum de îndrăzneală să
insinueze că *ea* era cea
care flirta cu el?

Ca și cum ea ar fi
avut vreo șansă să pună
mâna pe o secătură ca
el...

Ca și cum ea măcar
și-ar dori o secătură ca
el!

Nu avea importanță

nici acea voce interioară
atât de sâcâitoare care îi
reaminti că el era
bărbatul cel mai chipeș
de pe fața pământului.

Pentru o secundă
primejdioasă, atunci
când el își aplecase
capul spre al său, ei îi
trecuse prin minte că el
o va săruta. Uitase

totalmente unde se
aflau, că erau
înconjurați de mai mult
de douăzeci de invitați.
Uitase totul în afară de
căldura umedă a gurii
lui care era atât de
aproape de a ei. Dacă și-
ar fi mișcat puțin
capul... Din fericire,
furia fusese mai

puternică decât dorința.

Ea păși de-a lungul încăperii, încercând să se liniștească. În preajma lui, ea nu știa ce avea de făcut, ce să spună ori să gândească. Cum reușea oare să o înnebunească într-un asemenea hal? Dar ea n-o să-i dea de înțeles

acest lucru. Niciodată. Cumva, ea trebuia să învețe să-l ignore. Lui îi făcea o mare plăcere s-o tortureze, n-avea nicio îndoială în privința asta. Și reușise mereu să joace cum îi cânta el!

Alegând un șal din dantelă, strânse hotărâtă din buze. Data viitoare,

își spuse ea, va fi cu totul altfel. Nu-i va permite să o tulbure, indiferent care ar fi provocarea.

Cu aceste gânduri, își părăsi dormitorul.

Salonul era gol. Întârziase prea mult, își dădu ea seama, și neglijase să întrebe

unde se afla sala de muzică. Pășind pe coridor, se uită mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. La urechile ei ajunse sunetul slab al unor hohote de râs, însă vastitatea coridorului de la intrare o făcea să se simtă împresurată de ecou din toate părțile.

— Cauți ceva? se
interesă o voce
masculină de undeva
din spatele ei.

Arabella se răsuci pe
călcâie.

— My lord.
Dumnezeule, m-ai
speriat. El întinse
brațele.

— În cazul acesta,

îmi cer scuze. Ea arboră
un zâmbet strălucitor.

— Știi unde se află
sala de muzică? Sau te-
ai rătăcit la fel ca și
mine?

El făcu un pas
înainte, cu mâna pe
cotul ei.

— Permite-mi să te
conduc, zise el pe un

ton catifelat. O îndrumă de-a lungul coridorului, luând-o apoi la dreapta, acolo unde deschise o uşă. După dumneata, murmură el, politicos.

Arabella păşi înăuntru. Se trezi într-o cameră spaţioasă, întunecată şi goală.

— Mi-e teamă că aţi

greșit. Aceasta nu este...
În spatele ei, ușa se
închise cu zgomot.

Arabella se întoarse.
Patrick Meelroy stătea
în picioare, sprijinit de o
ușă lată din mahon, cu
brațele încrucișate peste
piept.

— Ce înseamnă asta?
întrebă ea pe un ton

ridicat. Pe buzele lui
apăru un surâs vag.

— E destul de greu
să fiu singur cu tine,
zise el cu blândețe, dar
mă îndoiesc că vom rata
ocazia.

El veni mai în față.

Arabella făcu un pas
înapoi. Se simți
străbătută de un fior. Își

aminti mult prea târziu
despre ceea ce-i spusese
Justin în noaptea aceea,
la familia Bennington.

*În privința securității
fetelor tinere și inocente,
el e periculos.*

El nu părea să aibă o
înfățișare periculoasă.
Dar ei îi displăcu
scânteia aceea din

privirea lui.

— Draga mea Arabella, te-am adus aici doar pentru a mă declara...

— Cum să te declari? Nebun? Fiindcă exact așa ești!

— Haide, nu te simți deloc atrasă de mine?

— Atrasă de tine...

Bădăranul era cu mult mai infatuat decât Justin. Pulsul ei se accelera. Ar fi trebuit să fie atentă, pentru că netrebnicul o dusesse cu siguranță departe de ceilalți. Se lăsase păcălită de șiretlicul lui.

Ea se uită spre ușă. Nu era încuiată.

Mișcându-se repede,
încercă să se strecoare
pe lângă el.

Meelroy îi apucă
brațul ca într-o
menghină.

— Nu e nevoie să te
grăbești, iubire. O
sărutare e tot ceea ce îți
cer. Pufni într-un răs
satisfăcut. În fine, o

sărutare și poate ceva
mai mult.

Arabella gâfâi,
luptându-se să se
elibereze.

— Dă-mi drumul,
prostănacule!

— Așa vorbești cu
unul dintre cei mai
înfocați admiratori ai
tăi? Cu podul palmelor,

el o ținui la peretele aflat lângă ușă. Arabella fu cuprinsă de panică. Pentru o femeie era puternică, dar nu putea face față unui bărbat. Pentru prima oară, era cu adevărat alarmată.

— Lasă-mă să plec! încercă să-și ridice mâinile, dar el le prinse

într-ale sale, răsucindu-i-le la spate. Imobilizată de greutatea trupului său, ea nu se putu mișca.

Nu avu cum să evite buzele lui jilave. Îi trecu repede prin minte că sărutarea lui nu se compara defel cu a lui Justin. Sărutul lui Justir

fusesese amețitor. Nu
simți nimic altceva
decât repulsie în
secunda în care o limbă
insistentă se strecură
între marginile strânse
ale buzelor ei.

Arabella îl mușcă tare
de buza inferioară.

El înjură, sărind
înapoi.

— V răjitoare mică! O apucă încă o dată de braț, dar mișcarea respectivă îi oferi Arabellei suficient spațiu pentru a acționa. Ridică genunchiul, lovindu-l cu putere peste testicule.

Meelroy se îndoi în față, gemând. Arabella

se strecură pe sub
brațele lui, deschizând
larg ușa.

Ea se izbi de un
torace bine dezvoltat.

Capitolul 10

Pe umerii ei coborâră două mâini puternice, ținându-o locului cu toate că ea zburase în direcția lui. Lui Justir nu-i fu necesară decât o secundă pentru a evalua situația. Își plimbă privirea dinspre chipul

crispat al Arabellei către Meelroy. Bărbatul era cocoșat, cu o mână presată deasupra buzei sângerânde, iar cu cealaltă ținându-și strâns organele vitale.

— Păpușica e o vicioasă!   șuieră Meelroy. Uite ce mi-a făcut!

Justin îl privi cu un chip împietrit.

— Strânge-ți lucrurile și pleacă, rosti el printre dinți. Acum.

Meelroy încercă să se îndrepte de spate.

— Nu voi face asta, mârâi el. Am fost invitat de către fratele tău.

— Iar invitația

tocmai a fost retrasă. Sebastian păși înăuntru, ochii lui cenușii fiind reci, glaciali. Înghățându-l de guler, el îl târî pe Meelroy afară din încăpere.

Sebastian se opri în prag.

— Pot conta pe tine că vei avea grijă de

domniță?

— Voi avea, spuse el amenințător. Dar după petrecere îți sugerez să o informezi pe mătușa ei că ea a decis să se retragă.

Auzind cum ușa se închide, Arabella mișcă ușor din cap.

— El a plecat?

Continua să-și țină
degetele înfipite în
marginea vestei lui.

Justin dădu
aprobator din cap. Era
atât de furios încât abia
vedea în fața ochilor.
Arabella ridică privirea,
și-i zări doar maxilarul
încleștat.

— De ce faci figura

asta? Nu a fost vina mea. El a încercat să mă sărute!

Privirea lui Justin se întunecă. Nu pe ea o învinovătea. Îl subestimase pe Meelroy. Nu-și imaginase niciodată că bărbatul va avea tupeul să se apropie de Arabella

chiar aici, în casă. El însuși își găsise un loc pe ultimul rând de scaune pentru a aștepta reîntoarcerea Arabellei. Julianna tocmai începuse să cânte în clipa când el observase că Meelroy lipsea de asemenea. Sebastian îl văzuse sărind în sus și îl

urmase. Apoi simțise
acea frică nebunească în
secunda în care zărise
chipul ei pentru prima
dată...

Arabella încercă să se
elibereze. El nu o lăsă.
Brațele lui se strânsură
în jurul ei, într-o
îmbrățișare tandră.

— Nu te învinuiesc

pe tine, Arabella. Nu fac
asta, accentua el,
strângând-o cu putere și
mângâindu-i spatele
până ce simți că o parte
din încordarea ei
dispare.

Îndoindu-și degetele
sub bărbia ei, el îi
apropie ochii de ai lui,
cercetându-i încet

chipul. Cu degetul mare îi atinse ușor obrazul.

— Ți-a făcut ceva rău? întrebă el, pe un ton scăzut. Ea inspiră adânc și întretăiat, apoi scutură din cap.

— N-a avut ocazia, spuse ea. L-am mușcat și apoi... Se înroși.

Justin observă ușurat

că tulburarea din
frumoșii ei ochi albaștri
începuse deja să
pălească. La auzul
vorbelor ei, unul din
colțurile gurii lui se
ridică. El își imaginează
postura în care se afla
Meelroy în clipa în care
ei dăduseră buzna
înăuntru. Poate că

ticălosul avea să se gândească de două ori înainte de a mai face avansuri altei femei.

— Trebuie să spun, zise el sec, că acum încep să înțeleg de ce ți se spune Inaccesibila.

— Oh! ți pă ca. Ești un nesuferit. Tu chiar nu iei nimic în serios?

— Liniștește-te,

Arabella. Ai fost foarte curajoasă. Ea înclină capul și se uită lung la el.

După un moment Justin simți cum ea îl îndepărtează. El slăbi strânsoarea, lăsând brațele să-i alunece pe lângă corp. Ea se uită

împrejur.

— Ce reprezintă încăperea asta?

— Tat... Se opri la timp. Biroul lui Sebastian, zise el în final. Avu senzația că se sufocă. Se întâmplase chiar dincolo de această încăpere, la numai câțiva pași distanță.

Pe neașteptate,
alungă cu hotărâre
gândul. Nu ar fi trebuit
să vină acolo.
Doisprezece ani de
vinovăție nu erau de
ajuns se pare.

Numai într-o viață de
om ar fi putut îndrepta
lucrurile.

Lumina lunii se

revărsa prin ferestrele înalte. Draperiile nu fuseseră trase. Arabella se postă în dreptul uneia dintre ele. Justin aprinse câteva lumânări, apoi reveni alături de ea.

— Arabella, zise el.

Ea se răsuci pe călcâie mângâind alene țesătura

grea în nuanțe de roșu-aprins.

— Cred că ar trebui să știi un lucru, zise el cu asprime. Există un motiv pentru care Meelroy s-a comportat astfel în seara asta.

Ochii ei scânteiară.

— Da, știu. Fără îndoială că este o

canalie.

— E ceva mai mult de atât.

— Cum e posibil să fie mai... Ea se opri în secunda în care îl văzu clătinând din cap.

— În noaptea balului Farthingale cinci bărbați au făcut un pariu la White, un pariu care are

legătură cu tine.
Meelroy era unul dintre
bărbații aceia.

— Ce fel de pariu?

— Îți amintești ce ți-
am spus în noaptea
aceea, cu ocazia galei
Barrington? În legătură
cu amorezii tăi?

— Fitzroy era acolo.

Și Brentwood și

Drummond, zise ea încet. Ai spus... să nu am încredere în ei, în niciunul dintre ei. Ea se îmbujora. Pentru că ei vor doar... Se înroși, incapabilă să continue.

— Fecioria ta, completă el calm. Pariul, Arabella, reprezenta trei sute de

lire oferite bărbatului
care va reuși s-o
defloreze pe
Inaccesibila.

Ea păli îngrozitor.

— Vrei să spui...

— Da, confirmă el.

În încăpere se
așternu tăcerea.

— Sunt doar patru,
zise ea într-un târziu.

Cum rămâne cu cel de-
al cincilea bărbat,
Justin? Acesta era
motivul pentru care ai
venit la balul
Farthingale în noaptea
aceea? Ca s-o vezi pe
Inaccessibila? Ea stătea în
picioare, în spatele unui
scaun. Strânse spătarul
acestuia atât de tare

încât încheieturile
degetelor ei se albiră.
Vocea ei deveni glacială.
Era vorba despre *tine*?

El simți cum i se
încordează maxilarul.
Da... nu. Oh, Hristoase
Nu era în stare să-i
mărturisească despre
pariul celălalt – pariul
acela prostesc făcut cu

Gideon. Doamne, era un adevărat ticălos. Nu putea! Se simțea atras de ea așa cum nu visase niciodată că ar fi posibil. Ce ironie blestemată, păcătosul și sfânta, reflectă el. Era o atitudine egoistă, dar n-avea încotro. Ea o să-l urască mai mult decât ar

fi putut suporta el.

Arabella nu se înșelase în privința lui. El nu avea deloc scrupule. Pentru că în secunda asta, încerca să se protejeze pe sine.

— Nu, se auzi el rostind. Era vorba de William Mardaway.

— Hardaway. Da,

bineînțele. M-a căutat
de două ori în cursul
acestei săptămâni.

Justin își miji ochii.

— Arabella?

— Da? Tonul ei
părea perfect normal.

— Nu ai de gând să
spui nimic?

— Ce te aștepti să
spun?

Ea se întoarse pentru a-l privi în față. Mâinile i se strânseseră spasmodic, însă își păstră calmul:

— Se pare că trebuie să-ți mulțumesc pentru că-mi păzești virtutea. La urma urmelor, e vorba de o sumă frumoșică, nu-i așa? În mod garantat, tu ești

ultimul bărbat de pe lumea asta din partea căruia m-aș fi așteptat să facă un asemenea gest, având în vedere sentimentele noastre unul față de celălalt. Cu toate acestea, e posibil ca ție să ți se pară un soi de glumă strașnică.

Justin inspiră adânc.

Oare ea îl credea atât de meschin?

— Ți-am spus asta doar pentru a-ți atrage atenția. Cu siguranță n-am intenționat să te rănesc.

— Bineînțeles că nu. Ea se îndreptă către o masă situată într-un colț al încăperii, acolo unde

o carafă și două pahare stăteau așezate pe o tavă din argint, se opri, apoi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Pot? se interesă ea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Desigur.

Mâna ei ezită deasupra paharelor.

— Vrei și tu? El
refuză.

— Whisky-ul nu este
băutura mea preferată.
În schimb brandy-ul e
pe gustul meu.

Se aștepta ca ea să ia
aminte la avertismentul
său. Fără să țină seama
de aceasta, ea înclină
gâtul carafei înăuntrul

paharului și își turnă o cantitate apreciabilă. Îl duse la buze, la fel de delicat ca și cum s-ar fi pregătit să îngurgiteze o înghițitură de ceai.

După ce sorbi licoarea, ea își presă podul palmei deasupra gurii. Ochii ei lăcrimară, însă nici nu

tuși, nici nu scuipă și
nici nu se sufocă. Din
fericire, era vorba de o
marfă scumpă. Lui
Sebastian îi plăceau
doar lucrurile de
calitate.

Ea se pregăti să-și
mai toarne un pahar.
Sprâncenele lui se
arcuiră și mai tare.

— Măi, măi,
murmură el.
Domnișoara Vicar are
un viciu. Ochii ei
scânteiau.

— Cum îndrăznești
să mă iei peste picior,
Justin Sterling?

El ridică ambele
mâini într-un gest
defensiv.

— Nici nu mă gândesc să-ți răpesc această plăcere. Ea se mută în locul aflat lângă fereastră, privind fix afară, în noapte. Justin se uită la ea fără să scoată un cuvânt. Starea ei de spirit era ciudată. Nici el nu se simțea în apele sale, de parca ar fi

fost prins pe picior
greșit. El îi sesiză
suferința, și își dădu
seama că nu e în măsură
să i-o aline. Se simți
răscolit pe dinăuntru.
Doamne, reflectă el trist,
cine era el pentru a da
sfaturi? În afară de asta,
ea nu le-ar accepta. Nu
din partea lui. Dar nici

nu avea de gând să o lase singură.

— Justin?

— Da?

Ea ridică paharul.

— Îmi mai torni unul?

Justin aruncă o privire rapidă în direcția carafei. Pe toți sfinții, aceasta era pe

jumătate goală! Iar
Sebastian l-ar învinovăți
pe el...

— Cred că a fost
suficient, Arabella.

— Perfect, zise ea
punându-l la încercare.
Am să-mi torn singură.

Cu mâinile în
șolduri, el nu o scăpă
din priviri. Nu se ținea

prea bine pe picioare.

El se așeză în dreptul mesei. În secunda în care ea încercă să-l ocolească, Justin se întinse după paharul ei, dar Arabella părea hotărâtă să nu renunțe. El sfârși prin a-i smulge paharul din mână.

— Mai vreau unul,

protestă ea.

— Nu.

Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

— De ce nu?

— Doamnele nu beau, spuse el cu un aer sever.

— *Tu* bei, zise ea pe un ton acuzator. Când ai venit la gala

Barrington erai beat.

— Eu sunt bărbat. Ea pufni zgomotos.

— Și?

— Pentru un bărbat e altceva.

— De ce bărbații pot face ceea ce femeile n-au voie? întrebă ea. E de-o nedreptate evidentă faptul că regulile sunt

atât de diferite în cazul
femeilor și al bărbaților!
Eu și Julianna am ajuns
exact la aceeași
concluzie în timp ce
coboram la parter.

Julianna. El aproape
că mârâi. Dincolo de
înfățișarea sa fragilă,
sora lui se dovedea
adesea încăpățânată,

exuberantă și
exclusivistă.

Ea clipi în sus către el, încercând să se concentreze, bănuie el. Brusc, Arabella ridică cîmână.

— Ai gura strâmbă, zise ea, izbucnind într-un hohot de rîs. La urma urmei, nu ești cel

mai chipeș bărbat din întreaga Anglie, nu-i așa, Justin?

La atingerea ei, Justin îngheță. Era tentat să-i îndepărteze imediat mâna. El nu permitea nimănui să-i atingă fața. Niciodată. El niciodată nu... își reprimă acel impuls.

— Scumpo, aceea nu e gura mea. Acela e nasul meu.

Degetele ei alunecară într-o parte. Ea îl privi amenințător.

— De ce îmi spui astfel? Le spui „scumpo” tuturor femeilor tale? Ei bine, eu nu sunt una dintre

târfele tale, Justin
Sterling.

Nu, se gândi el. În
niciun caz.

Ea se legăna,
incapabilă să se țină pe
picioare. El o prinse de
mijloc.

— Dă-mi drumul,
protestă ca zgomotos.
Nu sunt o femeie

neajutorată. N-am
leșinat niciodată. Simt
doar un profund dispreț
față de femeile care
leșină.

Ea nu era pe punctul
să leșine. Ea mergea
clătinându-se. Arabella,
fiică de vicar, era o
bețivă! Și, după toate
aparențele, una care

făcea scandal, când bea un pahar în plus. Pentru prima dată, el aprecie grija pe care o manifestase față de el Sebastian de-a lungul anilor.

Privirea ei se fixă asupra ușii care se afla în spatele lui.

— Unde sunt cei

prezenți la petrecere?

— Sunt în salonul de muzică. Petrecerea era în toi. Cineva interpreta o melodie la pian. El bănuie că avea să mai dureze cel puțin câteva ceasuri.

— Cred că tu nu ai dispoziția necesară pentru a participa la o

petrecere.

Îl surprinse prin faptul că îi dădu dreptate.

— Nu. Bănuiesc că nu. Ochii ei se plimbară pe chipul lui. Așa te simți atunci când ești pilit?

— Da, scumpo, spuse el în șoaptă. Și cred că a

venit vremea să mergi
în camera ta. Stai la
etajul al treilea?

Ea dădu aprobator
din cap.

— Pe coridor, vizavi
de sora ta.

— O să trecem pe
lângă salonul de
muzică. Trebuie să fim
liniștiți, bine?

Peste chipul ei trecu o umbră. El sesiză schimbarea stării ei de spirit, nesiguranța ei.

Înconjurându-i cu un braț talia zveltă, el o conduse afară, pe coridor. Ea se împiedica tot timpul, stând lipită de el. Treptele puteau constitui o problemă; el

se temea ca nu cumva ea să cadă și să sufere o entorsă. Cu blândețe, își strecură unul din brațe sub genunchii ei și o ridică cât mai sus cu putință.

Ea găfâi, agățându-se de el cu toată greutatea.

— Lasă-mă jos. N-ai să mă poți căra până

acolo.

— Vorbești prostii.
Ea îl strângea de gât.
Totuși, cred că sunt în
pericol să fiu strangulat.

— Oh, șopti ea.
Strânsoarea din jurul
gâtului său slăbi ușor.

El o purtă în sus pe
trepte cu ușurință. La
ușa dormitorului ei, el

se opri, pipăind ivărul.

— Justin, așteaptă.

— Ce este?

— Menajera mea,
zise ea cu voce scăzută.
Annie. Mă așteaptă
Eu... eu nu-mi doresc
ca ea să mă vadă în
starea asta.

— O să rezolv eu
problema.

Într-adevăr, menajera se ridică de pe scaunul aflat în colț în secunda în care se deschise ușa.

— Stăpâna ta e indispusă, zise Justin, dar tu poți pleca, în scurt timp va veni cineva să aibă grijă de ea.

Menajera făcu o

scurtă   reverență   și
părăsi încăperea.

Lumânările
amplasate în nișele din
pereți pal্পairă. Justin
traversă camera,
îndreptându-se spre pat.
Ea se așeză, cu o mână
sprijinită de pat.

Chipul ei exprima o
consternare evidentă.

Justin se așeză alături de ea.

— Ce este? întrebă el repede. Ce s-a întâmplat? Ea își înălță fața către el. Era nespuns de palidă.

— Să nu spui nimănui, Justin. Te rog să nu povestești despre fapta lui Meelroy. Acel

pariu oribil... Ea se înfiora. Toată lumea se va amuza pe seama mea.

— Arabella, spuse el neajutorat. Știu cum trebuie să te simți.

— Nu știi! răbufni ea. Cum ai putea? De tine n-a râs niciodată nimeni. Tu... tu ești

mult prea perfect!

Ea își acoperi chipul cu palmele. Umerii îi tresăriră. Începu să plângă.

Justin era șocat. Își petrecu un braț în jurul taliei ei. Arabella, ce prostie mai e și asta? Tu ești pata de culoare a orașului. Nu râde

nimeni de tine.

— Ba da! strigă ea.
Au făcut-o întotdeauna.
O vor face întotdeauna!
I-am auzit pe oameni
vorbind.   Șușotind.
Toată viața mea. Nu e
de ajuns că am părul
acesta oribil și roșcat, pe
care nu am cum să-l
ascund. Nu e suficient

că sunt la fel de înaltă ca
majoritatea bărbaților!
Mereu a fost așa, mereu.
Și, m-am prefăcut că nu
observ, că nu-mi pasă că
ceilalți se holbează ca și
cum... ca și cum aș fi o
ciudățenie! Iar acum
toata lumea bârfește și
îmi adresează numele
acela îngrozitor

Inaccesibila.

Ea scoase un oftat
adânc care străpunse
pieptul lui precum un
vârf de lance.

— Toată viața mea
nu mi-am dorit decât să
fiu ca ceilalți să *arăt* la
fel ca toată lumea. Știi
cum e să te uiți în
oglinďă și să urăști ceea

ce vezi, conștientă de
faptul că nu poți
schimba cu nimic
lucrurile?

Brățele lui se
încordară. Suspinele ei
îi frângeau sufletul.

Fusesse whisky-ul,
fără îndoială, cel care
declanșase noianul de
emoții ascunse în forul

ei lăuntric, combinat cu
șocul produs de atacul
lui Meelroy și cu
dezvăluirea lui în
privința pariului. La
naiba, fuseseră toate
acestea!

El o îmbrățișa în
timp ce ea se lipi de
trupul lui. Știa că
mândria ei nu i-ar fi

permis să i se confeseze
în alte circumstanțe. El
întrezărise doar o
părțică a ființei ei
despre care nici măcar
nu visase că ar exista, o
fațetă surprinzător de
vulnerabilă.

Se simți străbătut de
o durere puternică.
Niciodată nu mai

avusese o asemenea senzație.

— Ascultă-mă, Arabella. Tu ești frumoasă. Da, tu ești diferită. Dar nu-ți dai seama că asta te face atât de atrăgătoare. Tocmai de aceea, atunci când intri într-o încăpere, toate privirile bărbaților

se îndreaptă spre tine.
Tu ești asemenea unei
flori strălucitoare și
exotice.

Capul ei era cuibărit
în curbura făcută de
gâtul și umărul lui.

— Nu spune lucruri
pe care nu le gândești în
realitate, împotrivirea ei
îi trezi dorința de a

zâmbi. Chiar și acum,
ea discuta aprins cu el.
Printre altele și aceasta îl
atrăsese la ea. Cel puțin
acum nu mai plângea.

Unul din colțurile
gurii se ridică. El o
sărută pe una dintre
sprâncene.

— Scumpo, stai
liniștită, eu nu sunt

genul de bărbat care să-i spună unei lady ceea ce gândește în realitate.

— În numele Cerului, bodogăni ea, nu-mi mai spune așa. Brusc, presă vârful degetelor deasupra buzelor. Nu mă simt prea bine. Alunecă din brațele lui și

îngenunche lângă pat.

Cât ai clipi Justin făcând
lângă ea.

În secunda următoare, ea zăcea întinsă pe podea.

— Cred că sunt pe
punctul să mă
îmbolnăvesc! Ridică
către el doi ochi
îndurerați.

— Ba nu, zise el cu hotărâre. Trage lung și adânc aer în piept și nici măcar nu te mai gândești la asta, și cu atât mai puțin nu vorbești despre asta... Așa, scumpo. Încă de câteva ori, exact așa... După numai câteva clipe, el își plimbă unul dintre

degete de-a lungul
obrazului ei. Cum te
simți acum? Poți să te
ridici?

Ea scutură vehement
din cap, încă amețită.
Justin se răsuci, își
rezemă spatele de pat și
îi așeză cu grijă capul în
poala lui.

Arabella făcu o

grimasă. Mă doare
capul, gemu ea.

— E din pricina
blestematelor astea de
ace. Unul câte unul, el
scoase acele din părul
ei, lăsându-le să alunece
lângă el. Apoi își
strecură degetele prin
claia aceea grea,
răsfirând cu blândețe

firele mătăsoase lipite de piele, cu o mișcare calmă și monotonă.

— Mai bine? șopti el.

— Da. Mulțumesc.

Ea zăcea apatică, lipită de el. Buzele sule abia se mișcară.

Pântecul ei se contractă în timp ce se uita în jos. Părul ei era

incredibil de lung și de
moale, o cascadă
magnifică din fire roșii
și strălucitoare.
Împotriva propriei
voințe, împotriva
bunelor sale intenții, el
își simți bărbăția rigidă.
Dorința se aprinse
nemiloasă, săgetându-l
în vintre. Părea că

timpul lui se ghida după propriile sale reguli. Își ținu respirația în secunda când ea își schimbă poziția capului. Sprânceana ei se încreți, iar ea își așeză capul chiar în partea de sus a unei coapse întărite. Bunule Dumnezeu, în clipa asta gura ei era

periculos de aproape de
bărbăția lui. Ea oftă.
Chiar și prin pantaloni,
el crezu că e capabil să-i
simtă respirația fierbinte
și... Oh, Dumnezeule
Toate acestea la un loc
reprezentau o tentație
cu mult mai mare decât
cea pe care ar fi fost în
stare s-o țină sub

control.

— Arabella. Arabella. Simt nevoia să te duc în pat.

— Nu. Nu vreau acolo, Justin. Nu mă pot mișca.

— Trebuie s-o facem, Arabella. Ar fi o grea încercare pentru mine să fiu surprins în

camera ta, de dimineață,
nu-i adevărat?

— Mă înțeapă totul.

— Știu, dulceată. Am
mai multă experiență în
chestiunile de felul
acesta, îți amintești?

— Da, presupun că
ai, nu? O să treacă
curând?

— Da, minți el. Era

convins că ea n-avea să-și amintească spusele lui.

Ea era moale precum o cârpă, însă el reuși s-o ridice în picioare, îi descheie rapid nasturii aflați în partea din spate a rochiei, apoi îi desfăcu și corsetul, lăsându-le să cadă grămadă la

picioarele ei. Ea stătea nemișcată înaintea lui, îmbrăcată doar în combinezon.

— Am nevoie de cămașa mea de noapte, se neliniști ea.

— Nu, dulceață, nu ai. Poți să dormi așa cum ești doar în noaptea asta. El o luă

din nou în brațe.
Combinezonul pe care-l
purta nu reprezenta
defel o barieră; ar fi
putut să fie pur și
simplu goală. În spatele
ei, lumânările ardeau,
scoțând la iveală
conturul trupului ei
seducător. Sâni ei era
rotunzi precum niște

pepeni, delicios de
plini. Sfârcurile
împungeau prin
mătasea subțire,
apetisante și întunecate.
El dorea să sfâșie acel
combinezon blestemat și
s-o dezbrace de tot. Își
dorea să-și rotească
limba, iar și iar, în jurul
sfârcurilor ei, convins că

ea avea gustul mierii fierbinți. Incapabil să reziste, privirea lui se plimbă de-a lungul trupului ei. El se întreabă în treacăt dacă triunghiul întunecat aflat la joncțiunea coapselor sale era la fel de roșu și de cărlionțat ca și părul ei.

— Haide, zise el pe neașteptate. În pat cu tine. O așeză pe saltea, îi scoase pantofii și ciorapii, apoi o înveli în așternuturi.

Ea le trase în jos, până în dreptul taliei.

— Mi-e cald, se plânse ea. Și fără cămașa de noapte, am o senzație

ciudată.

— Te vei obișnui, Arabella. E vorba doar de noaptea asta.

— N-am s-o fac, preciză ea. Tu nu te simți ciudat atunci când te bagi în pat fără cămașa de noapte?

— Eu nu dorm în cămașă de noapte.

— Atunci, ce porți
când dormi?

— Nimic.

Pupilele ei se măriră.

— Ce? zise ea abia
auzit. Vrei să spui că
dormi... dezbrăcat? O
rosti ca și cum ar fi fost
o ocară.

— Da, dragă, zise el
pe un ton neutru. Eu

dorm dezbrăcat.

— Oh! Asta e rău,
Justin.

Îi venea să râdă de observația ei. Dar, într-un fel, nu se simțea capabil.

În schimb, el avea respirația întretăiată. Nu mai pusese niciodată în pat vreo femeie într-o

manieră atât de
nevinovată, iar acum
tocmai o făcuse. Oh, dar
nu l-ar huidui masculii
oraşului dacă ar şti!

Avu nevoie de un
efort de voinţă
supraomenesc pentru a
învinge izbucnirea
aceea fierbinte din
vintrele lui. Niciodată

până acum nu fusese
atât de dureros conștient
de prezența unei femei.
Nu dorise niciodată
vreo femeie cum o
dorise pe aceasta –
singura pe care nu o
putea avea!

Asta era ispita? Sau
poate că explicația o
constituia faptul că ea

era singura femeie care i se împotriva.

— Justin?

— Ce e, scumpo?

— Ai spus că nu vei povesti nimănui despre Meelroy. Nu o vei face, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu.

— Nu ai promis.

— Promit, zise el cu

gravitate.

— Și Walter. N-ai promis niciodată că nu vei spune nimănui despre cererea lui în căsătorie.

— Promit acum. Nu voi vorbi nimănui despre Walter.

— Mă întreb dacă pot avea încredere în tine,

zise ea suspicioasă. N-ar
trebui să am, știi bine.
Nimeni nu trebuie să se
înceadă vreodată într-o
secătură.

— Ai dreptate,
Arabella. Probabil că n-
ar trebui să ai. Dar îți jur
că îți voi păstra
secretele.

Lucrul acesta păru să

o satisfacă. Ea se lăsa pe spate, sprijinindu-se de perne. El o prinse de mână, jucându-se alene cu vârful degetelor ei. Curând, ochii ei prinseră a se închide, dar pe neașteptate se deschiseră larg.

— M-ai întrebat de ce, rosti ea brusc.

— De ce... ce?

— Noaptea balului
mascat. M-ai întrebat de
ce nu te plac.

Justin simți că
înțepenește.

— De ce nu mă
placi? Doamne, era
aproape dureros s-o
rostești cu voce tare.

— Era vorba despre

Emmaline Winslow.

— Emmaline Winslow? El rămase blocat. Cine dracu' era Emmaline Winslow?

Ea își înclină ușor capul.

— Ziua aceea petrecută la reședința de provincie a ducesei de Carrington, văduva cea

bogată... când eu m-am strecurat sub scaunul tău și te-am înțepat cu unul din acele mele de păr. Eu... eu v-am auzit pe amândoi în casă. Tu i-ai spus că mai existau și alte femei la fel de fermecătoare ca ea. Într-adevăr, ai spus-o, că ea era doar o perlă între

alte perle, iar tu aveai de gând să le probezi pe toate! Ai făcut-o să plângă, Justin. Ai fost atât de aspru! Ai plecat și... și ai lăsat-o plângând.

Înțelegerea își făcu loc în mintea lui. Pentru o secundă, Justin nu fu capabil să se miște.

Mintea lui zbură în trecut. Brusc, el pricepu o mulțime de lucruri.

— Dar acum nu-mi mai ești antipatic, mărturisi ea cu seriozitate. Nu te superi, nu?

— Nu, zise el răgușit. La naiba, doar atât era capabil să spună.

— Perfect. O să rămâi până adorm?

El dădu aprobator din cap, urmărind cum ea își strecoară degetele printre ale sale, închide ochii, apoi aşază mâinile lor reunite pe pântecul ei, pentru a se odihni acolo.

El se uită fix până ce

ochii lui deveniră
uscați, iar luna se ridică
sus pe cer. Și în tot acest
timp, se simți străbătut
de sute de sentimente
diferite.

Între ei se schimbase
ceva. Se schimbase
absolut totul. El nu știa
ce anume. Și nu-i plăcea
deloc să nu știe.

Iar asta îl îngrozea. Îl îngrozea mai mult decât orice alt lucru care-l înspăimântase vreodată.

Capitolul 11

Arabella se trezi
târziu a doua zi de
dimineață. Lumina
soarelui se prelinse
dincolo de draperii.
Mormăind, ea se
întoarse pe partea
cealaltă, căutând să evite
lumina. Chiar și cu

pleoapele strânse,
aceasta părea că o frige.
Gâtul îi era uscat
precum nisipurile din
Sahara. Capul îi bubuia
ca și cum acolo s-ar fi
aflat un fierar. Voia să-și
tragă perna peste cap și
să adoarmă din nou.
Dar ceva supărător de
insistent o împiedică să

facă acest lucru.

Frânturi de amintiri i se perindau prin minte. Meelroy. Apariția lui Justin în birou. Restul era neclar. Își aminti cum stătea la fereastră, având în mână un pahar de cristal...

Oh, Dumnezeuule, *de aceea* se simțea atât de

groaznic. Niciodată, își jură Arabella, nu va mai consuma o băutură atât de tare. De fapt, n-avea să mai consume niciodată *orice* tip de băuturi alcoolice.

Chiar în secunda aceea se auzi o bătaie în ușă.

— Intră. Cuvintele

fură rostite pe un ton răgușit. Era mătușa Grace, cu ochii plini de strălucire și voioasă.

— Bună dimineața, Arabella, ciripi ea. Ți-am adus la micul dejun o cană cu ciocolată și câteva plăcintele.

Grace lăsă o tavă pe măsuta aflată lângă pat,

apoi se așează pe pat.

— Cum te simți în dimineața asta?

Arabella mai întâi se răsuci, apoi se ridică, arborând un zâmbet stins.

— Bine, murmură ea.

— Arăți îngrozitor.

Grace îi întinse o ceșcuță delicată din

porțelan.

— Regret că te simți
atât de rău. Poate că e de
la mâncare...

Oh, dacă ar ști...

— Din nefericire, nu
ești singura care te-ai
îmbolnăvit. Și Patrick
Meelroy a fost nevoit să
plece pe neașteptate.
Poate că e vorba de

aceeași boală.

Meelroy! Doai

gândul la el o făcu să
clocotească de furie. Cu
voce tare rosti:

— Îmi pare rău că
am pierdut petrecerea.
Mătușa Grace o bătu pe
mână.

— În fine, cel mai
important e ca tu să te

însănătoșești.

O dihnește-te pur și simplu, draga mea, și poate că diseară te vei simți îndeajuns de bine pentru a coborî la cină.

Arabella zâmbi, recunoscătoare.

— Îți mulțumesc, mătușă. Vrei să le transmiți scuzele mele

marchizului și soției sale? Sper într-adevăr că nu le-am stricat niciunul dintre planuri.

— Nicidecum, drăguță. Am stat chiar acum de vorbă cu Devon, și m-a rugat să-ți transmit că își face griji pentru tine.

— E foarte drăguț

din partea ei, murmură
Arabella. Te superi dacă
atunci când pleci
apropii puțin
draperiile? Mărturisesc,
lumina e de-a dreptul
orbitoare.

— S-a făcut, draga
mea. În dreptul
ferestrei, Grace trase de
draperii, privind înapoi.

Aseară a plouat cu găleata. Ai auzit?

— Nu, mă tem că nu prea am auzit mare lucru. Doamne sfinte, nu-i venea să creadă!

— N-ai zice, dacă te uiți acum afară. Mătușa ei practic ciripi. Vremea e caldă și însorită. Grace se opri în dreptul

patului, sărutând-o ușor
pe una dintre
sprâncene. Sper că în
curând te vei simți mai
bine, draga mea. Mătușa
Grace se încruntă brusc.
Annie a uitat să-ți pună
în bagaje cămașa de
noapte?

Arabella se uită mai
întâi în jos, apoi

îngheță. Până în
secunda aceea, ea nu-și
dăduse seama că era
îmbrăcată doar în
combinezon. Amintirile
o asaltară din nou.
Amintirea unor mâini
subțiri, masculine
alunecând pe pielea
goală a spatelui ei...
Mâinile lui *Justin*. Ea își

aminti îndemânarea cu care el îi descheiase rochia. Ceea ce era cât se poate de logic, bineînțeles – evident el dezbrăcase o mulțime de femei la viața lui.

Însă mătușa Grace încă mai aștepta un răspuns.

— Oh, nu, mătușă.

Cred că eram prea obosită ca să-mi pun cămașa de noapte. Ea tresări. Ce scuză jalnică!

Dar mătușa Grace se mulțumi să aprobe, plecând imediat. Singură fiind, Arabella se strecură iarăși în așternuturi, rușinată peste măsură. De data

asta, ea *chiar* își trase
perna deasupra capului.
Habar nu avea dacă era
cazul să râdă ori să
plângă. Justin fusese
acela care o așezase în
pat. *Justin*. Oare va veni
și ziua în care să nu se
sperie când va da cu
ochii de el?

Părea puțin probabil.

Cu toate acestea, nu avea de gând să zacă în pat cât era ziua de lungă. Deși mătușa Grace o asigurase de contrariu, ea considera că era groaznic de nepoliticos, având în vedere că era oaspete în casa altcuiva. Totuși, în mod miraculos, înainte

să bage de seamă, ea
deja picotea.

Când se trezi, era
deja după-amiază. Își
ridică precaut capul de
pe pernă. Duduitul din
capul ei dispăruse, slavă
Cerului. După ce mănâcă
plăcintelele pe care i le
lăsase mătușa Grace, se
simți cu mult mai bine

decât acum câteva
ceasuri. Spălându-se la
repezeală, ea își perie
părul, îmbrăcând o
rochie din muselină în
nuanțe de albastru-
deschis.

Casa părea să fie
goală. Află, de la o
menajeră care îi ieșise în
drum, că majoritatea

celorlalți ieșiseră la o partidă de echitație. Ceaiul, fu ea informată, urma să fie servit afară, lângă grădinile de trandafiri.

Sosise vremea unei mici explorări, hotărî Arabella. Gândul că trebuia să facă din nou atâția pași o obosea, dar

dacă mătușa Grace o vedea fără bonetă și mănuși, o să-i tragă un perdaf pe cinste. Întorcându-se, ea scoase o bonetă din cufăr, disprețuitele mănuși, apoi se aventură afară.

Mătușa Grace avea dreptate. Era o zi frumoasă, caldă cum nu

mai fusese de multă vreme. Terenurile din jurul moșiei Thurston Hall erau încă și mai frumoase. Hoinări după pofta inimii, urcând pe coama unui deal, apoi coborând la poalele celui de-al doilea. Soarele se apropia de asfințit. Nu se așteptase

să fie atât de cald.
Coborând anevoie pe
panta dealului, ajunse
în dreptul unui pârâu
care țâșnea furios
printre copaci înainte de
a se face nevăzut la
prima cotitură.

Raze de soare difuze
se roteau printre
vârfurile copacilor,

formând în jur o plasă aurie. Arabella se opri. Pe fruntea ei se adunaseră broboane de sudoare pe care ea și le șterse cu dosul palmei.

Mușcându-și buza, aruncă o privire fugară în jur. Se afla la o distanță considerabilă față de reședință. În

preajmă nu era nimeni. Ispita era irezistibilă. Stând pe gânduri doar o fracțiune de secundă, ea își trase boneta de pe cap, aruncând-o pe iarbă. Urmără pantofii fără toc, ciorapii și jartierele. Se aplecă și apucă tivul fustei, apoi îl prinse de corsaj,

dezgolindu-și picioarele până la genunchi.

Fără nici cea mai mică ezitare, se avântă în pârâu. Apa era rece, dar reconfortantă. Se opri, urmărind aproape fascinată cum apa se strecura printre gambele ei. Ah, se presupunea că ea ar trebui să fie o

domnișoară cumsecade.
Fără îndoială că era cât
se poate de nepotrivit să
traversezi un pârau într-
un asemenea fel...

Gândul acela fu
urmat de un altul. Un
surâs răutăcios îi înflori
pe buze. Ea își reaminti
o vară pe care o
petrecuse în Africa

alături de mama și de tatăl său. La vremea aceea avea în jur de cincisprezece ani, iar căldura fusese insuportabilă. Într-o noapte, ea se târâse de la coliba lor către malurile râului. Și fără s-o vadă nimeni, fără să-i pese nimănui, ea își lepădase

hainele...

Și înotase în pielea goală.

Oare ce-ar spune lumea dacă ar afla că ea, Arabella Templeton, fiică de vicar, se bălăcise și înotase *g o a l ă* după pofta inimii... aceasta fiind doar prima din alte multe dăți? Biata

mătușă Grace ar fi fost
cea mai scandalizată.
Tocmai de aceea,
mătușă Grace s-ar
scandaliza dacă ar
vedea-o acum, cu
picioarele dezgolate!
Dându-și capul pe
spate, râse zgomotos,
scoțând un sunet
asemenea unui clinchet

de clopoței.

Și chiar atunci, exact în momentul acela, ea își dădu seama că...

Nu era singură.

Era vorba de Justin, bineînțeles. *Bineînțeles*, repetă mintea ei. Cine altcineva ar fi putut fi? Oh, măcar dacă ar putea să se prefacă că nu l-a

văzut! La naiba, el stătea
în dreptul malului unde
ea își lăsase boneta,
pantofii și ciorapii.
Inima ei tresări. Era
îmbrăcat lejer, într-o
cămașă largă înflorată,
pantaloni până la
genunchi din piele de
bivol și cizme. Ea fu
nevoită să-și domolească

bătăile inimii.

La dracu'! El surâdea
în timp ce privirea lui
alunecă de la chipul ei
către curba zveltă a
picioarelor ei dezgolate,
în clipa aceea, prin
mintea ei trecură câteva
idei. Modestia îi cerea
să-și lase imediat fustele
în jos, luând-o apoi la

sănătoasa. Cu toate acestea, dacă o făcea, ele s-ar fi udat pe loc. Și când se va întoarce în casă, lucru care era inevitabil cu excepția cazului în care ar fi rămas afară până la lăsarea întinericului, cum naiba avea ea să explice lucrul acesta?

Iar el o ştia. Era pe deplin conştient de impasul ei, deoarece pe buzele lui înflori un zâmbet radios. El scutură din cap.

— Ah, Arabella, ştii, aproape că sunt în stare să-ţi ating şi să-ţi fac prizoniere gândurile.

— În cazul acesta,

spune-mi la ce anume mă gândesc.

— Te întrebi dacă ar trebui s-o iei la fugă. Sau dacă n-ar fi mai bine să-ți lași fustele în jos, pentru a te ascunde de mine.

— Mi-e teamă, sir, că nu pot face niciuna, nici alta. Zâmbetul lui

deveni și mai larg.

— Asta așa e.

Obrajii Arabellei se îmbujorară.

— Mi se pare, sir, că ai talentul de a mă urmări în momentele cele mai nepotrivite.

Tonul ei sobru îi stârni lui Justin pofta de a râde în hohote.

Doamne, cât de dulce era!

— Mi se pare ciudat că vezi lucrurile în felul acesta. Eu am început să mă văd în postura de salvator al tău. Nu apar eu în momentele de cumpănă din viața ta?

— Tu? Ea era în mod evident stupefiată. El

ridică o sprânceană.

— Prin urmare, o idee preconcepută?

— Într-adevăr! Cred că ți-ai propus ca singurul scop al vieții tale să fie acela de a mă chinui.

— Ce motiv ai avea să-ți închipui una ca asta? El își lăasă privirea

să alunece de-a lungul
picioarelor ci.

— Nu te mai holba
așa la mine! îl repezi ca.

— Așa cum?

Ea îl fixă cu o privire
rugătoare și neliniștită.
De bună seamă avea
dreptate, decise el în
cele din urmă. El *chiar* o
chinuia. Dar,

Dumnezeule bun, nu se putea abține să n-o tachineze măcar puțin.

— Draga mea Arabella, nu poți rămâne acolo o veșnicie. Oricum, dacă asta e alegerea ta, atunci mă văd obligat să te informez că nu am fost niciodată atât de dornic

să mă bucur de o
privești care e cât se
poate de plăcută pentru
ochi.

— Oh! Obrajii ei se
îmbujorară căpătând
aproape aceeași nuanță
ca și părul ei.

Lui i se făcu milă de
ea.

— Acum, vino aici.

Ieși de acolo înainte să
mori. Avea dreptate. Ea
nu putea rămâne acolo
o veșnicie.

Picioarele îi
amortiseră deja.

— Întoarce-te cu
spatele, îl rugă ea.

Spre marea ei surpriză, nu urmărește niciun protest. El se

răsuci într-o parte.

Mușcându-și buza,
Arabella începu să
înainteze în direcția lui.
Însă pietrele aflate sub
picioarele sale erau
alunecoase.

Concentrându-se asupra
propriilor picioare, ea se
îndreptă cu grijă spre el,
fără a băga de seamă că

Justin se uita peste umăr. Doi ochi avizi și verzi îi urmăreau înaintarea. Ea aproape că ajunsese în clipa în care alunecă.

— Ohhh!   țipă

Arabella.

Un braț se repezi, încolăcindu-se în jurul taliei ei, balansând-o în

sus. În clipa următoare,
ea simți sub picioare
uscatul.

El izbucni într-un
hohot de râs răgușit.

— Gata — în
siguranță, sănătoasă și
aproape fără niciun
sirop de apă pe rochia ta
cea frumoasă. Nu ești
fericită că, la urma

urmei, n-am fost un gentleman?

Preț de o secundă, ea își odihni vârful degetelor pe suprafața cămășii lui. Simțea o forță masculină plină de încordare care o cutremură până în adâncul ființei.

Se reculese cu

repeziciune,
retrăgându-și palmele.

— Ești o secătură, îl
acuză ca fără patimă.
Dar oricum îți
mulțumesc.

El se înclină galant.

— Rămân, ca
întotdeauna, cel mai
umil dintre servitorii
tăi.

Justin Sterling umil?
Ea zâmbi.

— Asta chiar că mi-ar plăcea s-o văd.

— Iar acesta este cel mai încântător surâs pe care l-am văzut în acest sezon, declară el. Cu atât mai încântător, cu cât eu cred că e primul pe care mi l-ai adresat

vreodată.

Arabella strâmbă din nas în direcția lui. Se mișcă pentru a se așeza pe iarbă, lângă pantofii și ciorapii ei. Picioarele îi erau încă ude, observă ca absentă. Ar fi trebuit să aștepte ca briza să le usuce înainte de a-și pune la loc ciorapii. În

secunda aceea îi trecu
prin minte un gând... și
anume că o lady nu-și
expune niciodată
mâinile în fața unui
bărbat cu excepția
cazului în care ia masa.
Și iat-o acum pe ea, fără
mănuși, stând acolo, în
picioarele goale, în fața
lui Justin... și era ca și

cum ar fi făcut asta în fiecare zi a existenței sale. Îl urmări cum se trânteste în iarbă alături de ea.

— De câtă vreme te uitați la mine? murmură ea.

— De suficient timp pentru a-mi da seama că aș fi dat o avere ca să

aflu la ce naiba te
gândeai înainte de a-mi
remarca prezența.
Expresia chipului tău
mi s-a părut a fi cât se
poate de interesantă,
Arabella. Mi-ai
reamintit de un
drăcușor perfid și pus
pe rele.

Arabella nu se putu

stăpâni. O roșeață demascatoare îi acoperi obrazii.

— Ah, roșești, zise el atotștiutor. Îndrăznesc să spun că te gândeai la un lucru care era neplăcut într-un mod de-a dreptul șocant.

— Mă îndoiesc că ar exista un lucru care ar fi

în stare să te șocheze, i-o
întoarse ea prompt.

— Probabil că e
adevărat. El se lăsă pe
spate, sprijinindu-se pe
unul dintre brațe.
Semănăm mult, noi doi.

Arabella gâfâi.

— Ba nu!

El smulse o mână de
iarbă, frecând-o între

degete. Se uită la ea, având o anume strălucire în privire.

— Chiar nu? zise el pe un ton egal.

Arabella își înălță bărbia cu hotărâre.

— Bănuiesc că te referi la seara trecută. Ea își feri privirea. Acum, uite ce e. Eu nu sunt

obișnuită să bea.

— Dacă te consolează cumva, te asigur că nu ai fost mai certăreață ca de obicei.

— În fine, acesta e un amănunt liniștitor, îl repezi ea. Și te rog să nu-ți bați joc de mine.

— Nici nu mă gândesc să fac asta. Dar

tu ai o latură sălbatică,
Arabella. Am simțit-o.
Noi suntem... două
spirite înrudite, dacă
vrei.

Ea scrâșni din dinți.

— Nu suntem.

— Faci pe grozava.

Însă eu te cunosc, fată
dragă. Tu traversai
pârâul pentru că nu era

nimeni prin preajmă,
fiindcă ți-ai imaginat că
nu o să te surprindă
nimeni. Bănuiesc că a
fost doar o chestiune de
noroc faptul că te-ai
rezumat doar la pantofi
și la ciorapi. Într-
adevăr, dacă să
întâmpla să te surprind
înotând... goală... să

zicem, oare ce-ar fi
gândit lumea despre
drăguța Arabella, fiică
de vicar...

Gura ei se deschise și
se închise la loc. Era ca
și cum el i-ar fi ghicit
gândurile! Avea el
dreptate? Era ea oare
sălbatică așa cum credea
el? Tresări, aducându-și

aminte de toate
încurcăturile în care
intrase în anii copilăriei
sale.

— Oh, măicuță,
cred într-adevăr că am
realizat imposibilul. Ai
rămas fără replică,
Arabella. Dar spune-mi.
Asta se întâmplă fiindcă
am dreptate? Sau pentru

că greșesc?

— Refuz să te
învrednicesc cu un
răspuns, zise ea cu
asprime.

— Fie cum o fi, eu,
cel puțin, sunt sincer.
Sunt ceea ce sunt. Sunt,
pe rând, exact așa cum
m-ai definit tu odată.
Un afemeiat. Un pierde-

vară. O secătură.

— Fii serios, Justin.

— Sunt serios.

Fa îl privi de sus.

— Dar dacă știi cum ești, atunci cu siguranță îți poți *schimba* felul de a fi.

— Pot? Tu poți? Ah, Arabella, cred că nu.

Pe neașteptate, Justin

își aminti de lipsa de loialitate a mamei sale. De infidelitățile ei. Se simți copleșit de amărăciune, dar încerca să și-o reprime. Arabella scutură din cap.

— Cred că te înșeli, Justin.

— Dumnezeu! se maimuțări

el. Ai grijă, Arabella!
Ori tu încerci cumva să
mă corectezi?

— Nu știu, zise ea cu
seriozitate. Poate că o
fac.

El se aplecă, venind
mai aproape. Ochiul lui
aruncau văpăi.

— Aș putea să mă las
convins, să știi.

Tonul lui era scăzut.

Uşor seducător.

Arabella simţi un nod
în gât. Ea îi susţinu
privirea. Briza îi răvăşi
părul negru.

Frumuseţea bărbatului o
frapa pe ea, care se
credea imună la
farmecele lui! Observă
trăsăturile lui

armonioase, nasul ușor acvilin, buza inferioară care era ceva mai plină decât cea superioară, falca lui întunecată din pricina bărbii.

Erau atât de aproape unul de celălalt încât umerii lor se atingeau. Cum reușea oare bărbatul acesta să-i

acelereze bătăile
inimii? Se simțea
cuprinsă de dorințe
interzise, în ciuda
tuturor acelor lucruri pe
care le știa în privința
lui.

— Justin, zise ea într-o
doară, tu ai avut relații
cu multe femei, nu-i
adevărat?

Reușise să-l sperie.
Își dădu ea seama. El o
privi lung.

— De unde dracu' ai
mai scos-o și pe asta?

Ea își umezi buzele
cu limba.

— În noaptea în care
a avut loc balul mascat
de la Vauxhall Gardens,
le-am surprins pe câteva

doamne discutând
despre tine. Una dintre
ele spunea că ai fost un
amant de o superbă
eleganță

Preț de câteva
secunde, el se uită direct
în ochii ei. Ea avea vaga
senzația că el se întreba
dacă o auzise bine.
Însăși Arabella se mira

de cutezanța sa. Era posibil ea el să aibă dreptate. Poate că în forul ei lăuntric exista o doză de sălbăticie și de imoralitate.

— Înțeleg, zise el după o clipă. Iar tu te întrebi dacă e adevărat.

— În fine... dacă tu ești atât de hain, de

depravat și de imoral, atunci de ce te doresc femeile? Le-am văzut, să știi. Buzele lor spun una, însă atunci când te privesc, de ce oare pare ca și cum de aproape că și-ar dori să fie seduse?

Justin se strădui să nu izbucnească în râs. Simpla idee că Arabella

cea serioasă și cuminte
îndrăznise să abordeze
acest subiect era
năucitoare. În clipa
când el o urmărise până
aici, nu și-ar fi închipuit
în veci ce turnură avea
să ia conversația lor.

După toate
aparențele, ea nici
măcar nu terminase ce

avea de spus.

— Ai comis chestii licențioase? se interesă ea.

— Și dacă răspunsul meu e da?

— Atunci te-aș întreba dacă... dacă chestiile licențioase îți provoacă plăcere.

El ridică o

sprânceană.

— De ce mă întrebi un lucru ca acesta? Aseară pretindeai că nu flirtezi cu mine.

— Și nici n-o fac. Sunt pur și simplu... Ea se fâstâci.

— Curioasă?

— Da, zise ea ținându-și respirația. Și

nu cunosc pe nimeni pe care să-l întreb.

— Mulțumesc, zise el sec. Mă simt flatat.

— N-ai de gând să răspunzi?

— Nu. El se ridica îr picioare, întinzându-i un braț.

— De ce nu?

Ea își rezemase

spatele de trunchiul
arborelui sub care
stătuseră. În mod
deliberat. Justul plasă
întâi o mână, apoi pe
cealaltă pe scoarța aspră
de lângă ea.

Privirea ei alunecă de
la un braț la celalalt, se
fixă asupra ochilor lui.
El sesiză momentul în

care ea își dădu seama
că e prinsă în capcană.

— Draga mea
Arabella. Zise el blând,
sunt singur cu o femeie
frumoasă. Nu e nimeni
aici care să ne vadă. Tu
vrei să discuți despre
chestiile licențioase, în
timp ce eu aș prefera
mai degrabă să comit

gesturi licențioase. În timp ce vorbea, el se aplecă și mai mult.

Ea se strecură fără întârziere pe sub brațul lui. El se răsuci în timp ce ea își ridică de jos pantofii și ciorapii, ținându-le la piept ca pe un fel de scut Expresia ei, un amestec de

incertitudine și de indignare îndreptățită, aproape că-l puse pe fugă.

El ridică din sprâncene.

— Credeai că o să te sărut? Ea respira anevoie.

— De parcă eu aș fi permis! Cu toate acestea,

se precipită spre partea
opusă a arborelui.
Începând să-și pună
ciorapii și pantofii.

— În realitate ești
șocată?

— Aproape, mormăi
ea.

El zâmbi.

— Te asigur.
Arabella, că indiferent

de chestiunile
licențioasei care ar fi
posibil să mă implic, ele
nu au nimic de-a face cu
fecioarele tinere și
inocente.

El aruncă o privire în
direcția reședinței.

— Ar trebui să ne
întoarcem. Se apropie
ora ceaiului.

Arabella acceptă
brațul pe care i-l oferi,
răsucind boneta între
degete. Înaintară la pas
în direcția casei.

— Pentru un om cu o
asemenea experiență,
ești remarcabil de
discret. Credeam că
bărbații obișnuiesc să se
fălească cu lucruri de

genul acesta.

El o ajută să treacă peste rădăcina ieșita la suprafața a unui arbore.

— Probabil majoritatea celorlalți. Nu în cazul...

— Da, știu. Ea își dădu ochii peste cap. Nu în cazul fecioarelor tinere și inocente. Dar

eu nu sunt tânără, să
știi. Am aproape
douăzeci și unu de ani.
Așa că le asigur că nu
mă va șoca absolut
nimic din ceea ce vei
decide să-mi spui.

El râse încet.

—

Crede-mă,
Arabella. Ți-aș zgâria
urechile tale delicate.

— Am fost mereu un copil precoce. Ea nu avu nicio problemă să-și potrivească pașii după ai lui. Brusc, ea făcu semn cu degetul. Oh, privește! Ce e acela?

Justin urmări direcția degetului ei.

— Este foișorul

— Oh! exclamă ea.

Ne putem opri? Fără să aştepte răspunsul, ea îşi ridică fustele şi începu să alerge spre construcţia mică şi albă situată în vârful dealului.

Justin mări pusul.

— Oh, cât e de frumos! ciripi ea. Aruncându-i un zâmbet

pieziș, ea se înclină
pentru a adormea
parfumul delicatilor
trandafiri roz care se
cățarau pe cele două
coloane identice
poziționate la intrare.
Ador trandafirii!

Justin se opri la
capătul scării. În
realitate, ea este cea

frumoasă, își spuse el. I se părea de-a dreptul încântătoare nepăsarea ei față de convenții. Șireturile bonetei erau încă agățate de degetele ei. Efortul sau probabil soarele pictase obrajii ei în cea mai frumoasă nuanță de roz. El își impuse să nu-i mai

privească buzele care efectiv cereau să fie sărutate. Doamne, ce se ascundea de fapt dincolo de atracția aceasta blestemată pe care o simțea față de Arabella? Ea nu era deloc potrivită pentru el. Cu toate acestea, stând alături de ea în

această după-amiază se simțea atât de bine...

Ea se întoarse spre el. De acolo de unde stătea el, pe prima treaptă, se priveau ochi în ochi.

— Acum, zise ea pe un ton vioi, unde rămăsesem? Oh, tu urma să-mi împărtășești toate secretele tale.

— Prin urmare, tranzacționăm secrete?

— Așa e, tu îmi cunoști toate secretele, zise ea nemulțumită. Sau cel puțin pe cele care contează.

El chicoti.

— Asta e chiar enervant, nu-i așa?

Arabella își ȣuguie

buzele.

— Da, mormăi ea. Mă gândesc că ar fi cinstit să aflu măcar unul dintre secretele tale.

— Un secret de natură licențioasă, nu?

— În fine, da... e logic, nu? Licențios. Lasciv. Libertin. Ce ai

toate acestea în comun?

— Pe mine,
presupun.

Ochii ei se îngustară.

— Foarte inteligent,
aprecie ea. Cu un surâs
strălucitor pe buze,
menit să anticipeze
victoria, ea se postă pe
treapta cea mai de sus,
uitându-se de acolo în

jos spre el, cu mare
atenție. Oh, el era un
om infatuat, care își
dădea acre de
superioritate! Ea tânjea
ca măcar odată să aibă
ultimul cuvânt

Victoria ei fu de
scurtă durată.

El își arcui una dintre
sprâncene.

— Știu ce faci,
Arabella, și nu o să-ți
meargă cu mine.

Punându-și palmele
pe talia ei, o trase de pe
stinghie în direcția lui.

— Netrebnicule, îl
acuză ea,

— Scorpie, i-o
întoarse el. Însă e drept,
câștigi puncte pentru că

ești insistentă. Te anunț
că oricât de mult m-ai
descoase, n-am să-ți
spun ceea ce dorești să
află.

— De ce nu?
Bănuiesc că acum a
devenit o chestiune de
principiu.

— Blestemat fie
principiul. N-am de

gând să cobor și mai mult în ochii tăi, așa că buzele mele sunt pecetluite. Pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva insistența nu se datorează exclusiv curiozității.

Ea se încruntă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

El se uita lung la ea.

— Știi cel puțin cum se realizează actul procreării?

— Bineînțeles că știu. Mi-a spus-o mama. La fel ca și mătușa Grace. Și... Ea se întrerupse.

Justin își duse un deget la buze. Chipul ei exprima vinovăție.

— Și? insistă el.

Ea se îmbujora la față.

— Cu o noapte înainte ca verișoara mea Harriet să se căsătorească, mătușa Grace i-a spus ce anume... Ea își plimbă vârful limbii de-a lungul buzelor. La ce să

se aştepte în patul
conjugal.

Justin izbucni într-un
hohot de râs.

— Trebuia să-mi
închipui! Ai spionat din
nou în spatele ușilor
închise!

Arabella făcu o mutră
acra.

— N-am spionat.

El râse cu poftă.

— Zise diavolul!

— Îmi cer iertare că

vă întrerup distracția,
sir. Ea făcu un gest larg
către cărarea dinaintea
lor, pe care ploaia din
noaptea trecută o
transformase într-un
mic iaz.

— Ce este?

— Avem în fata noastră o băltoacă, îl lămurii ea.

— Întocmai, admise el.

Privirea ei deveni furioasă.

— Un gentleman ar observa că aceasta e prea mare pentru ca eu să o traversez de una

singură, și având în vedere faptul că el poartă cizme, iar eu am în picioare o simplă pereche de pantofi fără toc, s-ar oferi să mă ia în brațe ca să mă treacă pe partea cealaltă.

— Draga mea, tu mi-ai spus în multe feluri, dar niciodată nu m-ai

numit gentleman.
Zâmbetul lui deveni și
mai larg. Totuși, din
moment ce insiști...

Aplecându-se, el o
azvârli pe umărul său,
apoi traversă băltoaca cu
pași mari. Ea încă mai
vocifera în clipa în care
el o așeza în picioare pe
partea opusă.

Arabella își înălță
bărbia.

— Iar în clipa asta
îmi dau seama, îl
informă ea cu răceală.
Dumneata, sir, nu ești
un gentleman, și nici nu
vei fi vreodată.

Justin își dădu capul
pe spate, pufnind în râs
în timp ce ea păși

demnă înainte. La drept
vorbind, își spuse
Justin, aceasta era
Arabella pe care o
cunoștea el...

Capitolul 12

Tocmai se servea ceaiul în clipa în care sosiră cei doi. Arabella pălăvrăgi o vreme cu Georgiana și cu Julianna, înainte de a se așeza lângă mătușa Grace și lângă unchiul ei, în cele din urmă,

plecă într-o scurtă
plimbare, nu departe de
ceilalți. Văzu două
șezlonguri îmbietoare,
așezate la umbra unui
arbore, așa că își
îndreptă pașii într-
acolo. Unchiul Joseph
stătea de vorbă cu
Sebastian, iar mătușa
Grace se plimba de la

un invitat la altul.

În tot acest timp, nu trecu nicio secundă în care ea să nu-și pună întrebări în legătură cu Justin – unde se afla, în compania cui era.

Acest lucru i se părea supărător și mai ales tulburător.

Fiindcă noaptea

trecută se schimbase
ceva... iar ea avea
strania senzație că se
îndrăgostea de el...

Ceea ce i se părea un
act necugetat.

Pe de altă parte, se
întreba cum e oare să fii
dorită – să fii urmărită –
de către Justin Sterling.

Captivant, cu

siguranță.

Periculos, fără
îndoială.

*El a frânt jumătate din
inimile femeilor din
Londra, o avertiză o
voce. Dacă nu opui
rezistență, o va frânge și
pe a ta.*

El era genul de
bărbat pe care ea îl

disprețuise întotdeauna,
antiteza tuturor
lucrurilor în care
credea, a tutun
lucrurilor ce contau
pentru ea.

Totuși, era suficient
să-i arunce doar o
singură privire, și în
mod curios i se tăia
respirația. Când voia

reușea să fie captivant și încântător!

Ea tresări, gândindu-se la ceea ce se petrecuse cu o seară în urmă. Avansurile lui Meelroy – nemernicul! Și apoi urmase chestiunea referitoare la pariul acela dezgustător de la White. Doar gândindu-

se la el, simți cum se cutremura din nou.

Însă Justin nu-i dezvăluisese lucrul acesta mânat de o pornire răutăcioasă într-un fel, ea își dădu seama, de o manieră stranie, pe care n-o înțelegea pe deplin, ci el încercase să o protejeze – un lucru ce

nu se potrivea defel cu
părerea pe care și-o
formase despre el.

Nu era logic ca ea să
se încreadă în el așa
cum o făcea. Își aminti
cum își pusese sufletul
pe tava, dând la iveală
cele mai ascunse temeri
și slăbiciuni, plângând
pe umărul lui.

Iar el cum
reacționase? Nu se
îngrozise Nu fusese
dezgustat O îmbrățișase
pur și simplu, iar asta o
făcuse să se simtă așa de
bine. Și... ea își dorise
ca el s-o ia din nou în
brațe în după-amiaza
aceea, acolo, la pârâu.
Ar fi vrut ca el să o

sărute ca și cum ziua de
mâine nu ar mai fi
existat...

Oh, cât de proastă
era! El o sărutase o dată
— *o dată!* — iar lucrul
acesta cu siguranță că
nu avea să se mai
repete. Se știa că nu
exista pe lumea aceasta
vreo femeie capabilă să

pună stăpânire pe inima
lui.

Atunci de ce spusese
că e frumoasă? Oare
vorbise   serios?
Bineînțeles că nu. Inima
ei se strânse. Așa cum el
singur o declarase, era
un afemeiat, îi reaminti
o voce agasantă. Fără
îndoială că el era un om

de nimic, un om cu greșeli de exprimare, de genul aceleia pe care o făcuse când îi spusese „dulceață”.

În pieptul ei se cuibări o tristețe curioasă. Ah, dacă cel puțin...

Emoțiile o copleșiră. Dar el avea dreptate

într-o singură privință. Ea era o zvăpăiată. O imorală, o nerușinată mică. Doamne, dar ce ipocrită fusese! Când te gândești că lui îi făcuse morală, în timp ce ea odată... Era uluită de îndrăzneala de care dăduse dovadă atunci când se aflaseră la

pârâu. De ce îl iscodise în felul acela?

Oh, într-adevăr, ea nu avea nici cea mai mică îndoială că multe din poveștile referitoare la purtarea lui scandaloașă erau adevărate. El recunoscuse, nu mai departe de după-amiaza

aceasta. Nu pretinsese niciodată că ar fi altceva decât era. O secătură și o pușlama. Un libertin...

Și totuși... o parte a ființei ei îi șopti că el nu era acel om lipsit de inimă ce pretindea a fi, cu toate că toată lumea îl considera astfel.

Observă cu coada

ochiului cum el o săruta
afectuos pe Julianna pe
obraz. Ea simți un nod
în gât. Atunci când se
afla alături de familia
lui, el era... cu totul
altfel. Față de ei, părea
lipsit de griji, nu
nepăsător. El nu era
nepăsător și insensibil
așa cum crezuse ea la

prima vedere. Noaptea trecută, reflectă ea tulburată, dovedise acest lucru.

Ea nu știa cum să procedeze în privința lui.

Aerul fu străpuns de un țipăt ascuțit, urmat apoi de un altul. Copiii lui Sebastian și ai lui

Devon alergau
clătinându-se de-a
lungul terenului, cât de
repede îi puteau duce
piciorușele lor dolofane.
Se uimbau adesea peste
umăr, la urmăritorul
lor, Justin. O femeie,
despre care Arabella
presupuse ca era bona
lor, venea încet în urma

lor. Arabella scutură din cap ca și cum ar fi dorit să-și limpezească mintea.

Chiar în timp ce ea îi urmărea cu privirea, el îi înșfăcă pe fiecare într-o mână. Era o priveliște atât de neașteptată, atât de uimitor de diferită față de părerea pe care

și-o făcuse despre el,
încât ea rămase aproape
cu gura întredeschisă.
Exact în secunda aceea
el își înălță capul.

Ochii li se întâlneau.
Arabella n-ar fi fost în
stare să-și mute privirea
nici dacă pământul s-ar
fi fărâmițat sub
picioarele ei.

Micuții încă mai
chicoteau de încântare
în timp ce el se apropie,
oprindu-se chiar
înaintea ei. Pe buzele lui
flutură un surâs abia
schițat, un surâs care
într-un anume fel reuși
să o surprindă și s-o
dezarmeze în același
timp.

— Nu cred că ai avut ocazia să faci cunoștință cu nepoata și nepotul meu.

— Într-adevăr, nu am avut. Vocea ei era gâtuită. Oare el băgase de seamă?

— Atunci dă-mi voie să ți-i prezint pe Geoffrey Alain Sterling

și pe sora lui Sophia
Amalia – sau Sophie,
așa cum îi spunem noi.
Putem să ne așezăm
alături de tine?

— Bineînțeles

Arabella le zâmbi
copiilor. Erau drăgălași,
cu obrăjorii lor dolofani
și cu nasurile lor
mititele.

— Oh, Doamne! Ce
îngerăși! Ea își înclină
capul și îi privi

— Geoffrey are părul
tatălui său și ochii
mamei. Iar Sophie are
părul mamei sale și
ochii tatălui.

Ea scutură din cap.

— Par atât de diferiți,
încât nici nu-ți vine a

crede că sunt gemeni.

— Așa spune toată lumea. Justin vru să se așeze pe unul dintre scaune, ceea ce era imposibil cu cei doi nepoți în brațe.

— Hai, dă-mi voie să-l iau pe unul dintre ei. Ea bătu ușor în propria poală. Băiețelul

sări rapid din poala lui Justin în a sa. În schimb, Sophie se agăță și mai strâns de gâtul lui Justin, nevrând să părăsească brațele protectoare ale unchiului sau.

— Abia au împlinit un an și ceva, comenta Justin, așa că bineînțeles

că nu spun prea multe, în afară de „mama”, „tata” – și „unchiul Justin”, desigur.

— Desigur, repetă Arabella reprimându-și un zâmbet. Ea arară către Sophie care-și strecurase un deget în gură, uitându-se spre ea cu doi ochi mari și

verzi. E adorabilă.

Zâmbetul lui Justir deveni ceva mai larg. El îi aruncă o privire rapidă nepoatei sale.

— Prevăd, Sophie, că, într-o bună zi, vei fi o frumusețe care va tulbura întregul *oraș*, la fel ca domnișoara Vicar, aici de față.

Arabella își mușcă
buza, ferindu-și
privirea. El afirmase din
nou că ea era frumoasă.
Și-ar fi dorit ca el să nu
susțină lucruri în care
nu credea, care nu erau
adevărate. Neștiind cum
să răspundă, ea nu
spuse nimic. Nu
observă că Geoffrey își

făcea de lucru jucându-se cu panglica ce închidea partea din față a corsajului ei. Brusc, Justin își drese gâtul. Privirea lui alunecă mai întâi în jos, apoi într-o parte. Arabella băgă de seamă că micuțul desfăcuse panglica. Deschizătura corsajului

începu să se lărgască.

— Oh, strigă ea, înroșindu-se. Oh!

— Are doar un an, glumi Justin, și deja se simte atras de femei.

Arabella reînnoadă rapid șireturile. Nici ea nu se putu abține să nu râdă.

— Poale că a fost

prea mult influențat de
compania unchiului
său!

Justul chicoti.

— Poate. Dar hai să
vedem dacă îi găsim o
altă distracție micuțului.
El își scoase ceasul din
buzunarul pantalonilor,
legănându-l în fața lui
Geoffrey, care-l apucă

într-o clipă.

Între timp, Sophie își plecă privirea. Tăcerea îi învăluia, ținându-le companie. Geoffrey se juca cu ceasul său, în timp ce Sophie era pe punctul să adoarmă.

Se observa o ușoară încordare a brațelor lui Justin în jurul fetei.

Ori ochii ei îi jucau o
festă? Chiar în
momentul în care ei îi
trecea ideea asta prin
minte, el depuse o
sărutare abia
perceptibilă pe buclele
copilei. Inima ei tresări
într-un mod straniu
văzându-l pe Justin, atât
de brunet și de frapant,

în timp ce capul cu păr
auriu al lui Sophie se
vârâse sub bărbia lui.

Cu numai o
săptămână înainte, ea ar
fi decretat că un crai de
teapa lui e incapabil să
dea dovadă de loialitate
și devotament! Dar
văzându-l cu un copil
în brațe... Dragostea

față de nepoata și de nepotul său era evidentă. Faptul că ei îl adorau nu putea fi pus la îndoială. Aceasta ora o nouă fațetă a lui pe care ea nu-și imaginase niciodată că o va descoperi.

Oare se înșelase în privința lui? Oare în

acest bărbat exista ceva mai mult decât acea fațadă de cavaler pe care el o afișa în fața întregii lumi? Era oare posibil ca aroganța lui să fie doar o simplă mască, iar cinismul lui un scut?

La naiba, nu avu timp să cântărească lucrurile. Ducea de

Carington, văduva cea bogată se oprise în fața lor. Capul ei alb ca neaua se înclină mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, în timp ce-i cântări din priviri. Înainte ca Arabella sau Justin să rostească o vorbă, ducesa spuse:

— Știam eu. Sub șal,

umerii ei uscățivi se
scuturară de răs. Am
știut din prima seară,
atunci când voi doi ați
dansat împreună la
balul Farthingale.

Justin ridică o
sprânceană.

— Doamnă? șopti el.

Ducesa o privea fix
pe Arabella.

— Walter n-a fost niciodată bărbatul potrivit pentru tine, draguță. Aș îndrăzni să spun că într-o lună te-ai fi plictisit de moarte alături de el.

Arabella gâfâi.

Ducesa continuă, sprijinindu-se în baston:

— Însă tu și Justin...

în fine, este exact așa cum i-am spus și mătușii tale Voi doi arătați foarte bine împreună. Aproape că pot auzi clopotele de nuntă, chiar în clipa asta. Zâmbi în timp ce-și mută privirea către Justin. Ridicându-și bastonul, ea îl clătină

ușor în direcția sa. Nu
ne mai rămâne decât să-
i găsim un bărbat
potrivit Juliannei. Ah,
ea însă sa dovedit până
în prezent
nemaipomenit de
încăpățânată, nu-i așa?

Arabella amuți în
timp ce ducesa o porni
încet mai departe. Spre

surprinderea ei, în clipa
în care își întoarse
privirea către Justin,
descoperi o licărire
amuzată în ochii lui.
Oh, cum de îndrăzneală
să râdă! Mai mult, cum
d e *putea*, ținând seama
de afirmația ducesei cu
privire la clopotele de
nuntă?

Se părea că Justin nu se pierduse cu firea.

— După cum vezi, zise el cu blândețe, ducesa e o femeie care nu ezită să spună ceea ce gândește. În plus, își imaginează că ar fi o pețitoare extraordinară.

Arabella îl țintui cu privirea pe deasupra

capului lui Geoffrey.

— Cum a aflat despre Walter? Ai promis că nu vei povesti nimănui despre cererea lui!

— Și nici n-am făcut-o.

— Atunci cum a fost posibil ca ea...

— Draga mea Arabella, oricine și-a dat

seama că scumpul de
Walter e îndrăgostit
lulea de tine.

Dar Justin nu era nici
pe departe îndrăgostit
lulea de ea. Prin
urmare, de ce oare
rostise ducesa acele
cuvinte? Și de ce Justin
nu precizase cum stau
lucrurile între ei doi?

Dumnezeule milostiv,
de ce n-o făcuse ea
însăși?

Privirea ei alunecă
într-o parte. Înghiți în
sec, nefiind în stare să-i
susțină privirea
amuzată.

Se simți copleșită de
o senzație de neputință.
Oh, Doamne. Ea nu

putea... Ea nu ar fi... *nu trebuia* să se îndrăgostească de un bărbat ca el.

Cu toate acestea, un gând cât se poate de ciudat nu-i dădea pace. Dacă era deja prea târziu?

Ocupară aceleași locuri la cină ca și în seara precedentă, fără a ține seama de absența lui Meelroy. După aceea, domnii s-au strâns laolaltă pentru un porto și țigări, iar doamnele s-au retras în salon. Arabella se simțea neliniștită. Ea și

Georgiana se plimbară
pe afară o vreme, iar
când reveniră înăuntru,
se opriră să admire
portretele impunătoare,
purtând rame de cea
mai bună calitate, ce
erau expuse în galeria
de portrete. Trecură în
revistă generațiile
familiei Sterling.

Arabella nu lua în seamă pălăvrăgeala Georgianeii. Mintea ei era în altă parte. Însă Georgiana exclamă pe neașteptate:

— Privește, aici sunt Sebastian, Justin și Julianna! Arabella se apropie ceva mai mult. Trăsăturile celor trei

frați Sterling erau ușor de recunoscut, având în vedere că se schimbaseră foarte puțin față de vremea copilăriei lor.

— Pe cuvânt, uită-te la Justin! Asemănarea cu mama lui e uimitoare.

Arabella își ținu

respirația. Georgiana
avea dreptate. Mama lor
era o frumusețe. Nu
încăpea nicio îndoială că
Justin îi moștenise
trăsăturile. Fiecare
dintre ei avea aceeași
conformație de-o
eleganță perfectă, același
păr negru strălucitor,
aceleași trăsături

desăvârșite. Dar ochii
mamei lor fură cei care
îi atraseră în mod
special atenția Arabellei
pentru mai multă
vreme. Verdele lor avea
o vivacitate
încălmântătoare,
contrastând cu părul
ei... era ca și cum s-ar fi
oglindit în ochii lui

Justin.

Însă tatăl lor,
precedentul marchiz...
Ea fu străbătută de un
fior. Acesta avea buze
subțiri și o figură
austera, iar ea simți o
repulsie instantanee față
de el.

— Bună seara,
doamnelor.

Absorbite de portret,
ele tresăriră în același
timp.

Era Justin, îmbrăcat
în haine de seară de
culoare neagră.
Frumusețea lui era atât
de izbitoare, încât o făcu
pe Arabella să-și simtă
respirația întretăiată.
Privirea lui se opri

pentru o clipă
tulburătoare asupra
Arabellei, alunecând
apoi către Georgiana. El
își înclină capul.

— Domnișoară
Larwood, prezența
dumitale a fost solicitată
în salon. Ceva legat de
un joc al farselor.

Georgiana bătu din

palme.

— Oh, îmi plac la nebunie farsele! O luă din loc, dar se opri o secundă mai târziu. Dar tu, Arabella?

Arabella scutură ușor din cap.

— Poate mai târziu. Privirea ei reveni la Justin. Ea se încruntă,

mai degrabă
dezorientată. În timpul
cinei el fusese
fermecător, vesel și pus
pe glume. Dar căldura
aceea pe care o
remarcase la el pe
parcursul întregii zile se
evaporase. Pe
neășteptate, părea
distant. Aproape rece.

Ea încercă să spună ceva, simțindu-se brusc stingherita.

— Eu și Georgiana tocmai comentam cât de mult semeni cu mama ta.

— Da, sunt perfect conștient de lucrul acesta. Dar cu toții avem blestemele noastre, nu-i

aşa?

El se uită la portret
fără nicio urmă de
zâmbet.

Arabella roşi.

— Îmi pare rău. Eu şi
Georgiana nu am avut
intenţia să ne
amestecăm acolo unde
nu ar fi trebuit...

— Nu fi prostuţă.

Galeria e la dispoziția
oaspeților. El ridică din
umeri, fără să-și
ascundă încordarea. Îmi
pare rău, Arabella. Am
o aversiune specială față
de portretul acesta.
Sebastian e de părere că
locul lui e aici. Familia
și datoria și tot soiul de
chestii de genul acesta.

Făcu o grimasă. Tatăl meu l-a mutat ulterior. A fost pictat chiar înainte de scandal, iar el nu suporta să dea cu ochii de el.

Arabella se încruntă.

— Scandal?

— Oh, haide. Nu trebuie să fii politicoasă, pretinzând că nu știi că

mama mea a fugit cu
amantul ei.

Arabella clipi.

— Amantul ei?

Justin izbucni într-un
hohot de râs
batjocoritor.

— Inocenta Arabella.

Da, mama mea a avut
amanți — un număr
considerabil, bănuiesc.

A murit în timp ce
traversa Canalul,
împreună cu amantul ei
din acel moment.

— Oh! exclamă ea.
N-am știut. El o țintui
eu privirea.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. Dar
ea își reaminti pe
neășteptate cum, în

seara în care avusese loc
balul Bennington, el îi
pomenise despre
familia lui și despre
scandal.

— Sunt surprins că
nu știai. Lucrurile de
genul acesta revin, într-
un fel sau altul, la
suprafață.

— Ei bine, eu n-am

știut. Nici măcar nu mă
născusem, îi reaminti
ea. Și, când eram mică,
am fost adesea plecată
în străinătate împreună
cu părinții mei.

— Am uitat,
recunosc eu. E suficient
să spun că Sebastian a
jucat mult mai bine
rolul de tată și mamă

pentru mine și pentru Julianna, atunci când eram mici, decât oricare dintre părinții noștri.

— Îmi pare rău, șopti Arabella.

— Nu e cazul, spuse el pe un ton repezit. Justin se uită lung la imaginea mamei sale.

— Prin urmare, cred

că asta explică
apropierea dintre voi,
zise ea cu blândețe.
Când eram o copilă, mi-
amintesc că îmi doream
cu atâta disperare un
frățior sau o surioară,
încât a trebuit să-i
implor pe mama și pe
tata să-mi dăruiască
unul. Dar mama a avut

o infecție imediat după nașterea mea, astfel că nu a mai putut avea copii. Bineînțeles, a trecut ceva vreme până să înțeleg motivul.

El continua să tacă. Nu-și luase ochii de la portret. Îl privea înlemnit, cu un amestec de durere și furie.

Arabella avu strania senzație că el nu era conștient de prezența ei.

Tăcerea lui începea să o irite.

Ea privi îngândurată portretele din galerie.

— Cu toate acestea, ai avut mare noroc să crești într-un asemenea loc. Slujba de misionar a

tatei ne-a purtat pașii
peste hotare, și era un
lucru incitant să
călătorești în India și în
Africa, dar noi nu am
avut niciodată un loc
căruia să-i spunem
cămin. Am locuit cu
mătușa Grace atâta
vreme cât am rămas în
Anglia, și în perioada

când eu am mers la
școală. Era plăcut, dar,
verișoarele mele fiind
mai mari decât mine, eu
a trebuit întotdeauna să-
mi țin singură de urât.
Mi-ar fi plăcut să am o
reședință de provincie
ca aceasta. Nu atât de
mare, desigur, însă ceva
confortabil...

Deodată, se opri. Cel puțin, reușise să-i distragă atenția.

— Bat câmpii, nu-i așa?

— Așa e, spuse el.

El încercă să-și controleze starea de încordare. Cuvintele păreau să i se oprească în gât. Ea se simți

îndurerată.

— Și pe deasupra rostesc și niște vorbe nepotrivite, nu? Ea îl auzi cum inhalează mai întâi aerul, dându-l apoi afară ca și cum s-ar fi străduit din răputeri să se calmeze. El scutură din cap; privirea lui o evită pe a ei.

— Nu e vina ta. E vina mea, Arabella. De multe ori mă comport ca o brută.

— Da, dragul meu vicelord, admise ea cu blândețe.

El o luă prin surprindere, cuprinzându-i ambele mâini între palmele

sale. Se întoarse apoi pentru a o privi în ochi.

— Vrei să vii cu mine pe terasă? Dacă mai stau mult înăuntru, simt că o să mă sufoc.

Buzele Arabellei se întredeschiseră. Ea ridică privirea către el. Părea neobișnuit de neliniștit. Arabella nu

avea pretenția să-i
descifreze
comportamentul, dar
simțea încordarea lui.
Ce era dincolo de ea,
habar nu avea. Nu-i
păsa. Știa doar că în
cazul în care simpla ei
prezență ar reuși să-i
aline suferința, atunci ea
avea să-l ajute. Ea îi

strânse degetele.

— Dacă asta e ceea ce-ți dorești.

— Da. Ea se agăță de mâna lui în timp ce el o conduse rapid spre capătul galeriei cu portrete, de-a lungul coridorului, iar apoi dincolo de ușa care îi duse în partea din spate

a casei. Pentru a ține pasul cu el, ea aproape că o luase la fugă. Numai în secunda în care ieșiră afară, încetini ritmul.

Terasa se întindea de-a lungul întregii reședințe. Mâna ei era încleștată de a lui. Doar gândindu-se la asta,

simți cum pulsul i se accelerează. Oare Justir era cel puțin conștient de lucrul acesta? se întreba ea. Ignoră înțepătura dezamăgirii. Fără îndoială că el uitase, fiind prea preocupat pentru a observa măcar. Dar ei îi plăcu senzația provocată

de strângerea fierbinte
și puternică a mâinii lui.

Era o noapte limpede
și minunată,
temperatura fiind atât
de ridicată încât ea nu
avea nevoie de un șal.
Cu toate că nu mai era
lună plină, luminile din
interior le indicau
cărarea pe care trebuiau

să o urmeze.

— Oh, privește! Ea arată la orizont, către un cireș aflat la capătul livezii. La drept vorbind, acela e copacul perfect pentru a te cățăra în el. Ramurile lui sunt destul de joase, așa că e ușor să sari, să te agăți zdravăn și să

ridici piciorul cât mai sus.

Justin se opri.

— Draga mea domnișoară Vicar, n-ai spus niciodată că atunci când erai mică te cățărai în copaci. El își înălță o sprânceană. Tu?

Arabella strâmbă din nas.

— Oh, nu te mai
preface că ești surprins.
Urmă o scurtă tăcere.

— De fapt, voiam să
spun că odată am căzut
din copacul acela și mi-
am scrântit glezna.

Arabella nu băgă de
seamă umbra ce trecu
rapid peste chipul lui.

— În fine, eu n-am

fost niciodată atât de
neîndemânatică,
continuă ea. Există un
copac asemănător cu
acesta la reședința de
lângă Yorkshire. Nu voi
uita niciodată ziua în
care mama a ieșit afară
și m-a găsit atârnată cu
capul în jos, în timp ce
fustele se învolburau

deasupra capului meu.

— Aș îndrăzni să afirm că aceasta nu era probabil postura în care vreo mamă ar vrea să-și vadă fiica.

Arabella aruncă o privire în direcția lui. Constată că expresia întipărită pe chipul lui se îmblânzise.

— Da. Mama era de-a dreptul îngrozită. Iar tatăl meu... jur că e cel mai blând om de pe fața pământului. Din câte îmi amintesc, aceea a fost singura dată când l-am auzit țipând la mine. Cu toate că erau îndreptățiți să reacționeze astfel,

adăugă ea pierdută în gânduri.

— Ei știi că ești preferata *orașului*?

Arabella ridică privirea spre cer.

— Ei bine, n-am pomenit despre asta în scrisori, zise ea sec, deși sunt sigură că mătușa Grace a făcut-o.

Merseră puțin mai departe, trecând dincolo de un zid înalt din piatră. Aerul era impregnat de aroma trandafirilor. Justin se opri în dreptul unei bănci mari din piatră.

În clipa în care el îi eliberă mâna, ea se simți în mod curios frustrată.

Dar ei stăteau atât de aproape unul de altul, încât mirosul lui părea chiar mai puternic decât acela al trandafirilor. Mascul. Mușchi. Căldură. Toate acestea cînfiorau de plăcere. Oh, Doamne, el era atât de chipeș încât îi provoca o senzație dureroasă.

Pe buzele lui înflori
un surâs abia schițat.

— Ce e? murmură
ca.

— Mă gândeam la o
noapte în care mă
întorceam de la Londra,
cu ceva timp în urmă.
Sebastian și Devon se
aflau chiar aici. Și cred –
nu, sunt aproape

convins, că se sărutau aici, afară, când am sosit eu.

— Și de ce e lucrul acesta atât de neobișnuit? La urma urmelor, au doi copii.

Zâmbetul lui se lărgi.

— La vremea aceea nu erau căsătoriți.

— Oh. Arabella simți

cum se îmbujorează la fața.

Justin scoase un hohot de râs răgușit.

— Nu pari șocată, domnișoară Vicar. Amintește-mi să-ți relatez cu altă ocazie cum au ajuns să-și unească destinele. E o poveste pe cinste.

— Chiar așa?

Alcătuiesc un cuplu perfect. E evident că se iubesc nespuse de mult.

— Așa e, admise el. Ochii ei se măriră.

— Sunt surprinsă să te aud declarând asta.

— De ce?

— Ei bine, eu... eu am presupus că tu nu

crezi în dragoste.

Justin nu făcu niciun comentariu.

— Tot așa sunt și părinții mei, mărturisi ea. Se privesc unul pe celălalt – și e ca și cum pe lumea asta n-ar mai exista nimeni altcineva, în afară de ei doi. Și totuși, adevărul este...

că părinții mei sunt atât de îndrăgostiți unul de celălalt încât eu – mă simt adesea aproape ca o străină.

— Sunt convins că ei te iubesc foarte mult, Arabella.

— Oh, mă iubesc. Știu asta! Dar... bănuiesc că nu sunt

prea logică. Ea pufni
într-un râs stânjenit.
Habar nu am ce voiam
să spun.

— I-ai declarat lui
Walter că te vei căsători
exclusiv din dragoste,
rosti Justin pe
neasteptate. Acesta e
motivul?

Ea își ridică brațele,

lăsându-le apoi să cadă
pe lângă corp.

— Da. Nu mă vâc
căsătorită cu cineva pe
care să nu-l iubesc. Tu
poți?

El își înălță
sprâncenele. Arabella își
mușcă buza.

— Da, da, știu. Tu nu
ești persoana potrivită

pentru a-i adresa o
asemenea întrebare.
Bărbații de felul tău își
petrec majoritatea vieții
lor de adulți încercând
să evite mariajul.

Justin își încrucișa
brațele peste piept.

— Ah, domnișoara
Vicar devine țâfnoasă.
Haide să discutăm

despre cerințele impuse
unei soții.

— Evident, ea va fi o
prospătură.

— Fără îndoială.

— Ah, arunci...

Atunci preferi o fecioară
frumoasă și docilă.

— Frumoasă și
docilă, poate. Dar o
fecioară?

— Oh, deci tu preferi bunurile uzate? ripostă ea. El îi adresează un surâs ironic.

— Nu uzate. Chestia asta sună pur și simplu sordid. Să spunem... experimentate.

În fine, cel puțin ea reușise să-l facă să surâdă.

— Ah, da, ca să poți trece la acțiunile tale licențioase. Dar eu aș îndrăzni să declar că ai fi un mire îngrozitor.

— Fratele meu a făcut cândva aceeași afirmație.

Arabella continuă fără a lua în seamă spusele lui.

— Cu toate acestea, sunt convinsă că ai fi un tată excelent.

— Cum? Să fie oare adevărat? El se prefăcu uimit. Prin urmare, domnișoara Vicar tocmai m-a măgulit!

— Oh, încetează, îi ordonă ea. Ești bun cu copiii. Am văzut azi

cum te-ai comportat cu Geoffrey și Sophie.

— Acum e rândul tău. Tonul lui era sobru, dar ochii îi străluceau. Ce fel de bărbat ai prefera drept soț?

— Ei bine, o femeie nu se mulțumește doar ca un bărbat să fie chipeș. Era rândul ei să-

l împungă. Își dorește un bărbat cu ambiții, nu un pierde-vară.

— Cum, la capitolul acesta s-a dovedit Walter cam „mărunt”?

— Nu, acela era Phillip Wadsworth.

— Poftim?

Ea strânse din dinți.

— Era mai mărunt

decât mine, Justin.
Chiar trebuie să mă faci
s-o spun? Îmi venea
doar până *aici*. Arătă
aproape de bărbie.

Justin râse.

Ochii ei scânteiară.

— Chiar trebuie să
faci haz de chestia asta?

Ea se îndepărtă,
pentru a nu-i vedea

surâsul batjocoritor.

— Îmi pare rău, zise el într-un târziu. N-am vrut să fiu crud. Văzând că ea nu spune nimic, el veni mai aproape. Nu plângi din nou, nu-i așa?

Ea scutură tăcută din cap.

— Atunci, uită-te la

mine. Te rog, scumpo,
uită-te la mine.

Iarăși „scumpo”,
rostit pe un ton răgușit
și tandru care o făcu să
tremure. Ea îl privi în
ochi. Surâsul lui
dispăruse.

Brățele lui fierbinți,
sprijinite pe talia ei, o
trăgeau mai aproape.

— Justin, zise ea
dintr-o suflare. Ce faci?

— Tremuri. Nu-ți fie
teamă, Arabella.

Tremurul se răspândi
prin tot corpul ei.
Amețită, ea ridică
privirea spre el. Își
aminti cum îi declarase
că în cazul în care el va
avea ocazia s-o facă să

tremure din creștet până în tălpi, atunci motivul va fi dezgustul. Dar în clipa asta, mintea ei nu se putea gândi la așa ceva.

Capul lui se apleca. Ca și cum... ca și când...

— Probabil că sunt nebun, mormăi el.

— De ce?

— Pentru că îmi trece prin minte să te sărut din nou. Ochii lui arzători păreau că o străpung.

— Oh, măiculiță, zise ea slab.

— De ce spui asta? întrebă el pe un ton încrâncenat. De ce arăți

astfel?

Își simțea pielea
înfierbântată în locul
unde se odihneau
palmele lui.

— Fiindcă eu... cred
că vreau s-o faci.

Capitolul 13

El își aținti asupra ei privirea fierbinte.

— N-ar trebui. Eu sunt un crai bătrân. O canalie. Tot ce ai spus tu că aș fi.

Prinse cu degetele partea din față a jachetei lui.

— Nu-mi pasă,
Justin. *Mie nu-mi pasă.*

Doamne, n-ar fi
trebuit s-o aducă
niciodată aici. Ea era atât
de contradictorie — o
inocență desăvârșită
combinată cu o
senzualitate debordantă.
Și vulnerabilă... nespus
de vulnerabilă. El uitase

cât de sensibilă era ea în
privința părului și a
înălțimii ei. Într-adevăr,
noaptea trecută plânsese
din această pricină.
Amintirea aceea îl
îndurera. Mândra,
încăpățânata Arabella...
oare nu știa cât e de
frumoasă?

Ochii ei erau

asemenea unor safire,
strălucind în lumina
difuză a lunii. Buclele
roșcat-argintii i se
revărsau peste umăr.

El simțise nevoia să
le prindă în palme și s-o
tragă mai aproape. Iar
gura ei... avea nuanța
trandafirilor striviți și
părea stropită cu rouă.

Se simțea mistuit de patimă. Zilele din urmă fuseseră pur și simplu insuportabile. Era din ce în ce mai greu să fie lângă ea și să nu o atingă. Să nu tânjească după ea. Iar acum, aici, în întuneric, sub lumina lunii, el știa că nicio rugămintă nu l-ar putea

determina să se
oprească. Diavolul n-
avea decât să-i ia
sufletul, însă nimic nu-l
putea opri.

Mormăind, el o trase
mai aproape. Gura lui o
acoperi pe a ei.

Oftând ușor, ca își
desfăcu buzele. El retrăi
acel moment magic

când o sărutase prima dată. Dar acum era cu mult mai bine decât își putea el aminti. El nu era beat, iar ea nu părea șocată. În schimb, era dulce, insuportabil de dulce.

El aruncă o privire spre chipul ei. Ochii ei erau închiși, cu genele

lungi și dese, niște
semiluni negre pe
obrajii ei. Dar el știa că
dacă i-ar deschide, ar fi
de un albastru
strălucitor, ceresc și...
Doamne, ea avea un
gust dumnezeiesc,
delicios precum păcatul.

Sângele lui începu să
fiarbă și nu exista nicio

rugămintele capabilă să-l oprească. Dar Arabellei părea să nu-i pese.

Dacă ar fi fost vorba de o altă femeie, el ar fi avut-o chiar acolo, pe bancă. Și-ar fi deschis repede pantalonii pentru a-și scoate la iveală bărbăția, și ar fi așezat-o pe ea dedesubt,

călărind-o cuprins de
fervoare, până ce
amândoi ar fi țițat
cuprinși de extaz.
Imaginea aceea erotică îl
zgudui până în
străfundul sufletului.

Însă nu-și pierduse
cu desăvârșire mințile.
Aceasta era Arabella,
tânără și naivă într-un

mod atât de dulce. Dar
lui nici că îi păsa de
glasul conștiinței.

O mână puternică se
prinse în jurul cefei ei,
pentru a-i ridica și mai
mult fața către el. El o
sărută din nou cu
lăcomie. Vârful
obraznic al unuia dintre
degete alunecă de-a

lungul părții superioare
a corsajului ei din
dantelă. Dumnezeu, el
putu atinge curba
tentantă a sânilor ei.

Un scâncet scăpă de
pe buzele ei,
reverberând apoi în
adâncul gâtului lui.
Limba lui o încolăci pe a
ei, urmând apoi linia

dinților ei. Ea se arcui,
și în acel moment sânii i
se lipiră și mai mult de
toracele lui. Rotunzi și
plini. Catifelați și fermi.
Contradicția era
încântătoare. Dorința
explodează în venele lui.
Simțea o nevoie
dureroasă de a o gusta,
de a o atinge... de a o

simți. El îi șopti numele pe un ton implorator și răgușit.

— Dă-mi voie să te ating, Arabella. Lasă-mă să te văd. Mâna lui pătrunse înăuntrul corsajului ei, cuprinzându-i sânul. El apăsă plinătatea aceea delicioasă, conștient de

felul în care sfârcul ei îi împungea palma, tare și umflat la maximum. Ea tremura toată, reflectă el confuz. O sărută pe gât.

— Arabella, mormăi el furios, tu mă faci să uit de mine. Fă-mă să mă opresc.

Ea gemu.

— De ce?

El o mușcă de lobul urechii.

— Tu ești o inocentă.

— Da...

— Și dacă vom continua astfel mult timp, nu vei mai fi.

— Atunci probabil că ar trebui să ne oprim, zise ca pe un ton slab.

Dar el nu se opri. *Ea*

nu se opri.

Gura lui o acoperi din nou pe a ei. Ea se legăna lipită de el. Nemaifiind mulțumit doar s-o atingă, el îi trase corsajul peste umăr, pentru a-i dezgoli pielea. Voia s-o atingă. S-o sărute până ce ea își va striga plăcerea.

Lângă terasă se întredeschise o uşă. Se auziră paşi pe dalele din piatră.

— Arabella? strigă o voce veselă şi feminină. Eşti aici? Noi am fost bătuţi zdravăn, aşa că avem mare nevoie de tine...

Arabella îngheţă în

brațele lui. Ochii ei se deschiseră larg.

— Georgiana! găfâi ea. Făcu un pas într-o parte, trăgându-și corsetul peste umăr.

Era prea târziu. Georgiana se afla în spatele lor, la mai puțin de trei pași distanță, holbându-se la ei cu

ochii mari și îngroziți.

Însă, la naiba, asta nu era partea cea mai groaznică. Chiar în spatele ei o văzu pe Grace.

În comparație cu toate belelele în care intrase ea de-a lungul anilor, niciuna nu egala felul în care se simțea

Arabella în momentul acela.

Mătușa Grace făcu stânga împrejur fără o vorbă. Cu ochii mari și rămasă fără grai, Georgiana își vârî capul între umeri, pornind-o grăbită în urma acesteia pentru a reintra în salon.

— Mătușă Grace!

Ea vru să se
năpustească înainte.

Justin o prinse de cot,
trăgând-o înapoi.

— Așteaptă, o
avertiză el. Așteaptă
aici.

În secunda
următoare, mătușa
Grace își făcu din nou

apariția. Unchiul Joseph se afla alături de ea, expresia sa fiind la fel de întunecată precum un nor aducător de furtună.

—

Arabella!

Dumnezeule, fetițo, nu ai bun-simț? Trebuie să te dai mereu în spectacol?

El nu obișnuia să urle și să se înfurie – rarele lui ieșiri făcând-o să se cutremure.

Ea era vag conștientă de faptul că Justin înlemnise lângă ea.

— Dacă cineva se dă în spectacol, my lord, aș îndrăzni să spun că acela ești dumneata. Vă

sugerez să vă moderați tonul.

Chipul lui Joseph deveni purpuriu.

— Iar eu îți sugerez să iei mâna de pe nepoata mea.

— Desigur. Mâna lui Justin se îndepărtă de pe brațul ei.

— Deci. Voi doi aveți

ceva de spus în apărarea voastră?

Justin făcu o grimasă.

— Cum, explicațiile sunt cu adevărat necesare?

— Scutește-mă de sarcasmul tău, băiete! îl repezi Joseph.

Ochii lui Justir scânteiară.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Justin pe un ton repezit.

— Într-adevăr? Eu am înțeles că îți ținai mâinile pe sânii nepoatei mele...

— Unchiule Joseph strigă Arabella.

Se simțea rușinată. Voia să moară. Dorea să

intre în pământ, să n-o
mai vadă și să n-o mai
audă nimeni vreodată.
Se simțea copleșită de o
rușine fără margini. Iar
mătușa Grace arăta de
parcă ar fi fost gata să
leșine.

În secunda aceea își
făcu apariția și
Sebastian.

— E vreo problemă?
întrebă el, uitându-se
când la Joseph, când la
Justin.

— Un incident
regretabil, preciză Justin
cu calm.

Joseph mormăi
înfundat. Părea gata să
explodeze.

Sebastian se

interpuse între cei doi.

— Bănuiesc că nimeni dintre cei de față nu vrea să provoace un scandal, preciză el calm, așa că probabil toți patru veți dori să continuați discuția în biroul meu.

— Nu acum. Vorbele fură rostite de Grace, cu o voce înlăcrimată.

Joseph, nu pot face asta acum. Poate mâine de dimineață.

— Grace, aceasta e o idee excelentă. Sebastian se dovedea a fi un arbitru plin de grație. O noapte de somn sănătos va reuși să îmbunătățească starea de spirit a tuturor. Să

spunem... ora șapte fix? Ceilalți oaspeți nu vor lua micul dejun până la ora opt și jumătate. Asta ar trebui să vă garanteze intimitatea.

— Bănuiesc că așa vom face, spuse Joseph pe un ton glacial.

Grace se agăță de brațul soțului ei.

— Joseph, te rog,
condu-mă în camera
noastră. Joseph îi
strânse mâna soției sale.

— Bineînțeles, iubire.
Ridicându-și capul, îl
privi țintă pe Justin.
Sper că vei fi prezent
pentru a rezolva această
chestiune, tinere.

— Oh, nu trebuie să

vă faceți griji, my lord,
zise Justin pe un ton
glacial. Voi fi acolo.

Arabella își mușcă
buza. Mătușa Grace n-
învrednici nici măcar cu
o privire. Nehotărâtă,
Arabella se uită la
Justin. Chipul lui era
împietrit. El rămase
locului.

— Arabella! Unchiul îi rosti numele cu forța unui tunet. Simțindu-se strivită, Arabella nu avu altă soluție decât să-l urmeze.

În salon, jocul farselor era în plină desfășurare. Cu toate acestea, în momentul intrării lor, acesta se

opri. Fiecare privire din încăperea fu ațintită asupra lor. Joseph își drese glasul:

— Din păcate, ziua aceasta s-a dovedit extrem de obositoare pentru soția și pentru nepoata mea. Suntem nevoiți să ne retragem ceva mai devreme.

Îl crezuse oare
careva? Arabellei îi fu
teamă să-i privească. La
plecare, ea era
conștientă că îi
urmăreau mai mult de
câteva perechi de ochi
suspicioase. Cineva
șușoti. Ea nu putu
spune cine anume. Cât
despre Georgiana,

prietena ei nu se zărea
nicăieri.

Senzația de gol din
stomac deveni și mai
puternică în timp ce
urcară scara. Reputația
ei fusese distrusă.
Întoarcerea mătușii
Grace în salon pentru a-
l căuta pe unchiul
Joseph și ieșirea lor

ulterioară pe terasă nu trecuseră neobservate... Toți remarcaseră plecarea lor bruscă de la petrecere. Era normal să existe o mulțime de întrebări. Zvonuri... Un râs aproape isteric îi gălgâi în gât în timp ce pătrunse în camera ei.

Oh, Doamne, își zise

ea în gând, dar ar trebui
să mă bucur.
Inaccesibila tocmai a
fost detronată...

Ea tocmai intrase în
cameră în clipa când
cineva bătu la ușa.
Arabella o deschise cu
grijă.

Era Georgiana.

— Arabella! Ești

bine? Ce s-a întâmplat?
Georgiana o luă de
mână și o trase apoi în
partea opusă, spre pat.
Am văzut-o pe mătușa
ta vorbindu-i în șoaptă
unchiului tău, după
care i-am zărit ieșind
împreună pe terasă.
Eram atât de șocată încât
am plecat de-acolo.

Arabella simți un
nod în gât.

— Unchiul Joseph
era furios, recunoscuse ea.
Apoi Sebastian a
observat probabil că
ceva nu e în regulă,
fiindcă a venit și al
afară. Vom avea o
discuție înainte de
micul dejun. Scutură

din cap, disperată. Sunt
atât de proastă! Nici nu
m-am gândit... N-ar fi
trebuit să mă duc pe
terasă cu Justin. Mătușă
Grace părea distrusă.
Nici măcar nu s-a uitat
la mine. Niciunul dintre
ei nu mi-a adresat o
vorbă după ce am
părăsit terasa. Mă simt

rușinată, mărturisi ea.
Toată lumea știe că ceva
nu e în regulă... Oh,
Georgiana, mi-e teamă
că mi-am dezonorat
familia.

Georgiana o strânse
de mână.

— E numai vina
mea. Nu trebuia să plec
așa cum am făcut-o.

Dacă aş fi ştiut că... că...

Arabella schiţă un zâmbet.

— Că îl sărutam pe Justin. Obrajii

Georgiane se
îmbujorară.

— În fine, da... dacă aş fi ştiut, Arabella, v-aş fi lăsat singuri. Îmi pare nespus de rău! E doar

vina mea.

— Bineînțeles că nu!
o asigură Arabella.
Doamne, oare la ce se
gândise? Să-i permită
lui Justin să o sărute în
felul acela pasional care
o făcuse să se simtă ca și
cum ar fi fost gata-gata
să se topească? Nu
numai atât, i-a permis

să-i dezgolească sânii.
Carnea ei părea că ia
foc; ea își dorise să-i
simtă degetele, acolo,
chiar pe vârful...

— Arabella?

După expresia
întipărită pe figura
Georgianeii, era clar că
făcuse încercări repetate
să-i atragă atenția.

Georgiana îi cercetă chipul.

— Te-am întrebat cum e.

— Ce anume?

— Știi tu, zise Georgiana. Să fii sărutată!

Să fii sărutată? Sau să fii sărutată de Justin Sterling? Pentru că

Arabella era convinsă că sărutul lui Justin nu putea fi comparat cu acela al oricărui alt bărbat. Acesta fusese de-a dreptul magic.

Georgiana se lovi cu palmele peste obraji, îngrozită.

— Oh! Oh! strigă ea
Nu-mi vine să cred că

te-am întrebat una ca asta! Oh, iartă-mă, Arabella!

În mod surprinzător, Arabella pufni în râs. Georgiana făcu același lucru, iar Arabella o conduse până la ușă peste alte câteva minute. Acolo Georgiana c

îmbrățișa cu putere.

— Nu te frământa, Arabella. Oricum s-a întâmpla mâine de dimineață, va fi cea mai bună soluție. O știu pur și simplu.

Privirea Arabellei se îmblânzi. Îi ură noapte bună prietenei sale, închise ușa și se lipi de ea, oftând. Dacă ar

putea fi la fel de sigură
precum Georgiana...

Ce-i spusese Justir
lui Sebastian? Ur
incident regretabil, așa
îl numise. O durere
surdă și ciudată îi
străpunse inima. Ce
anume regreta el? Că o
sărutase? Sau că fuseseră
surprinși asupra

faptului?

Ea nu avea un
răspuns. Și, pe
neasteptate, nu mai știa
dacă își *dorea* un
răspuns.

Faptul era împlinit.
Nu mai putea schimba
nimic. Cât despre ziua
de mâine, nu-i mai
rămânea altceva de făcut

decât să spera că
Georgiana avusese
dreptate... că totul va fi
bine.

Ceva mai târziu, într-o altă parte a casei, Justin tocmai trăsese draperiile de la dormitorul său, în

secunda în care auzi o bătaie în uşă. O deschise şi descoperi că cel care se afla în pragul acesteia era Sebastian. Aducea c tavă pe care erau aşezate o sticlă şi două pahare din cristal cu o lucrătură extrem de fină.

Justin deschise uşa ceva mai mult, făcându-

i lui Sebastian semn să
intre.

— Lasă-mă să
ghicesc, spuse el. Ai
venit să dai sfaturi.

Sebastian puse tava
pe măsuta așezată între
cele două scaune ce
încadrau șemineul.

— Nu chiar sfaturi.
Dar m-am gândit că

poate ai vrea să stăm de vorbă.

Dându-și ochii peste cap, Justin se așeză pe unul din scaune.

— Sfaturile nu sunt neapărat necesare, dar nu pot refuza un brandy.

Sebastian chicoti.

— Mi-am imaginat că

nu poți. E favoritul tău – și cel mai bun pe care îl am.

Scoțându-și cravata, Justin o aruncă într-o parte, urmărind cum Sebastian înclină gâtul sticlei și turnă în fiecare pahar o porție cât se poate de generoasă de brandy. Sebastian îi

întinse un pahar lui Justin, apoi se așeză în scaunul său.

Justin îl goli dintr-o înghițitură, balansându-l apoi pe genunchi în timp ce aruncă o privire scurtă către fratele lui.

— Bănuiesc că acum vrei să afli care sunt intențiile mele în

pravința zilei de mâine.

— N-o să-ți spun ce ai de făcut mâine, zise Sebastian politicos, cu toate că sunt obligat să precizez — el își întoarse capul pe fereastră — că *e* ceva legat de terasa aceea... și de femeia potrivită, nu-i așa?

Justin mormăi.

— Hristoase, acum ai început să vorbești la fel ca ducesa. Gura lui Sebastian făcu o grimasă.

— Și ca soția mea, adăugă el.

— Bănuiesc că tu găsești chestia asta ca fiind deosebit de amuzantă, nu? Făcând o

mutră acră, Justin ridică paharul gol. Sebastian se grăbi să i-l umple din nou.

— Nicidecum.

Justin își aținti privirea asupra băuturii.

— Mi-am pierdut capul, mormăi el. Nu pot învinovăți pe nimeni altcineva în

afara mea.

— Din nefericire, aceasta nu e o problemă ce poate fi trecută cu vederea. Pentru că bănuiesc că Arabella nu e o femeie oarecare, am putea spune.

— Nu este, recunosc Justin.

— Și la asta se

adaugă faptul că familia Burwell este foarte respectată.

Justin făcu o grimasă.

— Trebuie să fii întotdeauna atât de logic? Sebastian ridică din umeri.

— După cum văd eu lucrurile, ori te însori cu ea, ori ba. E cât se poate

de simplu.

Nu e simplu deloc! vru Justin să-l contrazică.

— Dar dacă tu nu ai de gând să te însori cu ea, adăugă Sebastian pe un ton vesel, bănuiesc că nu va trece mult înainte să o facă un altul. Am auzit că a fost cerută de trei ori în

căsătorie.

*Nu de trei, ci de patru
ori!* Justin își înghiți
vorbele, aruncându-i lui
Sebastian o privire
absentă.

Scrâșni din dinți. Lă
naiba, nu-i plăcea să i se
forțeze mâna. Cărui
bărbat i-ar fi plăcut? Dar
se întâmplase exact așa

cum îi declarase lui Sebastian. Își pierduse capul. Și nu putea decât să fie sincer față de sine însuși! În momentul acela, la lumina lunii, în timp ce erau înconjurați de întuneric, nicio putere de pe lumea asta nu l-ar fi împiedicat să o cuprindă în brațe pe

Arabella. Să-și aplece
capul către al ei și să-i
sărute buzele atât de
provocator de dulci și
de moi. Iar dacă
Georgiana și Grace n-ar
fi dat buzna peste ei, el
ar fi continuat să o
sărute. Ar fi continuat s-
o mângâie, incapabil să
se oprească...

El mai luă o
înghițitură de brandy.

— Sebastian. Vorbi
fără a se uita în ochii
fratelui său, pe un ton
scăzut. Și dacă am rănit-
o?

— Nu poți gândi în
felul acesta, îl
admonestă Sebastian.

Justin scutură din

cap.

— Nu mă pot abține.
Sebastian, eu... Tăcu, în
timp ce mintea lui
începu să lucreze febril.

În ochii lui Sebastian
apăru o sclipire.

— Te gândești la tata,
nu-i așa? zise el încet.

— Da. Cuvântul
aproape că îl sufocă. Ar

trebui să-i spună lui
Sebastian, își dădu
seama el. Doamne
sfinte, nu venise
momentul ca Sebastian
să afle că el – Justin – îl
omorâse pe tatăl lor? Se
simți cuprins de
amărăciune, iar
cuvintele refuzară să
prindă contur.

— Indiferent la ce te-
ai gândi, observă
Sebastian, e mai bine să
nu o faci. Tata și mama
și-au creat propriul lor
infern. Asta nu are
nimic de-a face cu noi.
Desigur că tu știi asta.

*Asta nu are nimic de-a
face cu noi. Simți o
împunsătură în inimă.*

Și dacă Sebastian se
înșela? Dacă avea
legătură?

— Sebastian, rosti el
slab. Te-ai întrebat
vreodată... dacă
mama... dacă tata...
dacă noi, noi trei – tu,
Julianna și eu...
Maxilarul i se încleșta.
Oh, drace. Las-o baltă

Uită că am spus ceva.

Sebastian îl privi lung.

— Oricare ar fi lucrul care te frământă, Justin, noi nu putem să-l anulăm. Când eram tineri, existau zile pe care preferam să le uit, zile pe care nu le voi u i t a *niciodată*. Însă

atunci când mă gândesc
la copilăria noastră,
singurul lucru care
persistă în mintea mea e
că am fost norocoși, toți
trei, să ne avem unul pe
altul. El surâse ușor.
Trecutul e încheiat. E
momentul să privești
spre viitor. Viitorul *tău*.
Tu meriți să fii fericit,

Justin. Nu ai aflat asta
deja? Justin își simți
gâtul uscat.

— Și cum rămâne cu
Julianna? Și ea merită să
fie fericită. Și după tot
ce pretinde ea a fi, mă
întreb dacă chestia asta
este adevărată.

Chipul lui Sebastiar
se adumbri.

— Știu, murmură el.

— Când mă gândesc la ce i-a făcut nemernicul ăla de Thomas... mi-aș dori să-i fac o vizită.

— Asta nu ar rezolva absolut nimic, îi reaminti Sebastian. Dai eu înțeleg ce vrei să spui. Cu toate astea,

sunt încredințat că și ea
va avea parte de fericire,
Justin. Sunt momente
când trebuie să avem
încredere într-o putere
mai mare decât a
noastră.

Justin ridică o
sprânceană.

— Răbdarea ta n-a
încetat niciodată să mă

uimească. Sebastian
chicoti.

— Dacă soția mea ar
fi aici, cred că n-ar
împărtăși această părere.
El se ridică, întinzându-
se după tavă.

Justin ridică paharul
pe care îl golise.

— Lasă sticla, îl sfătui
el. Sebastian pufni în

râs.

— Ai grijă, frate. Dacă nu vei fi în biroul meu la ora șapte fix, sunt aproape convins că Joseph nu va da dovadă de generozitate. Iar pe mine nu mă încântă prea tare ideea de a-ți fi secund.

Nu se va ajunge la

asta, decise Justin, privind către ușa care se închidea. Dincolo de ce era el, de ceea ce fusese, el nu putea... el *nu avea* s-o mai facă... pe Arabella de răs.

Pe de altă parte însă Sebastian avea dreptate. Dacă el nu se însura cu ea, atunci avea s-o facă

altcineva. Iar
perspectiva unei
Arabella măritată cu un
alt bărbat era... în fine,
de neimaginat.

Mariaj, reflectă el,
întorcând cuvântul pe
toate fețele în mintea sa.
Mariaj.

Se simțea împietrit.
Și totuși, ea aprinsese

un foc înăuntrul lui, în sângele lui, în adâncul inimii lui. Era tot timpul conștient de prezența ei. Parfumul ei. Căldura ei. Nu putea să stea aproape de ea fără a-și dori s-o atingă așa cum o făcuse în această seară. Voia mai mult.

De când o văzuse
pentru prima dată la
balul Farthingale, nu
trecuse nici măcar o zi
în care să nu se
gândească la ea.
Dorindu-și să fie cu ea,
așa cum fusese în
această seară. Voia să fie
a lui, să-i aparțină, să
simtă atingerea pielii ei

catifelate. Simplul gând de a fi cu ea în felul acesta – așa cum își dorea – îi făcu sângele să clocotească în vene. Dar oare cât ar dura?

Credință și fidelitate... cum să nu fie îngrozit? Avea foarte puțină experiență în privința unor asemenea

virtuți – în privința
oricărei virtuți! Iar el nu
era Sebastian. El semăna
cu mama lui. *Mama*
lui...

Dar nu suporta
gândul de a o răni pe
Arabella.

Pasiunea lui era
reală, își reaminti sieși.
O dorea peabella cu

fiecare fibră a sufletului
său. El nu putea să-i
câștige dragostea.
Trebuia să fie practic,
așadar. Arabella nu va
iubi niciodată o secătură
ca el. Dar dacă el nu
putea avea dragoste, nu-
i mai rămânea decât
dorința și pasiunea și
lucrul acesta era

realizabil.

Și odată cu revelația
aceasta veni și
răspunsul pe care îl
căuta.

Justin știa acum cu
precizie ce avea de
făcut.

Capitolul 14

Cu cinci minute înainte de ora șapte a dimineții următoare, Arabella, mătușa Grace și unchiul Joseph se adunaseră în biroul lui Sebastian. Atmosfera era încărcată. Arabella stătea pe marginea unui

scaun, ținând mâinile strânse în poală. Mătușa Grace și unchiul Joseph ședeau pe sofaua care era amplasată vizavi de ea. Unchiul Joseph adoptase o atitudine rigidă. El nu obișnuia să vocifereze și să se înfurie – deși ea aproape că-și dorea

acest lucru! Iar mătușa
Grace... avea ochii roșii,
umflați. Plânse.

Și totul din vina ei.

Ușa se deschise.
Justin intră cu pași
mari. Se așeză în
scaunul cu brațe aflat
lângă Arabella.

Unchiul Joseph nu
pierdu vremea cu

amabilitățile. I se adresă
lui Justin:

— În absența
părinților Arabellei,
mătușa ei și cu mine le
ținem locul. Și se pare
că ne confruntăm cu o
dilemă.

Arabella se aplecă în
față.

— Unchiule,

Georgiana nu va relata
nimănui ce s-a
întâmplat. Ea e prietena
mea...

— Indiferent de ce va
face ori nu va face ea,
nu are importanță!
spuse acesta pe un ton
ridicat. Eu știu,
Arabella. Mătușa ta știe
Aceasta nu e una din

năzdrăvăniile mărunte
din copilăria ta, care
poate fi iertată și dată
uitării.

— N-a fost vina ei,
my lord, interveni
Justin. Vina e în
totalitate a mea, preciza
el. Eu am sedus-o.

Arabella făcu ochii
mari.

— Ce! strigă ea. Dai tu...

— *Linște!* Amândoi, Justin și unchiul Joseph, izbucniră în același timp.

Arabella se așeză mai bine în scaun. Privirea ei alunecă ușor în direcția lui Justin. Calmul lui era

imperturbabil.

Unchiul Joseph își
mută privirea
acuzatoare asupra lui
Justin.

— Nepoata mea a
fost compromisă de
tine, sir. Unchiul Joseph
bătu darabana pe brațul
sofalei. Cer satisfacție.

Justin își înclină

capul.

— Și o veți avea, my lord.

Arabella scoase un sunet slab, înăbușit. Nu, își spuse ca îngrozită. Cu siguranță nu trebuie să aibă loc un duel...

— Am dezonorat-o pe nepoata dumneavoastră și i-am

distrus reputația. În mod clar, nu se poate acționa decât într-un singur mod. Deci, mă voi căsători cu ea.

Unchiul Joseph i se adresă pe un ton vehement:

— Cel mai bine ar fi ca asta să se petreacă cât mai curând fiindcă, te

avertizez, nu admit niciun fel de întârzieri.

Gura Arabellei se deschise pentru ca în clipa următoare să se închidă. Cei doi discutau ca și cum ea nici măcar n-ar fi fost prezentă. Ori ea era pe cale să înnebunească, ori *ei*. Copleșită de emoții,

simțea că nu mai poate respira. Nici măcar să vorbească nu era în stare.

Oare auzise bine? Cu siguranță că Justin nu rostise acum câteva secunde acele cuvinte.

— Mă voi ocupa de obținerea unui permis special, my lord.

Nepoata dumneavoastră
și cu mine ne vom
căsători imediat ce vom
soluționa acest aspect.

Stupefiată, ea îi
urmări pe cei doi
bărbați cum se ridică și
își strâng mâinile.

La amiază, toți cei

prezenți la petrecere
aflaseră despre logodnă.
Când vestea fu
anunțată, Devon o
îmbrățișa cu căldură pe
Arabella.

— Oh, știam eu!
Știam pur și simplu că
tu ești aleasa.

Sebastian nu fu la fel
exuberant. El se înclină

deasupra mâinii ei, însă ochii lui cenușii erau cât se poate de grăitori.

— Mă bucur că ești tu, spuse el simplu.

În timpul felicitărilor, Justin se mulțumi să zâmbească, însă vorbi foarte puțin. Arabella își simțea inima grea. Se dojeni cu

promptitudine. Nu era
ca și cum el ar fi fost
îndrăgostit de ea.
Doamne sfinte, altădată
se întrebase dacă el
măcar o simpatiza! Era o
prostie ca ea să-i
pretindă să se poarte ca
și cum ar fi îndrăgostit
lulea de ea.

Cerându-și mii de

scuze, membrii familiei Berwell o porniră imediat înapoi către Londra – pentru a face pregătirile de nuntă, așa cum declară mătușa Grace. Pentru Arabella, totul părea a fi asemenea unui vis. Ca și cum ceea ce se întâmpla n-avea nicio

legătură cu ființa ei.

Două zile mai târziu, unchiul Joseph o informă că permisul a fost obținut. Ceremonia fu stabilită peste trei zile.

Cu o zi înaintea nunții, Arabella stătea în salon, cu mintea golită de gânduri. Mătușa ei

era în oraș, pentru a comanda florile. În realitate, reflectă ea cu simțurile amorțite, mătușa Grace era singura persoană încântată în privința nunții ce urma să aibă loc. Ceaiul pe care și-l turnase rămase pe tavă. Era greu de crezut că

doar cu o săptămână în urmă sosiseră la Thurston Hall...

Urmă o bătaie ușoară în ușă. Era Ames, valetul.

— Domnișoară, aveți un musafir.

— Prefer mai degrabă să nu văd pe nimeni, Ames. El fu

neobișnuit de insistent.

— Înclin să cred că
vă veți răzgândi,
domnișoară.

Arabella oftă.

— Ames, te rog...

— E logodnicul
dumneavoastră,
domnișoară.

Logodnic. Ea își simți
gura uscată. Niciodată,

cât e lumea asta de mare, ea nu-și imaginase că Justin putea fi numit *astfel*. Brusc, simți cum îi tresaltă inima în piept.

— Domnișoară? i se adresă Ames. Dacă doriți, îi pot transmite că sunteți indispusă.

Ei îi trecu prin minte

că Justin nu s-ar
mulțumi cu un
asemenea răspuns. El ar
pătrunde probabil în
încăpere fără să ia în
seamă interdicția.

Inspiră adânc.

— Te rog, condu-l
înăuntru, Ames.

— Prea bine,
domnișoară.

O secundă mai târziu, Justin intră în încăpere cu pași mari. Purta veșminte de călărie, cizmele lui negre strângându-i gambele, iar pantalonii din piele de bivol fiind lipiți de picioarele sale musculoase.

— Sper că nu te

superi fiindcă am venit
în vizită neanunțat.

— Nicidecum,
murmură ea. Îi făcu
semn către scaunul
tapițat în mătase de
Damasc, aflat chiar
vizavi de ea. Ia loc, te
rog.

— M-am gândit că ar
fi bine să ne vedem

măcar o dată până
mâine. El își scoase
mănușile de călărie și le
așeză pe măsuta din
lemn de trandafir.

Ea se simțea cuprinsă
de neliniște. Mâinile lui,
observă ca în treacăt,
erau asemenea restului
ființei lui: lungi, subțiri,
elegante, și cu toate

acestea atât de masculine. Chipul i se îmbujoră. Cum oare, se întrebă ea curioasă, o fi arătând restul trupului său, dincolo de aparența civilizată a hainelor? El era surprinzător de puternic. În noaptea aceea petrecută la Thurston Hall, când el c

cărase până în camera ei, ea fusese uimită de faptul că o ridicase cu atâta ușurință...

— Arabella?

Ea își întoarse privirea către chipul lui.

— Da?

Vocea ei era slabă și subțire. El o privea fix.

— Te întrebam dacă

ești pregătită pentru
nunta de mâine.

Arabella nu
răspunse. Nu fu în
stare. Mâine, la vremea
asta, ea și Justin aveau
să fie soț și soție. *Soția*
lui. Oh, Doamne, va fi
un adevărat paradis...
Nu, avea să fie un
infern. Soție ori ba, el va

dori să aibă orice
femeie...

— Da... Nu. Eu... nu
știu ce vreau să spun.
Doamne, era o idioată.
Totul e atât de ireal.
Atât de neașteptat.
Tonul ei era nesigur. Ea
își adună tot curajul
pentru a-i susține
privirea. De ce? întrebă

ea simplu. De ce faci asta? De ce ai fost de acord să te însori cu mine?

Justin își arcui o sprânceană.

— De acord? zise el cu blândețe. Arabella, poate că n-ai băgat de seamă, însă a fost ideea mea, nu a unchiului

tău, să ne căsătorim.

Cum putea el oare să fie atât de liniștit, de nepăsător, când ea se simțea sfâșiată lăuntric?

— Ar fi trebuit să-mi închipui că o vei lua la sănătoasa la gândul căsătoriei! zise ea cu o voce voalată.

El o privi lung

înainte de a rosti:

— Eu sunt în multe feluri, Arabella, dar laș nu sunt.

Ea inspiră adânc.

— Cum s-a ajuns aici? întrebă ea pe un ton scăzut. Noi... noi nu ne potrivim. Tu o știi la fel de bine ca și mine. Iar eu știu că tu nu

intenționezi să te
căsătorești cu nimeni, cu
atât mai puțin cu mine.

Justin se încorda.

— De ce spui asta?

— Ești cel mai faimos
crai al Londrei. Toată
lumea știe că cei
asemenea ție fac tot
posibilul pentru a evita
să fie prinși în capcana

pentru șoareci a
preotului.

Justin se lăsă pe
spate. Făcu un efort
suprem pentru a-și
păstra calmul. Era atât
de evidentă absența
dorinței ei de a se
căsători cu el. Poate că
își merita soarta având
în vedere păcatele lui

cele multe.

— Tu ești o lady, Arabella. Faptul că eu, în trecut, am ales să am de-a face cu femei care nu erau la fel de cumsecade nu are nicio legătură cu relația dintre noi doi. Eu te-am dezonorat și...

— Dar nu m-ai

dezonorat, nu cu
adevărat! Noi... noi pur
și simplu ne-am sărutat.

— Am făcut mai
mult de atât. Ți-am
atins...

Chipul ei se
îmbujoră.

— Chiar e necesar să-
mi amintești?

— Comportamentul

meu nu a fost demn de un gentleman. Am fost surprinși într-o postură compromițătoare, iar eu nu-mi voi permite să-ți distrug reputația. Te respect prea mult pentru a proceda astfel.

Tonul lui era repezit. Arabella clipi. Ea își imaginase că el nu avea

respect pentru nimic și pentru nimeni. În fine, asta nu era adevărat în totalitate. El își respecta fratele, cumnata, sau cel puțin ea își imagina că o face... Pentru prima dată, ea își dădu seama că nu știa totul.

Existau multe lucruri pe care ea nu le aflase.

Bune sau rele, asta rămâne de văzut.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să te insult.

El nu părea foarte convins de bunele ei intenții. Ea se precipită:

— Eu pur și simplu... eu nu vreau ca tu să mă urăști,

Justin. Nu vreau ca tu să-mi porți pică.

Expresia întipărită pe chipul lui se schimbă. Până să-și dea ea seama ce avea de gând să facă, el era deja lângă ea, pe canapea, prinzându-i mâinile într-ale sale.

— Exact același lucru voiam să ți-l spun eu *ție*.

Îi adresă un surâs generos. De fapt, acesta este adevăratul motiv pentru care am venit aici.

Senzația mâinilor lui care le acopereau pe ale ei era una extrem de liniștitoare. Li se intersectară privirile, dar ea mai simți și

altceva. Nu ştia cu precizie despre ce anume era vorba, însă acest ceva îi făcu inima să tresară.

Dar în secunda următoare, ea oftă îngândurată.

— Numai că mi-aş fi dorit ca mama şi tata să poată fi prezenţi aici.

Mă îndoiesc că au
primit între timp
scrisoarea.

El o strânse de
degete.

— Știu. Și pentru asta
îmi pare într-adevăr rău.
Dar unchiul tău nu
admite niciun fel de
întârziere. N-o să scap
cu viață dacă mai

așteptăm. În plus... cred
că prefer varianta asta.

Arabella se încruntă.

— De ce? Oh, fără
îndoială că lui îi era
teamă că în cazul în care
ar mai aștepta, s-ar
putea răzgândi. Și
atunci ce s-ar întâmpla
cu ea?

Pe buzele lui înflori

un surâs.

— Cu siguranță e mult mai simplu să mă însor cu tine decât să-ți fac curte. Acum, cel puțin, nu va trebui să parez loviturile hoardei tale de admiratori ce te înconjoară la fiecare petrecere.

Ea strâmbă din nas.

— Asta este prima dată când mă vizitezi, spuse ea ironic.

— Și după ceremonia de mâine, nu va mai fi nevoie. Vei fi chiar acolo, în propria mea casă, de câte ori te voi dori.

De câte ori te voi dori.

Arabella nu știa ce

voia să spună cu asta. Și nici nu era pregătită să facă speculații.

— Nici măcar nu știu unde locuiești, șopti ea.

— Am o reședință de oraș pe Berkeley Square. Cred că ți se va părea de-a dreptul fermecătoare. Afară, în foaier, ceasornicul

încăstrat într-o casetă
bătu ora exactă. Oricât
mi-ar plăcea să mai
rămân și să mai stăm de
vorba, sunt obligat să
plec. În curând am
programată o întâlnire
de afaceri.

Sprâncenele ei se
arcuiră.

— Tu? O întâlnire de

afaceri?

El chicoti văzând
îndoiala întipărită pe
chipul ei.

— De fapt, chiar am
obținut un important
succes. Cea mai recentă
dintre achizițiile mele
este o bancă din Scoția.
Deci vezi tu, la urma
urmelor, te măriți cu un

domn respectabil și
anost.

Anost? Acesta era
ultimul cuvânt pe care
Arabella l-ar fi folosit
pentru a-l descrie pe
Justin Sterling.

— Mare păcat,
replică ea cu blândețe,
pentru că eu așteptam
cu nerăbdare să

domesticesc o canalie.

— Oh, în mine sunt suficiente rămășițe ale unei canalii, veni răspunsul lui prompt și obraznic. Sclipirea aceea malițioasă din ochii lui ar fi trebuit să-i servească drept avertisment. Ar fi trebuit să-și dea seama

că nu era bine să
provoace un bărbat ca
el!

În clipa următoare,
două brațe puternice se
strecura că în jurul taliei
ei, trăgând-o apoi pe
genunchii lui. Buzele ei
se întredeschiseră plăcut
surprinse în vreme ce
gura lui o acoperi pe a

sa. El o sărută cu o
fervoare făcând-o să-și
piardă respirația.

Capul ei încă vâjâia
în secunda în care el se
ridică și o așeză în
picioare cu un gest atât
de brusc, încât ea fu
nevoită să se agate de
antebrațele lui pentru a
nu-și pierde echilibrul.

El o sustinu,
așezându-și mâinile
mari și fierbinți pe talia
ei.

— Acum e bine?

Arabella încuviință,
deschizând șovăitoare
ochii.

Spre surprinderea ei,
surâsul lui ușor se
evaporase. În locul lui

apăruse o expresie atât de intensă, încât ea își ținu respirația.

— Ce s-a întâmplat?

— Pur și simplu mă gândeam.

— *La ce?*

Privirea lui lungă îi scrută atent trăsăturile, una câte una, oprindu-se în cele din urmă

asupra buzelor ei,

— Data viitoare când
te voi săruta, vei fi soția
mea.

Capitolul 15

Ceremonia începu a doua zi, fix la ora trei după-amiaza, la reședința din oraș a mătușii și a unchiului ei. În afara Georgianeii, care era domnișoara sa de onoare, și de părinții acesteia, cei prezenți

făceau parte din familie
– Sebastian, Devon,
Julianna, gemenii,
mătușa Arabellei,
verișoarele sale alături
de familiile acestora.
Singura excepție o
reprezenta ducesa de
Carrington, văduva cea
bogată. Sebastian era
cavalerul de onoare al

lui Justin. Reverendul Lynch, care fusese mulți ani de zile prietenul tatălui ei, și pe care Arabella îl cunoștea încă din copilărie, oficia ceremonia.

Ea păși în salon la brațul unchiului ei Joseph. Genunchii îi tremurau atât de tare,

încât se minuna că mai
era în stare să meargă.
Arabella făcu ochii mari
în clipa în care ei doi se
opriră în prag. Mătușa
Grace decorase
încăperea cu mai multe
duzini de trandafiri
proaspeți în nuanțe de
roșu și alb.

În secunda

următoare, ochii ei se îndreptară inevitabil către Justin, care era îmbrăcat într-un costum de nuanța ciocolatei negre ce făcea ca ochii săi luminoși și verzi să strălucească precum două smaralde.

Nici nu zâmbea, nici nu era încruntat. Se

străduia să afișeze o mină solemnă, iar ea descoperi brusc că plonjează într-un abis. Nici nu se căsătoriseră încă... iar el avea deja regrete?

Să-și petreacă viața alături de cineva care nu o va iubi niciodată... oh, Dumnezeule, cum

putea să facă una ca
asta? se gândi ea
disperată. Aceasta era
ziua nunții ei. *Ziua
nunții ei.* Din clipa când
fusesse suficient de mare
pentru a face speculații
pe marginea propriei
sale căsătorii, ea nutrise
convingerea că ziua
aceea avea să vină, iar ea

o să fie îndrăgostită
până peste cap de soțul
ei... și el la rândul său
de ea. Dar acesta nu era
partenerul pe care și-l
dorea. Nimic nu se
petrecuse așa cum ar fi
trebuit, iar ea se afla
acum aici, la numai
câțiva centimetri
distanță de bărbatul ce

avea să-i devină soț
pentru restul vieții ei,
gândindu-se la zilele pe
care le va mai avea de
trăit...

Cu o săptămână în
urmă, ar fi jurat că n-ar
putea iubi niciodată un
bărbat precum Justin
Sterling. Dar, dintr-
odată, ea nu mai fusese

atât de convinsă... Chiar
îl iubea? *Îl iubea?* Inima
ei tresări. Prinsă în
vâltoarea unor emoții
copleșitoare, nu era
sigură că putea deosebi
partea de sus față de cea
de jos, dreapta de
stânga, luna și stelele.

Și totuși exista un
lucru mai presus de

toate celelalte. Gândul
că ar fi posibil ca Justin
să nu o iubească
niciodată îi provocă o
durere zdrobitoare.

Simțea dorința
nestăvilită de a se răsuci
pe călcâie, ca apoi să
iasă în fugă din casă
tipând.

Dar între ea și Justir

exista o distanță de trei pași. Trei pași mici și viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Ei erau, în același timp, cei mai dificili și cei mai simpli pași pe care îi făcuse vreodată.

Reverendul Lynch își drese vocea.

— Dragii mei, spuse el, ne-am adunat cu toții aici, în fața lui Dumnezeu...

Restul ceremoniei se pierdu în ceață. Următorul lucru de care ea deveni conștientă fu clipa în care reverendul Lynch se întoarse către Justin.

— Iei în căsătorie pe femeia aceasta pentru a-ți fi o soție credincioasă, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfântă căsătorie? Promiți că o vei iubi, că o vei proteja și onora lăsându-le la o parte pe toate celelalte, păstrând-o alături doar

pe ea, câte zile veți avea?

— Da.

Tonul lui calm părea atât de convingător, încât Arabella fu pentru moment năucită.

Reverendul Lynch vorbea iarăși, dar ea abia dacă îl auzi. Prin urmare, dacă nu ar fi cunoscut nici

bărbatul și nici reputația
acestuia, atunci i-ar fi
fost ușor să creadă ca el
vorbise cât se poate de
serios!

Reverendul Lynch se
oprise.

Aproape cu
întârziere, ea își dădu
seama că era rândul ei.
Mâinile începură să-i

tremure atât de tare
încât micul ei buchet de
trandafiri alunecă de-a
lungul rochiei sale de
mătase.

Fu unicul zgomot
din încăpere.

Arabella nu se putu
abține și se întoarse
repede către Justin. Una
din sprâncenele lui

negre era ridicată
arogant, iar ochii lui
verzi o priveau ținta.

Ea își înălță bărbia.

— Da, se auzi ea
rostind în grabă, apoi se
întrebă dacă răspunsul
ei sunase la fel de
tremurat și îngrozit și
entuziast cum îl
percepuse în forul său

lăuntric.

Urmă anunțul
reverendului:

— Poți săruta
mireasa.

Justin se întoarse
spre ea.

Mintea ei înregistra o
pereche de ochi verzi și
înflăcărați, și două brațe
tari ce o cuprinseseră. El îi

pecetlui gura cu un
sărut care o făcu să-și
piardă răsufierea. Oare
avea să fie mereu la fel?
Ea se rugă să fie așa.

Pământul se învârtea
încă în secunda în care
el își dezlipi buzele de
ale ei. Ea clipi în sus
către el.

— Oh, măicuță,

șopti ea fără să stea pe gânduri.

El își dădu capul pe spate, pufnind în râs, secătura, după cum putea ea vedea și auzi! Arabella îl fixă imediat cu o privire încruntată.

Spre surprinderea ei, el o sărută din nou – la fel de provocator.

De această dată, în clipa când deschise ochii, auzi zgomotul aplauzelor!

Arabella simți cum o roșeață dogoritoare se întinde dinspre gât pe toată fața.

— Ești o canalie, îi spuse ca pe un ton acuzator. El își strecură

mâna în curbura cotului ei.

— Ei bine, te-am prevenit, nu?

Urmă o cină festivă. Comportamentul distant al unchiului Joseph față de Justir dispăru până la servirea felului principal de mâncare și Arabella

respiră ușurată. Dar aproape înainte ca ea să-și poată da seama, cina se termină, iar momentul plecării sosi și el.

Lângă ușă, familia se adună în jurul lor pentru a le face urări. Domnea o agitație generală. Gemenii țipau

și se învârteau de colo-
colo, alături de micuții
verișoarei sale. Mătușa
Grace fu ultima care
păși în față. Surâdea,
însă ochii îi străluceau.
În mână ținea o batistă
delicăță.

La vederea lacrimilor
mătușii ei, o durere
fierbinte îi inundă

pieptul. Arabella se repezi înainte și își îngropa fața în capa mătușii Grace.

— Mătușă Grace, zise ea suspinând, îmi pare rău că nu ai apucat să organizezi o nuntă ca la carte.

Grace o îmbrățișa cu putere.

— E în regulă, draga mea. Te poți revanșa permițându-mi să pregătesc botezul primului tău copil.

Justin se retrăsese câțiva pași pentru a discuta cu Sebastian. El a ales chiar clipa aceea pentru a se uita lung la ea. Peste umărul mătușii

ei, ochii lor se întâlneau. Ai lui erau inexpresivi, dar Arabella fu convinsă că ai ei erau enormi, înghițiți în sec, ferindu-și privirea. În ce-o privește, abia îndrăznise să se gândească la nuntă, darămite la copii. Oare Justin chiar își dorea

copii? Gândurile îi zburară la noaptea ce avea să vină. Tocmai din acest motiv, o să-și ceară el drepturile de soț?

Justin era un bărbat extrem de sănătos și viril, bine cunoscut pentru apetitul lui sexual. Dacă nu cumva

se înșela, decise ea
prevăzătoare, probabil
că el va...

Subiectul era încă
prezent în mintea sa în
secunda în care trăsura
întoarse în fața unei case
cu fațada din cărămidă,
aflată pe Berkeley
Square.

Justin se răsuci în

direcția ei.

— M-am gândit să ne petrecem noaptea aici, rosti el nonșalant. Din cauza grabei cu care ne-am căsătorit nu am avut timp să plănuim un voiaj de nuntă ceva mai lung. Dar dacă vrei, putem pleca mâine de dimineață, pentru o

săptămână și ceva, la Bath. Sper că vei fi de acord cu asta.

— Oh, eu ador Bath-ul, zise Arabella încântată. În această perioadă a anului are o frumusețe aparte.

Nu, reflectă Justin. Cea care avea o frumusețe aparte era

ea...

Un lacheu deschise portiera trăsurii.

El își întoarse privirea de la buzele ei.

— Vino. Dă-mi voie să-ți arăt... El se întrerupse brusc. Noua ta casă. Trupul Arabellei fu scuturat de un fior straniu. O parte din

nerăbdarea ei dispăru.

Cu degetele sprijinite de umărul ei, el o prezentă personalului, apoi o conduse prin casă. Aceasta era confortabilă, fiind prevăzută cu mai multe încăperi decât s-ar fi așteptat ea, fără a fi însă ostentativă. Arabella fu

încântată la vederea
pieselor elegante de
mobilier, și cu toate că
Justin nu rosti o vorbă,
ea își dădu seama că el
era satisfăcut.

Ajunseră în cele din
urmă în dormitor, o
cameră încăpătoare,
decorată în nuanțe de
castaniu și maro,

dominată de un pat
imens.

Ea încercă să nu se
holbeze la acesta, dar în
același timp nu se putu
stăpâni.

— Ți-e foame?

Tresări speriată.

— Oh, nu. Avea o
voce stranie. N-aș putea
înghiți nici măcar o

bucătică după cina aceea copioasă. În cele din urmă reuși să-și mute privirea de la pat.

Ea era emoționată, își dădu seama Justin. O trăda vocea ei, felul în care privirea ei lungă se intersecta cu a sa, doar pentru a se muta imediat într-o altă

direcție. Îi venea să
râdă, însă nu era sigur
că ar îndrăzni. Se
însurase cu o fată
binecrescută, la urma
urmei, deși ea susținea
că ar cunoaște foarte
bine cum are loc actul
procreării. În realitate,
el avea serioase îndoieli
în această privință.

— Ei bine, atunci, nădăjduiesc că ai nevoie de puțină intimitate, O voi trimite pe Annie înăuntru.

Arabella clipi.

— Annie? Annie este aici?

El dădu aprobator din cap.

— Am reușit s-o

conving pe mătuşa ta s-o lase să intre în serviciul meu.

— Îţi mulţumesc, Justin. Ea se opri, impresionată într-un mod straniu de gestul lui. A fost foarte drăguţ din partea ta.

El înclină din cap.

— A fost plăcerea

mea.

El plecă, iar Annie
veni s-o ajute să-și
scoată rochia de
mireasă. Un cufăr de
mici dimensiuni ce
conținea o parte din
lucrurile ei se pare că
fusesse mutat aici în
decursul zilei
respective. De acolo

scoase Annie cămașa de noapte și lenjeria pe care avea să le poarte în noaptea aceea. Prezența ei era reconfortantă, însă, după ce îi perie părul, Annie se retrase în grabă.

Rămasă singură, Arabella se ridică de la măsuta de toaletă,

făcând câțiva pași, doar
pentru a se admira în
oglindea ovală care era
așezată într-un colț.
Ceea ce văzu nu-i fu pe
plac. O străină se holba
la ea, o străină peste
umerii și spatele căreia
părul cădea în valuri
roșii. Cămașa de noapte
din dantelă subțire –

merita prea puțin prețul exorbitant pe care știa că îl plătise mătușa Grace. Întregul ei trup era perfect vizibil, de la nuanța de fildeș a pielii, rozul sfârcurilor, până la triunghiul aflat ceva mai jos, format din cârlionții roșcat-aurii dintre coapse.

Era o cămașă de
noapte menită să
ademenească. Să
ispitească. Să...
Doamne, dar mintea ei
aproape refuză să
formuleze expresia... să
încânte. Ea se simți...
oh, sfinte Dumnezeu,
de-a dreptul scandalos!
Gândul acela fu urmat

rapid de un altul.

Oare o să-i placă tui Justin? Și ea îl dorea, își dădu ea seama, resimțind o durere ascuțită. Voia ca el să fie vrăjit. Tânjea după asta cu o intensitate de-a dreptul dureroasă.

Tocmai formula acest gând în secunda în care

ușa se deschise, pentru
ca după aceea să se
închidă.

Arabella se răsuci pe
călcâie. Își reprimă
impulsul de a-și acoperi
trupul cu brațele.
Privirea lui Justir
alunecă de-a lungul ei
din creștet până în tălpi,
nelăsând nici măcar o

părticică   neexplorată.
Ținându-și respirația, ea
rămase   locului,
așteptând   împlinirea
sutelor de rugăciuni și
visuri care se înălțau
din sufletul său.

Capitolul 16

Justin nu se mișcă.
Nu putea nici măcar să
respire. Ea arăta ca un
înger înveșmântat în
alb, ochii ei fiind
strălucitori, albaștri și
luminoși precum cerul.
Aerul acela de puritate
nespusă care o

înconjura îl îngheță.

Oh, Dumnezeu! Ce făcuse? Ea era soția lui. *S o ț i a* lui. Iar ea nu merita o asemenea soartă. Nu ar fi trebuit să-și unească destinul cu un ticălos ca el. Durerea îi creșta trupul ca tăișul unei lame. Se simțea înfricoșat și în același

timp se disprețuia. El era negru pe dinăuntru, tot atât de negru pe cât era ea de dulce și de inocentă. Și cu toate că s-ar putea ca ea să nu vadă asta în acea noapte, tot are să observe într-o zi. L-ar urî dacă ar afla ce este, ce a făcut. L-ar urî, iar el nu putea

suporta ideea.

Făcând un mare efort de voință, el își mută privirea de la imaginea aflată în fața sa.

Arabella nu știa ce anume nu era în regulă, însă observă cum ochii lui se întunecă, precum un nor care trece pe deasupra soarelui, cum

mușchii feței lui par să
înțepenească.

Surâsul ei păli brusc.

Oare ce fel de
nebunie pusesese
stăpânire pe ea? Soțul ei
era cel mai chipeș bărbat
din Anglia. Iar ea nu
era decât o femeie
lipsită de grație și
neîndemânatică, ce nu

s-ar fi căsătorit niciodată
dacă mătușa Grace și
Georgiana nu i-ar fi
surprins sărutându-se.

Se simți ca și cum un
cerc bolnăvicios al
groazei ar fi strangulat-
o încetul cu încetul.
Strângându-și palmele
cu putere în fața ei,
până ce i se albiră

încheieturile, ea vorbi:

— Îmi pare rău. Eu am presupus pur și simplu că fiind noaptea nunții noastre... Dar nu va trebui să afle nimeni dacă tu preferi ca noi să nu... nu... avem relații intime.

— Arabella...

— Știu că o căsătorie

trebuie să fie consumată
pentru a fi valabilă, dar
asta e doar problema
noastră, nu a altora...

Justin înțepenise.

— Arabella, ce naiba
bălmăjești tu acolo?

Gâtul începu s-o
doară din cauza
efortului de a-și reține
lacrimile. Nu are să

plângă, își spuse ea. În mod cert nu avea să facă asta.

Își făcu curaj.

— Înțeleg. Știu că nu sunt la fel de frumoasă precum celelalte femei cu care ai avut de-a face. Sunt conștientă de faptul că nu pot spera să mă compari cu...

— La naiba! înjură el.

Ce prostie e asta?

— Te-am văzut,
Justin. Am văzut! Te
uitai la mine ca și cum
nici nu suportai să mă
vezi!

El scoase un sunet
slab.

— Vino aici, îi
porunci el.

— Nu vin. Printr-un miracol, ea reuși să-și păstreze ultima fărâmbă de demnitate. Spune-mi doar ce trebuie să fac. Unde pot să dorm...

El veni spre ea. Mâinile ei se strânseră în pumni; el aproape că se chinui să-i desfacă. Pielea ei era rece ca

gheața, dar el îi strânse
cu putere degetele într-
ale sale. Expresia
chipului ei era pe
jumătate sfidătoare, pe
jumătate rănită.

Asta se întâmpla
numai din vina lui, își
spuse Justin. Cum putea
să-i explice? Nu era
sigur că ar fi găsit

cuvintele potrivite. Nu se punea problema că l-ar înspăimânta – era vorba de frica de a nu o dezamăgi. El nu știa exact cum și când anume se întâmplase, dar, într-un fel anume, ea devenise foarte prețioasă pentru el. Era îngrozit că ar putea

comite vreun gest care s-o alunge de lângă el.

Dacă ar fi fost înțelept, i-ar fi dat drumul să plece chiar în secunda aceasta. Dar el era un nemernic lacom și egoist. Și, în plus, știa că, sub niciun motiv, nu o va lăsa să iasă din acea încăpere.

Respiră adânc, prins
în vârtoarea unei emoții
puternice. Știa care
fusesse motivul pentru
care se însurase *c u* ea:
asta era ceea ce dorea.
Ceea ce dorise în tot
acest timp. Noaptea
asta. Clipa asta. Pe
această *femeie*.

— Nu e vorba de

tine, zise el încet. E
vorba de *m i n e*. Am
intrat și te-am văzut
aici, semănând atât de
mult cu un înger
încât... în fine, îmi
cunoști trecutul. Îmi
cunoști reputația. Sunt
un diavol. O știe toată
lumea. Inclusiv tu. Și
știu că ți-ai fi dorit alt fel

de nuntă. Știu că nu
sunt eu soțul la care
visai. Dar nu am să...
nu am să te
dezamănesc.

Tonul vocii lui era
foarte scăzut.

— Nu putem desface
ce e deja făcut. Nu
acum. E mult prea
târziu. Suntem

căsătoriți. Tu ești soția mea, Arabella. Și oricât de ciudat ar părea, cred că am fost împinși unul spre celălalt aproape din secunda în care am intrat în sala de bal a familiei Farthingale și te-am văzut din nou.

În timp ce vorbea palma lui alunecă ușor

peste a ei, lată, puternică
și fierbinte. Degetele lui
subțiri și puternice le
cuprinseseră pe ale sale.
Ea înghiți în sec.

— Uită-te la mine,
scumpo.

S c u m p o. Inima
Arabellei se strânse. Ea
ridică spre el doi ochi
înrouați.

Tandrețea neașteptată
pe care o exprima
chipul lui o frapa. Oh,
Doamne, până la urmă
el o va face să plângă...

— Justin, rosti ea pe
un ton inegal. Oh,
Justin...

— Ascultă, scumpete.
Te rog să ascuți. Tu
ești... Nu cunosc un alt

cuvânt prin care să te descriu în afară de... desăvârșită. Nu știi lucrul acesta? Degetele lui se strecurară printr-ale sale.

— Oh, dar eu nu sunt...

— Oh, ba da, ești. Iai în seara asta, când mă voi culca cu tine, nu o

voi face din datorie, sau
pentru că mariajul
nostru trebuie să fie
consumat, sau dintr-un
alt motiv la fel de
prostesc. O voi face
fiindcă te doresc. *Pe
t i n e*, draga mea
Arabella. Pentru că te
doresc cu fiecare fibră a
ființei mele. S-a înțeles?

— Da. Fu un sunet ca o părere.

Incertitudinea ei acționa precum o săgeată înfiptă în inimă. El decise imediat că poate ar fi mult mai bine să-i demonstreze prin fapte ceea ce îi spusese.

Își sprijini fruntea de

a ei.

— Ah, spuse el răgușit, dar tu nu pari teribil de convinsă că soțul tău intenționează într-adevăr *sa fie una* cu soția sa. O pauză. Poate că vorbim prea mult și... *facem* prea puțin.

Năucită, Arabella se uită lung în ochii aceia

verzi în care desluși o
licărire veselă.

— Ce?

Mâinile lui erau
așezate pe șnururile
veșmântului ei. Înainte
ca ea să-l poată opri,
îmbrăcămintea se
îngrămădi în jurul
picioarelor ei. Evaluarea
lui francă o făcu să

devină conștientă de sine. I se părea oarecum deconcertant să stea acolo aproape goală în timp ce el era încă complet îmbrăcat.

— O cămașă cât se poate de încântătoare, remarcă el în *treacăt*, dar bănuiesc că nu e veșmântul pe care îl

porți de obicei la culcare. E nouă?

— Mătușa Grace a ales-o, zise ea slab.

El surâse ușor.

— Să-mi aduci aminte să-i mulțumesc mătușii Grace pentru gustul ei desăvârșit. Două mâini puternice coborâră pe umerii ei.

Deocamdată, cred că ne descurcăm fără acest... veșmânt exterior.

Înainte ca el să-și termine fraza, ea era deja goală. Gâfâitul ei provocat de faptul că se găsea într-o asemenea postură fu acoperit de două buze puternice care se suprapuseră

fierbinți peste ale ei,
într-un sărut lung care o
înfiora de plăcere. Era
aproape *inconștientă* în
clipa în care el o ridică
și o purtă către pat.
Realitatea
înconjurătoare dispărea
de fiecare dată când el o
săruta. Înlănțuindu-i
gâtul cu brațele, se lipi

de el, însă un nasture dur, care se înfipse în carnea delicată a sânilor ei, o făcu să se retragă.

— Ce s-a întâmplat?

— E cât se poate de tulburător să zac aici goală, când tu ești complet îmbrăcat.

Justin   chicoti.

Doamne, ea rostea cele

mai scandaloase lucruri!
El avusese de gând să
nu se grăbească, deși
Dumnezeu îi era martor
– vederea ei într-o
cămașă ca aceea îi
pusese la grea încercare
autocontrolul. Gustul
gurii ei era îmbătător,
iar parfumul ei
amețitor. Ținându-i

trupul mlădios lipit de
pieptul lui și
continuând s-o
exploreze cu mâinile și
gura se abținea
deocamdată să-și scoată
pantalonii, dezgolindu-
și bărbăția și penetrând-
o în grabă.

Nu era un stil
adecvat pentru a poseda

o inocentă, și cu atât mai puțin pe soția sa.

— O mireasă nemulțumită, glumi el. Câtă neglijență din partea mea!

Ridicându-se, ei își scoase rapid jacheta, cămașa și cizmele. Cu spatele la pat, el își trase în jos pantalonii, se

îndreptă și se răsuci pe
călcâie...

Mișcarea îi expuse
membrul privirii
curioase a soției sale.

Ea făcu ochii mari.
Gura ei se deschise,
formând un „o”
surprins. Își umezi
buzele cu limba. Oh,
bunule Dumnezeu,

priveleştea *a c e e a* era tulburătoare.

Întinzându-se lângă ea, el se strădui să adopte un ton degajat.

— Mireasa mea cea nerăbdătoare devine brusc mai puțin nerăbdătoare. N-ai mai văzut până acum un bărbat gol, nu-i așa,

scumpo? Ca să nu mai vorbim de unul care e nerăbdător să se familiarizeze cu intimitatea primului act sexual în compania soției sale?

Arabella își îngropa capul în perișorul creț de pe pieptul lui, murmurând ceva de

neînțeles. El nu știuse că o roșeați e capabilă să cuprindă întregul trup al cuiva, dar asta i se întâmplă lui în secunda aceea.

Justin trase adânc aer în piept. Înfrânarea propriilor sale pofte constituia o experiență cu totul nouă pentru el.

Bucle de foc se revărsau peste umerii și peste sânii ei. Ivindu-se dintre șuvițele mătăsoase, carnea palidă și rozalie se ridica și se lăsa odată cu fiecare respirație întretăiată, o priveliște care îl fascina.

— Te-am văzut cu părul desfăcut, acolo, la

Thurston Hall, în
noaptea în care te-a
acostat Meelroy. Am
crezut atunci că nu
există nimic mai
frumos, zise el cu
blândețe. Ridicând o
șuviță de păr ca focul
prinsă în pumn, el o
duse la buze, inhalând
adânc parfumul de

trandafiri și de
levănțică, aranjând-o
apoi cu grijă în spatele
unui umăr ca mătasea. E
magnific, murmură.

— Îți mulțumesc,
șopti ea.

Arabella făcu un
efort de voință pentru a
nu tresări în secunda în
care el își trecu brațul

peste unul din șoldurile ei, dar el nu făcu altceva decât să traseze o linie pe pielea ei. Era adevărat că, văzându-l gol pe Justin, simțise un gol în stomac. Dar trupul lui era... tot atât de perfect ca și trăsăturile lui. Aceeasi perfecțiune

extraordinară ca a
trăsăturilor lui.
Contururile umerilor
săi erau sculpturale și
tari, pielea sa era
strălucitoare și netedă,
mușchii brațelor sale
reliefați. Un perișor
sârmos, des și negricios
îi acoperea pieptul și
pântecul.

Privirea ei atentă alunecă încet în sus, de la linia dreaptă a gâtului său către față. Îi admiră frumusețea trăsăturilor, una câte una.

— Și tu ești deosebit de frumos, șopti ea. Pe buzele ei flutură un zâmbet ușor. Până și mătușa Grace e de

aceeași părere.

Sprâncenele lui se
arcuiră brusc.

— Mătușa Grace?
repetă el.

— Oh, da, îl asigură
ea. A spus că e posibil să
fi înaintat în vârstă, însă
privirea nu o înșală
deocamdată.

El râse răgușit, un

sunet care făcu ca inima ei să tresalte. Arabella întinse un braț pentru a-i mângâia chipul.

Degete puternice se strânsură în jurul taliei ei, zădărnicipindu-i intenția. Arabella avu senzația ciudată că făcuse ceva necuvenit, dar el o sărută în palmă,

apoi o așeză în centrul
toracelui său. Mâna ei
părea foarte mică și
nespus de delicată în
mijlocul acelei blănițe
dese. Apoi brațul lui
Justin, așezat pe talia ei,
o trase mai aproape.
Celălalt se strecură prin
părul ei despletit,
apropiindu-i gura de a

sa.

El o sărută îndelung, languros, făcând-o să se înfioare de plăcere. Degetele ei se prinseră de umerii lui. Sub vârful degetelor ei, carnea lui era tare și fierbinte. Ea oftă în secunda în care el își plimbă limba în spatele

cochiliei urechii ei.

— Îmi place la nebunie atunci când mă săruți, mărturisi ea cu respirația tăiată. Săruți foarte bine. Dar la urma urmei, bănuiesc că știi lucrul acesta.

— Mulțumesc, spuse el, cu buzele lipite de ale ei. Nu cred că mi-a

mai spus-o cineva vreodată. Dar pot sărută ceva mai mult decât atât – el o sărută în fiecare colț al gurii – aici... și aici.

Arabella deveni brusc imprudentă.

— Poate că ar trebui să-mi demonstrezi.

— O idee excelentă.

Capul lui se aplecă mult. El își apăsă gura întredeschisă pe linia zveltă și grațioasă a gâtului ei, permițându-i limbii sale să testeze ritmul alert al pulsului ei.

— Mmm. E foarte plăcut, Justin.

Plăcut? își zise Justin

uimit. El voia să fie mai mult decât... *plăcut*.

Lăsându-se pe spate, el își plimbă privirea de-a lungul corpului ei armonios, zăbovind asupra perișorului dintre coapse, asupra pielii sânilor ei rotunzi și de o plinătate încântătoare, ascunși

dincolo de paravanul
șuvițelor de foc.
Surâzând viclean, el îi
dădu părul la o parte.
Sfârcurile acelea rozalii
care se întrezăreau
reprezentau o tentație
pe care el nu o mai
putea ignora. Arabella
se înroși puternic, dar
nu se feri nici de

atingerea, nici de
examinarea lui atentă.

Surâzând în
continuare, el își plecă
capul. Îi plăcu la
nebunie felul cum
pupilele ei se dilatară în
momentul când limba
lui trasă forma ȕuguiată
a unuia dintre sâni ei.
Respiraȕia ei se acceleră

în clipa în care el se opri
la protuberanta din
vârful acestuia.

El îl atinse cu buzele,
mângâindu-l ușor.

Ea își ținu respirația.
Într-un fel, el știuse
întotdeauna că dincolo
de înfățișarea ei de fată
cuminte se ascundea un
trup ispititor. Era

perfectă. Absolut
perfectă. Cuprins de
lăcomie, el își strânse
palmele în jurul sânilor
ei ispititori. Palmele lui
se umplură cu carnea ce
ieșea în afară în așa fel
încât sfârcurile ei
obraznice se ofereau
privirii.

Sărută întâi pe unul,

apoi pe celălalt. La cel
de al doilea, el își
plimbă limba iar și iar
în jurul centrul lui
roșcat, cu o mișcare
circulară lentă, lăsându-
l umed, strălucitor, tare
și fremătător.

Ea gâfâi zgomotos.

— Mai mult? întrebă
el mios.

Buzele ei se
întredeschiseră.

Încuviință cu un gest al
capului.

Lucrul acesta îl excită
peste măsură, știind că
ea urmărea fascinată
cum gura lui se strângea
în jurul protuberanței
întărite și închise la
culoare, lingând-o.

Mâna ei se ridică, pentru a se agăța de ceafa lui; el simți cum degetele ei se fixară strâns, ca și cum ar fi vrut să-l prindă și să-l țină pe loc.

Arabella nu putu vorbi. Nici măcar nu fu în stare să respire. Era extaziată. Avea senzația

că o săgeată luminoasă
îi străpungea carnea,
acolo, în vârful sânilor
ei. Căldura se scurse de-
a lungul trupului ei.
Picioarele se depărtară
cuprinse de neliniște.
Lipsea ceva... Ea nu știa
prea bine ce anume...

Însă Justin știa.
Sângele îi bubui în

vene, bărbăția lui pulsa,
iar el o cuprinse, lipind-o
de trupul lui. Îi
pecetlui gura cu un
sărut fierbinte și
extenuant care aprinse
fiecare părticică a ființei
lui. Dar în momentul
când unul din degetele
lui trasă o dungă ușoară
pe pântecul ei, ea își

îndepărtă gura de a lui.

— Așteaptă, îl opri
ea. Așteaptă!

Capul lui se înălță
brusc. Strigătul ei slab și
îndurerat aproape că nu
reuși să treacă dincolo
de cercul roșu aprins al
pasiunii ce-l cuprinsese.

El închise ochii,
domolindu-și dorința

ce-i pulsa în vene.

— Pentru tine e mult prea rapid, nu-i așa?

— Puțin, admise ea. Era neliniștită, rușinată, cuprinsă brusc de îndoială. Îi plăcuse ceea ce făcuse el, însă... Mi-e teamă, Justin.

El îndepărtă o șuviță de păr rătăcită pe

obrazul ei îmbujorat. Pe neașteptate, el fu acela care ezită.

— Nu îți promit că nu are să doară. Dar te voi înțelege dacă...

— Nu. Nu e asta. Ea era înverșunată.

— Atunci, ce? Buimăcit, el îi cercetă trăsăturile.

*Tu le faci pe femei să se
îndrăgostească de tine, fu
ea gata să izbucnească.
Mă faci să mă
îndrăgostesc de tine.*

— Știu că ai fost cu
multe femei. O durere
ascuțită îi săgeta inima,
însă ea și-o reprimă cu
curaj. Cu propria-ți gură
ai declarat că preferi

femeile cu experiență. Iar eu nu am deloc. Nici măcar n-am mai fost vreodată sărutată de altcineva în afară de tine. Mă simt nelalocul meu. Stupidă, ca să fiu sinceră. Și dacă nu sunt o fire pasională? Nu vreau să te dezamănesc.

Gata. O rostise. Își

țină respirația și așteptă.
Justin se înfurie pe
neasteptate pe el însuși.
Iisuse, oare exista ceva
din ceea ce declarase sau
făcuse care nu avea să se
întoarcă împotriva sa?

Se uită la ea, la
buzele ei care tremurau,
la frumoșii ei ochi
albaștri care erau pe

jumătate imploratori și
pe jumătate îndurerați.
Valul umflat al unei
emoții puternice și
posesive cresc
înăuntrul lui asemenea
unei marea, în
momentul în care și-o
imagină pe Arabella
sărutând un alt bărbat.
El nu mai avusese acest

simț al posesiei în
privința nici unei femei
– nici nu-și imaginase
că îl va avea – acesta
fiind la fel de
surprinzător ca gelozia
sa. Oare toți tinerii
însurăței simțeau asta?
Și totuși... el descoperi
ca îi plăcea să fie
posesiv în privința ei. Îi

plăcea să știe că ea îi aparține.

Plimbă buricul degetului mare pe deasupra buzelor ei.

— Îți faci griji degeaba, Arabella.

— Chiar așa? Mi-a... mi-a plăcut ceea ce făceai, Justin. Într-adevăr. Dar vreau să te

satisfac și eu.

Degetul lui așezat în mijlocul buzelor ei o reduse la tăcere.

— O vei face. O faci.

— Dar cum poți fi sigur?

Pentru o secundă, în colțul buzelor lui se ivi un surâs.

— Pentru că te pot

simți aici, scumpo.
Luând-o de mână, îi
ghidă intenționat
degetele înghețate de-a
lungul membrului său
rigid, ținându-le acolo,
în timp ce le presă cu
ale sale, preț de câteva
secunde. El surâse
văzând-o că face ochii
mari.

Pe neașteptate,
surâsul lui se stinse.
Privirea lui atentă se
oglindi în ochii ei.

— Însă mai mult
decât orice, zise el pe un
ton învăluitor, te pot
simți aici. Sărutându-i
vârful degetelor, el îi
conduse cealaltă mână
direct deasupra inimii.

Și trebuie să fiu sincer,
scumpa mea. Asta nu s-
a întâmplat cu nicio altă
femeie în afară de tine.

Lacrimile îi
încețoșară privirea.

— Justin, rosti ea cu
o voce gâtuită de
emoție. Oh, Justin.
Două brațe zvelte se
agățară într-o clipă de

gâtul lui. Ea îl sărută cu toată pasiunea aceea vibrantă ce zăcea în adâncul sufletului ei.

Când ea se retrase în cele din urmă, el îi netezi părul. Schiță un surâs ciudat.

— Am și eu ceva de mărturisit.

— Ce?

— Și mie îmi este teamă.

— Tu? Nu cred una ca asta.

— Oh, dar îmi este într-adevăr, o asigură el cu gravitate. Vezi tu, nu am avut niciodată relații cu o virgină. Vreau ca noaptea aceasta să fie una de neuitat. Pentru

amândoi.

Arabella se uită lung la el, fascinată de expresia chipului lui, uimită de tandrețea ce-i răzbătea din voce. Se simțea ca și cum el ar fi ajuns direct în inima ei.

— Justin, rosti ea emoționată. Mă faci să mă simt deosebită.

— *E ș t i* deosebită.

Unică și... crede-mă, n-am mai cunoscut o femeie asemenea ție, draga mea Arabella.

Draga mea Arabella. Îi plăcea tonul scăzut cu care el îi rostise numele.

— Mă bucur că nu ai sărutat niciodată un alt bărbat, vorbi el mai

departe, timbrul aspru
al vocii sale înfiorând-o
din cap până în
picioare. Mă bucur că
nu ai mai văzut
vreodată un alt bărbat
gol. Îmi place să știu că
sunt primul bărbat care
are relații intime cu tine.
Urmă o pauză
semnificativă. Iar acum,

cred că ar fi timpul să continuăm de unde am rămas. Am aprobarea ta, draga mea soție?

Ochii ei străluceau.

— Da, my lord. Oh, da.

Cuvintele acționară precum un stăvilar deschis pe neașteptate. Strecurându-și degetele

prin părul ei, îi pecetlui
gura cu un sărut ce le
umple sufletul de
fericire. Respirația lui îi
invada gura... așa cum
avea să-i invadeze și
trupul.

El se jucă cu vârfurile
sânilor ei, făcând-o să
strige de plăcere. O
mână subțire alunecă în

adâncitura pântecului
ei, afundându-se în claia
de păr moale dintre
coapsele ei. Ea gâfâi fără
a se opune. Era o
senzație mult prea
plăcută. Coapsele ei se
desfăcură neajutorate.

Nu se terminase încă.
Degete cutezătoare
explorară despicătura

feminității ei, iar și iar. Degetul lui cel mare se alătură și el aceluia joc amețitor, alunecând circular pe o părticică de carne amortită care păru că se umflă, crește și se umezește. Era sensibilă într-un mod dureros. Ea gâfâi în clipa în care unul din degetele lui se

strecură adânc înăuntrul
ei, ca o sâcâitoare și
haină parodiere a
actului ce avea să
urmeze, începu să
respire anevoie,
zvârcolindu-se și
răsucindu-se, căutând
ceva... nu știa ce
anume. Când acel ceva
sosi, strigăte slabe,

asemenea unor scâncete,
erupseră din gâtulejul ei.

Ochii ei se
deschiseră, încetoșați și
buimăciți. Prizonieră a
privirii arzătoare a lui
Justin, ea simți că inima
îi bate mai tare în clipa
în care el îi desfăcu
coapsele, stând în
genunchi în fața ei. Cu

o mână pe bărbăția sa, el se aplecă în față, lipindu-se de cărlionții ei roșcați. Arabella nu fu în stare să-și desprindă privirea de pe membrul lui. Acesta avea o erecție rigidă. Chiar în secunda în care gândul cu pricina îi zbură prin minte, el fu înăuntrul

ei.

Ea gâfâi.

La auzul aceluia sunet,
Justin îngheță. În clipa
aceea putu să-i simtă
himenul, membrana
fragilă care-i pecetluia
virginitatea, lipită de
cea mai sensibilă parte a
trupului lui. El mormăi,
pentru că se simțea

copleșit de nevoia de a se înfige adânc și cu putere, de a se pierde în cochilia ei fierbinte și umedă. Însă acesta era testul, momentul care-l îngrozea. Nu știa cum e să fii lent și lipsit de grabă, nu știa dacă era în stare.

Strânse din dinți și se

retrase. Inocenta și micuța sa soție părea pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată. Capătul rotund al sexului său era lucios, umed, din pricina cochiliei sale lichide. Se lăsa purtat pe aripile pasiunii.

Sprrijinindu-se într-

un cot, el îi sărută
buzele.

— Să-mi spui dacă te
doare, mormăi el, pe un
ton oarecum sever. El
împinse din nou
înainte, încetul cu
încetul, până ce se
sprijini iarăși de
himenul ei. Doamne,
era atât de plăcut...

pereții cavernei ei strângându-se cu putere în jurul erecției lui bombate.

— O să-ți spun, promise ea cu un surâs vag. Te rog, Justin, ia-mă pur și simplu în secunda asta. Fă-mă soția ta... fă-mă a ta.

El gemu. Acum nu

mai avea ce face. Era atâta dorință pură în rugămintea ei fierbinte încât el nu se mai putu abține. Orbit de pasiune, se avântă înaintea până ce reuși s-o penetreze.

— Oh, Doamne, șopti ea. Justin respira anevoie.

— Să nu înjuri.

Totuși, dincolo de aceste vorbe se afla o lume a frustrării... o lume a pasiunii... o lume a senzațiilor, îngropându-și fața în umărul ei, el își domoli bătaile inimii, permițând în același timp trupului ei să se

adapteze senzației de a-l
ști pe el adânc împlântat
în cochilia ei.

— Nu mă pot abține.
Ea scutură ușor din cap.
Justin, e o senzație atât
de...

El îi sărută gâtul,
apoi își înălță capul,
țintuind-o cu privirea.

— Nu ți-am făcut

rău? Faptul că putea vorbi era un miracol.

— Nu, șopti ea surâzătoare. Doamne, nu...

Ea își apropie gura de buzele lui, răsucindu-și limba în jurul limbii lui, scoțându-l aproape din minți.

El începu să se miște ușor. Mâinile lui se strecurară pe sub fesele ei, aducând-o și mai aproape. Incapabil să se stăpânească, el își împinse bărbăția încântat de felul în care ea se agăța de el, înfigându-și unghiile în pielea umerilor săi.

Șoldurile ei se arcuiiau, căutându-le pe ale lui. Din ce în ce mai repede, el plonja impetuos, în vreme ce ea își arcui brațele și picioarele în jurul lui, lipindu-se de el.

El își lăasă capul pe spate, simțindu-și gâtul încordat.

— Arabella, zise el slab. Iar apoi încă o dată: *Arabella!*

Într-un colțișor îndepărtat al minții, el rețrăi acea primă noapte de la Vauxhall Gardens când o sărutase pentru prima dată... își spusese că ceea ce simțise fusese dorință sexuală.

Pasiune. Că ea era
singura femeie care-l
refuza și, tocmai de
aceea, o dorea cu fiecare
fibră a ființei sale.

Însă nimic nu-l
pregătise pentru această
clipă. Pentru această
noapte. Nimic nu-l
pregătise pentru *ea*.
Pentru că *e a* era

surprinzător de dulce.

Noaptea explode... și
la fel și el.

Capitolul 17

O săptămână mai târziu, ei se întoarseră la Londra, venind de la Bath.

Din momentul în care Justin o făcuse a lui, Arabella nu mai avusese niciun fel de regrete, niciun fel de

îndoieli. Căsătoria cu Justin fusese opțiunea potrivită – cu toate că nu prea avusese de ales în privința respectivă. Dar sincer vorbind, lucrul acesta era lipsit de importanță. Pentru ea nu va mai exista un alt bărbat, niciodată pe lumea asta. Își

promisese sieși că se va
mărita numai din
dragoste... Și așa făcuse.

Știa, în străfundul
inimii sale, că Justin
Sterling era singurul
bărbat pe care-l va iubi
vreodată.

Dar acesta era un
secret pe care îl ținea
ascuns în inima ei, un

secret care deocamdată
rămânea nedezvăluit.
Între ei exista o
camaraderie lejeră
despre care ea bănuia că
reprezentase o plăcută
surpriză pentru
amândoi. Arabella nu
putea suporta gândul de
a comite vreun gest care
ar afecta acest echilibru.

Nu știa dacă Justin își dorea iubirea ei; nu știa dacă el îi putea oferi aceeași dragoste.

Dar el o dorea – ea învățase măcar atât în cele aproape două săptămâni de mariaj. Nu trecuse nici măcar o noapte în care el să nu facă dragoste cu ea.

Datorită lui, Arabella descoperise că actul dragostei avea mai multe aspecte: jucăuș, fierbinte, tandru.

Ea le experimentase pe toate sub îndrumarea proaspătului ei soț, iar Justin păru de-a dreptul satisfăcut de răspunsul ei. În unele nopți o

revendica cu o
intensitate arzătoare, cu
o frenezie aproape
sălbatică și posesivă care
o înfiora peste măsură.
În alte nopți fusese de o
răbdare aproape
dureroasă, atât de dulce
și de tandru în același
timp încât ei îi venea să
plângă. Înșă

întotdeauna...

întotdeauna el o făcuse
să se simtă ca și cum ar
fi fost singura femeie de
pe pământ.

Încă din acea primă
noapte, sperase că
semințele iubirii ar
putea da roade. Iar ea
avea să nutrească în
continuare speranța că

iubirea ei ar reuși să
atenueze sălbăticia ce
zăcea în el.

În realitate, avea toate
motivele să creadă că
lucrul acesta se
înfăptuise deja. După
revenirea lor de la Bath,
Arabella fu mai degrabă
speriată descoperind că
lucrurile ei fuseseră deja

transferate în
dormitorul lui Justin.
Există o cameră
alăturată, iar ea îi
spusese că aceasta era
camera pe care o va
ocupa. Arabella știa că,
potrivit normelor
sociale, soțul și soția
dispuneau de
dormitoare separate, cu

toate că părinții ei dormeau în același pat, așa cum procedaseră dintotdeauna, la fel ca și mătușa Grace și unchiul Joseph. Poate că în felul acesta încercase să-și ascundă dezamăgirea, pentru că nu dorise să spere atât de mult... într-un timp atât de

scurt.

Ea se răsuci pe călcâie, descoperind că el o privea, cu brațele încrucișate peste piept.

— Sper că nu ai nimic împotriva, zise el ridicând arogant o sprânceană, dar am descoperit că îmi displace ideea ca soțul și

soția să ocupe
dormitoare separate. În
ciuda tonului său
formal, în ochii lui se
aprinse un licăr slab.

Ai ei prinseră a
străluci ghiduș.

— Sir, sunt
totalmente de acord.

Reveniră la parter,
acolo unde pentru

prânz fusese pregătit un meniu rapid. Tocmai terminaseră în secunda în care Arthur, majordomul lui Justin, își făcu apariția cu o tavă de argint.

Se postă în fața stăpânului său, roșind ușor.

— Vi s-a simțit lipsa,

my lord. Justin începu
să răsfoiască teancul de
invitații.

— Se pare că știrea
nunții noastre s-a
răspândit cu
repeziciune, comentă el.
Prezența noastră e
solicitată asiduu. El
studie teancul înalt de
invitații din mâna sa.

Familia Farthingale dă c
petrecere în această
seară. O să vină multă
lume. Ar trebui să ne
facem acolo debutul ca
soț și soție?

Reședința familiei
Farthingale fusese locul
unde ei doi se
întâlniseră pentru a
doua oară. Oare el își

amintea? Arabella nu putea fi sigură deoarece el părea oarecum blazat. Își mască în grabă dezamăgirea.

— Trebuie s-o facem? șopti ea.

Justin o privi întrebător.

— Tocmai ai declarat că va fi multă lume.

— Ah, da. Lady Farthingale nu precupețește absolut niciun efort când e vorba de petrecerile sale. Toți cei care ocupă o anumită poziție vor fi prezenți.

— Minunat. Și toți cei care au o anumită poziție vor vorbi despre

n o i. Doamne, cât de mult detest bârfa!

— Și presupun că există o singură cale prin care se poate pune capăt bârfelor. În plus, de ce să amânăm inevitabilul? Cu cât ne vede lumea mai repede împreună, descoperind că avem un mariaj

fericit, cu atât vom reuși
să reducem la tăcere
acele limbi neobosite.

Oare el își bătea joc
de ea? Ea îi aruncă o
privire ascuțită, dar
arboră un calm
desăvârșit.

— Dacă vor exista
întrebări?

El chicoti.

— Sunt convins că vor exista, având în vedere graba cu care ne-am căsătorit. Dar cine spune că suntem obligați să le răspundem?

Arabella expiră lung.

— Bănuiesc că ai dreptate. În plus, mai există un lucru care ar

trebui să-mi provoace o plăcere deosebită.

— Și care ar fi acela?

— Că nu mi se va mai spune niciodată Inaccessibila!

— Cât se poate de adevărat.

El se aplecă peste masă și o sărută pe obraz.

— Regret că în după-amiaza asta am ceva de rezolvat la bancă. Mă tem că nu suferă amânare. E în regulă dacă am să te las singură pentru o vreme?

Ea zâmbi.

— Nu cred că am nevoie de un paznic,

my lord.

— Perfect. Dacă ai nevoie de ceva, e suficient să-l suni pe Arthur.

Arabella dădu aprobator din cap. Imediat după plecarea lui, ea se ridică, hoinărind prin casă fără vreo țintă anume. Se

gândi să tragă un pui de
somn, însă alungă cât ai
clipi ideea; în realitate,
îi trecuse prin minte
acest gând mai mult din
plictiseală, și cu
siguranță nu pentru că
ar fi fost obosită, în
secunda aceea, își dădu
scama că ea și Justin
fuseseră aproape

constant unul în
compania celuilalt
începând din ziua
căsătoriei lor. Iar acum,
când el era plecat, ea se
simțea – oh, dar nu o
putea nega! — mai
degrabă singură. Îi era
dor de el, băgă ea de
seamă, întrebându-se pe
dată dacă și el îi simțea

lipsa...

Oh, dar ce prostie mai era și asta? Ea se admonesta cu toată seriozitatea, îndreptându-și pașii în *josul scării*. Ajungând în dreptul ușii de la biroul lui Justin, ea se opri. Oare el s-ar supăra dacă i-ar folosi biroul? Le

datora o scrisoare
mamei și tatălui ei, își
spuse ea vinovată. Nu
obișnuia să le scrie
zilnic atunci când
părinții ei erau plecați,
dar nici ei nu lipsiseră
mai mult de o
săptămână.

Simțindu-se aproape
ca o intrusă, ea intră în

încăpere, așezându-se
apoi pe scaunul din
piele. Deschizând
sertarul, găsi câteva foi
de pergament. Înmuind
o pană într-o călimară
de mici dimensiuni, ea
începu să scrie.

*Dragă mamă și dragă
tată,*

Sper ca această scrisoare să vă găsească sănătoși. Justin și cu mine tocmai ne-am întors de la Bath. Vremea a fost încântătoare.

Ea se opri. Ce naiba făcea? Mama și tata nu doreau să afle cum era vremea în Bath.

Trăgând aer în piept,
ea rupse pergamentul în
două, luând-o de la
capăt. Se dovedi mult
mai dificil decât și-ar fi
imaginat, pentru că
vorbele potrivite
refuzau pur și simplu să
vină. Procedura se
repetă de trei ori până
ce fu mulțumită de ceea

ce scrisese. Punând
pana deoparte, citi
ultima variantă de
scrisoare.

*Dragă mamă și dragă
tată,*

*Nădăjduiesc că
amândoi sunteți sănătoși.
Știu că vestea căsătoriei
mele v-a luat prin*

surprindere. Probabil că
ați auzit fel de fel de
povești în legătură cu
soțul meu, dar eu știu
ceea ce alții nu au aflat.
Justin e un om bun – cel
mai bun dintre toți
oamenii –, cel mai bun
bărbat, cel mai potrivit soț
pentru mine. Așa că vă
rog să nu vă faceți griji

*pentru mine. Vă asigur că
sunt cea mai fericită
mireasă din lume. Aștept
cu nerăbdare ziua când
vom fi din nou împreună
și o veți putea constata
singuri.*

*Fiica voastră iubitoare,
Arabella*

Ea reciti de două ori

scrisoarea.

Se opri. Brusc,
cuvintele începură să-i
joace în fața ochilor. Se
luptă să se concentreze
asupra lor, dar nu reuși.
Le văzu printr-o perdea
apoasă. O durere
teribilă îi invada
pieptul, apoi ochii i se
umplură de lacrimi.

Una dintre ele alunecă pe obraz, nimerind direct pe foaia de pergament și mânjind cerneala. Ea scoase un sunet îndurerat, pentru ca acum scrisoarea era definitiv distrusă...

Tot astfel o găsi și Justin.

El se holbă, pentru

un moment nevenindu-
i a-și crede ochilor.
Capul ei era aplecat,
umerii îi tresăltau, iar
scâncetul ei îi răscoli
sufletul.

— Arabella? zise el
nesigur. Capul ei zvâcni
în sus.

— Justin! strigă ea.
Nu te-am auzit intrând.

O speriaase, observă el. Făcu un efort să-și tempereze vocea. El se grăbise să vină acasă, nerăbdător s-o vadă, neliniștit chiar și din pricina acestei scurte absențe. Tot ce-și dorise era s-o ia în brațe și să-i sărute buzele. Ultimul lucru la care se

așteptase fusese *acesta*.

— Ce s-a întâmplat,
Arabella?

Ea începu să se
bâlbâie.

— Nimic. Chiar
nimic. Te rog să mă
ierți. N-am vrut să fiu o
băgăcioasă. Eu tocmai
scriam un bilet pentru...
pentru mama și pentru

tata.

Justin fixă cu privirea maldărul de hârtii sfâșiate, apoi singura foaie pe care ea o așezase la mijlocul biroului. Apropiiindu-se, el o ridică.

— Justin! strigă ea. Scrisoarea aceea e ceva personal! Justin nu

răspunse. El o parcurse
rapid. O lacrimă
mânjise cerneala, o
lacrimă în formă de
inimă. Văzând-o, simți
cum propria inimă i se
strânge.

Își mută încet
privirea către chipul
Arabellei. Cu degetul
mare, el îi șterse

lacrimile de pe obraz.
N-o slăbi din priviri nici
măcar o secundă.

— Nu sunt orb,
spuse el pe un ton
scăzut. Și chiar dacă
statutul de soț e nou
pentru mine, sunt
absolut convins că
aceasta nu e imaginea
celeii mai fericite mirese

din lume.

Ea îi smulse scrisoarea din mână, lipind-o apoi de piept, în clipa când intenționa să-l ocolească, el o apucă de braț. Ea îl privi cu răceală, strângând din buze. Buimăcit și frustrat, el o privi atent.

— Cum, nu ai nimic

de spus?

— Ce ai vrea să spun?

— Aș vrea să aflu ce dracu' se petrece!

— Nu e nevoie să folosești un asemenea limbaj, Justin.

— Nu e pe dracu', explodă el. De ce nu poți să-mi spui ce se

petrece?

Privirea ei alunecă
într-o parte. Buzele
începură să-i tremure.
Pentru o clipă
îngrozitoare, el fu
convins că ea avea să
izbucnească în plâns. Ea
își lăasă capul în jos.

— Nu s-a întâmplat
nimic, zise ea, pe un ton

scăzut.

— Nimic, repetă el.
Mă întorc acasă și îmi
găsesc soția plângând,
iar tu susții că nu s-a
întâmplat nimic. Mi-am
imaginat că s-a
întâmplat un lucru
îngrozitor! Am crezut...
Hristoase, nici nu știu
ce am crezut!

Ea se uită într-o parte, evitându-i privirea.

— Te rog, dă-mi drumul, Justin. Am nevoie de puțină intimitate ca să-mi revin, dacă nu te superi.

Respingerea ei îl jigni profund. Dar Justin își dădu scama ce

se petrece. Fără
îndoială, ea era
nefericită. De bună
scamă că ea regreta
mariajul lor. Din
scrisoarea adresată
părinților ei reieșea că
era fericită... numai că
atitudinea ei demonstra
cum stăteau lucrurile în
realitate.

Buzele i se crispară.

— Foarte bine,
atunci.

Ea se răsuci, evident
nerăbdătoare să-l
părăsească. Vocea lui o
opri chiar înainte să
ajungă la uşă.

— Vom pleca la
familia Farthingale la
ora şapte şi jumătate.

Observă cum spatele ei deveni rigid înainte ca ea să se întoarcă cu fața la el.

— Prefer să rămân acasă în seara asta, preciză ea.

Justin scutură din cap.

— Din păcate, nu putem face asta, iubito.

Vezi tu, când am fost plecat, i-am întâlnit pe lordul Farthingale și pe unii dintre prietenii săi. Le-am confirmat că vom veni la petrecere în seara asta. Dacă nu o vom face, mai mult ca sigur că vom alimenta bârfele. Și te-am auzit spunând că tocmai

acesta este lucrul pe care încercăm să-l evităm, nu?

Evident că ea nu aprecie remarca făcută de el. Își exprimă dezacordul printr-o privire furioasă.

— Atunci, va fi cum dorești.

Cu puțin timp înainte de ora opt, trăsura lor opri în fața rezidenței Farthingale. Arabella se uita plictisită pe fereastră, privind în direcția opusă.

— Am ajuns, spuse Justin.

Un lacheu deschise

portiera, ajutându-i să coboare. În trăsură nu schimbaseră nici măcar un singur cuvânt. Justin era rece și distant; abia dacă rostise o vorbă de la incidentul petrecut în birou.

Ea nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de nefericită. Doar

mândria o împiedica să
dea frâu liber lacrimilor,
în timp ce încerca din
răspuțeri să-și
domolească neliniștea.

Nici nu pășiră bine
în sala de bal că fură pe
dată înconjurați.
Urmără felicitările și
urările de bine – însă în
partea dreaptă, cineva

rânji.

— Nu ești tu un om norocos, dacă ai avut succes cu Inaccessibila acolo unde alții au dat greș, ce zici, Sterling?

Oh, și când te gândești că ea era convinsă că n-o să-i mai spună nimeni niciodată Inaccessibila!

Aflat lângă ea, Justin râse ușor. El oferi un spectacol de zile mari, prinzându-i posesiv palma de cotul lui, pentru ca apoi să i-o acopere cu propria mână.

— Ah, însă soția mea nu e o femeie obișnuită. Știam că trebuie s-o duc

la altar cât mai repede –
și așa am și făcut.

— La ce te referi,
Meelroy? strigă o voce
feminină. Multe dintre
noi se întreabă cum a
reușit *ea* să pună mâna
pe cel mai chipeș bărbat
din întreaga Anglie!

Urmă un răspuns
batjocoritor din partea

unei blonde splendide
îmbrăcată în verde.

— Poate că cea mai
bună întrebare e cum va
reuși să-l păstreze.

Un cap elegant
acoperit cu un turban se
răsuci în direcția celor
două femei. Urmă o
lovitură puternică de
baston.

— Ce păcat că v-ați ratat propriile căsnicii, spuse o voce cunoscută. Am auzit că e un adevărat miracol faptul ca voi și adorații voștri reușiți încă să vă aduceți aminte numele fiecăruia dintre voi. Dacă ați fi avut privilegiul să fiți martori la primul lor

sărut ca soț și soție – așa cum am avut eu – sunt convins că niciunul dintre voi nu ar îndrăzni să pună la îndoială devoțiunea pe care o simt ei unul față de altul.

Arabella clipi. O parte a ființei ei voia să o aplaude pe ducesa de

Carrington, văduva cea bogată. Cealaltă parte își dorea să se ducă la blonda aceea micuță și splendidă și s-o lovească peste nasul acela minuscul și drăgălaș – o reacție total nepotrivită din partea unei lady.

Privind chipul lui Justin, descoperi cum o

sprânceană întunecată
se arcuia malițios în
semn de amuzament. El
o salută scurt pe ducesă,
coborându-și apoi gura
în dreptul urechii ei.
Buzele sale îi atinseră
ușor obrazul, în timp ce
el rosti numai pentru
ea:

— Poate că ar trebui

să urmeze încă o demonstrație, nu crezi? În plus, ce apărător mai devotat am putea avea în afara ducesei de Carrington, văduva cea bogată, eh, iubito? Acum, ce-ai zice dacă ne-am saluta gazdele?

Arabella își mușcă buza în timp ce se

îndepărtară.

— Ea e scandaloasă.

— Iar chestia asta o și amuză, admise el. Dacă există o femeie care să te concureze, atunci aceea este ducesa. Își mânuiește bastonul ca pe o armă. E o priveliște unică. Ar trebui să vezi cum se ridică, face un

salt în spate, iar apoi rămâne drept.

— Bastonul ei? se miră Arabella. Eu credeam că limba este principala ei armă.

— Le folosește cu succes pe amândouă, motiv pentru care foarte puțini îndrăznesc să provoace un asemenea

adversar.

— Ei bine, nu o simpatizez, anunță Arabella.

— Da, cred că voi două semănați destul de mult, remarcă Justin.

Justin rămase alături de ea aproape toată seara. După toate aparențele, el se

manifesta ca un soț
nespus de atent,
ținându-și mâna posesiv
pe cotul ei, dându-și
capul mai aproape ori
de câte ori ea rostea
vreun cuvânt.

Dar niciunul nu
uitase cearta care
precedase sosirea lor la
petrecere. Ea o resimțea

cu toată ființa, ceea ce o făcea să sufere cumplit. Jinduia după apropierea care marcase săptămâna lor petrecută la Bath. Și pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, ea nu-și putea explica propria atitudine. Nu-și dădea seama ce anume o făcuse să plângă, era

însă conștientă că acel
ceva exista.

Cu toate acestea,
reuși să se stăpânească.
Mai mult decât orice, nu
voia să alimenteze
bârfele.

Lordul Farthingale se
apropie.

— Pot să-l răpesc o
clipă pe soțul tău?

Împart cu câțiva domni
o sticlă din cel mai bun
brandy pe care îl am, și
vreau să-i închin un
toast fericitului mire.

Ah, dacă el ar ști, își
spuse Arabella abătută.
Rosti pe un ton vesel:

— Cine sunt eu,
domnilor, ca să mă
opun?

Farthingale   zâmbi
larg.

— N-am să-l rețin
multă vreme, promit.

Arabella discută eu
câteva   dintre
cunoștințele sale, apoi se
opri lângă una din
coloanele de marmură,
la capătul sălii de bal.
Chiar în secunda aceea

apăru pe neașteptate
Georgiana, care-i făcea
semn cu mâna, ca apoi
să se apropie de ea.

— Arabella! Ce mai
faci? Georgiana râse.
Oh, mi se pare atât de
ciudat să mă gândesc la
tine ca la o doamnă
căsătorită!

Arabella simțea că nu

mai poate suporta un alt comentariu în legătură cu noul său statut marital. Dar nu făcu nicio remarcă. Georgiana era singura persoană care își va da seama că ceva nu e în regulă în cazul în care ea nu va fi atentă.

— Chiar dacă sunt

căsătorită, zise ea veselă,
nu mă pot considera o
matroană.

Georgiana se
încruntă.

— Cum te simți?

— Splendid, minți

Arabella cu
dezinvoltură, deși a fost
o zi cam aglomerată.
Știi, am sosit de la Bath

abia astăzi, la prânz.

Au mai sporovăit o vreme, plănuind să meargă la cumpărături săptămâna următoare. Trecuse ceva vreme și Justin tot nu se întorsese. Arabella privi atentă prin sala de bal.

Georgiana observă și pufni în râs.

— Ce mireasă
nerăbdătoare! o tachina
ea. Uite-l acolo.

Arabella se încruntă.

— Unde?

— Vine încoace...

Oh, dar acum observ că
l-a oprit lady
Dunsbrook.

Pulsul Arabellei se
acceleră.

—

Agatha

Dunsbrook?

— Da. Nu știam că voi două vă cunoașteți.

— Nu ne cunoaștem, spuse Arabella repede. Totuși, cred că am auzit de numele ei.

Dintr-odată, ea își reaminti noaptea balului organizat la

Vauxhall Gardens,
conversația pe care o
surprinsese, legată de
Justin... și de
numeroasele sale
amante. Ce spuneau ele
atunci?

*N-am greși dacă am
afirma ca el s-a culcat cu
jumătate dintre doamnele
prezente aici în această*

seară, nu-i adevărat?

Iar femeia asta era una dintre ele. Ea nu-și putu reprima durerea care pusese stăpânire pe ființa ei. Nici nu fu în stare să-și ia ochii de pe Agatha Dunsbrook.

Își imagina cu greu că ar putea exista o femeie cu mult mai

frumoasă ca ea.
Cârlionții, moi și blonzi,
erau prinși în coroniță.
Mică de statură, Agatha
nu ajungea nici măcar
până la umărul lui
Justin. Ea era, hotărât
Arabella, un exemplu
de grație și de
drăgălășenie, tot ceea ce
ea nu putea fi niciodată.

Ducându-și paharul la gură, ea dădu pe gât toată șampania.

— Am cunoscut-o săptămâna trecută, continuă Georgiana. Nu vreau să fiu rea, dar îți mărturisesc că eu chiar nu mi-aș face griji în privința ei. O ții minte pe Henrietta Carison?

— Bineînțeles, zise Arabella.

— Ei bine, ea mi-a adus aminte de Henrietta.

Ceea ce nu reprezenta deloc un lucru bun. Una era să fii drăguță. La urma urmelor, și Georgiana era drăguță și *dulce*. Dar

să fii și rea pe
deasupra...

— Oh, mi-am auzit
numele, spuse
Georgiana. Rămâne să
ne vedem săptămâna
viitoare, dacă nu chiar
mai devreme, draga
mea.

Arabella își luă
rămas-bun. Atenția ei se

concentra din nou
asupra lui Justin, care
continua să stea de
voră cu Agatha. Chiar
în secunda în care ea îi
privi, Agatha îi atinse
cu degetele cotul lui
Justin. Păși mai
aproape, întinzându-se
pentru a-i mângâia
obrazul.

Agatha a pus din nou ochii pe el, așa spusese una dintre femei.

Ah, dar Arabella putea foarte bine să creadă acest lucru, pentru că gestul ei era de o îndrăzneală nerușinată.

Se simți amețită. Slăbită. E din pricină

șampaniei, gândi ea
confuză. Inspirând
adânc, se strădui să
privească în altă parte.

În secunda aceea,
Arabella își impuse să
nu se pripească. Însă
nici nu îi va permite
Agathe Dunsbrook să-
și bată joc de ea.

În următoarele trei

secunde, dacă Agatha Dunsbrook va fi tot alături de soțul *e i* – atunci ea se va duce țintă într-acolo și va smulge degetele micițe și rozalii ale Agatheii de pe brațul soțului ei, apoi și le va așeza pe ale sale în jurul gâtului micuț și drăgălaș al Agatheii.

Unu.,

Doi.

Trei!

Ea ridică privirea.

Nici Justin și nici

Agatha nu se aflau în
raza ei vizuală.

— Nu ne îmbătăm
din nou, nu-i așa? Soțul
său stătea chiar înaintea
ei. Luându-i paharul gol

de șampanie, el i-l dădu
unui lacheu care tocmai
trecea pe acolo.

Arabella îl privi ținută.
Privirea lui se înăspri.

— Te simți rău?

Ea expiră încetișor.

— Mă simt bine, zise
ea scuturând din cap.

El o studie, ca și cum
ar fi vrut să verifice

adevărul spuselor ei.

— Îți dai scama, zise el cu blândețe, că ne aflăm chiar în locul unde ne-am reîntâlnit cu o lună în urmă?

Arabella își mușcă buza.

— Nu credeam că-ți vei aminti. El arcui din sprânceană.

— Cum aş fi putut să uit?

— În noaptea aceea mă ascundeam de Walter, se confesa ea. Mi-era teamă că mă va cere în căsătorie.

— În schimb, te-am găsit eu. Apoi te-am cerut de soţie. Ochii lor se întâlniră.

Agatha fu dată
uitării. *T o t u l* fu dat
uitării. Ea voia să se
arunce la pieptul lui și
apoi să ia ziua aceea de
la capăt. Să uite cearta
aceea stupidă și
prostească...

El îi prinse mâna
într-a lui, ridicând-o.
Nu o sărută, dar o ținu

atât de sus încât ea putu
să-i simtă respirația
caldă și umedă pe piele.

Ea surâse ușor.

— Ce e, sir, ai de
gând să mă lingi din
nou așa cum ni procedat
data trecută?

— Te înșală
memoria, ripostă el
prompt. Prima dată te-

am mușcat. Data trecută
te-am lins. Pe buze îi
flutura un surâs. El îi
păstră mâna într-a lui.
Ah, văd că mai multe
capete sunt îndreptate
în direcția noastră. Dacă
aș repeta gestul, s-ar
putea ca acesta să
genereze și mai multe
bârfe.

— Ah, dar acum
suntem căsătoriți.

El îi sărută
încheieturile,
strecurându-și apoi
degetele printre ale ei.

— Mă provoci,
scumpa mea. Dar te
previn, n-am să mă
mulțumesc cu partea
internă a încheieturii

tale. Prin urmare, jur că
te-aș linge toată până
sus, la buze, iar acolo
m-aș ospăta. Cu mâna
rămasă liberă, el trăsă o
linie fierbinte în susul și
în josul brațului ei
dezgolit, expus
deasupra mănușilor din
dantelă lungi până la
cot.

— Justin, rosti ea abia auzit, după cum tocmai ai observat, nu suntem singuri.

— Anticipez momentul când vom fi.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri, zise ea încet.

— De ce nu? Cum ai subliniat și *tu* adineauri,

suntem căsătoriți. Pot spune asemenea lucruri știind că nu mă vei pocni.

— Da, dar totuși... Nu te mai uita la mine așa!

— Așa cum?

— Ca și cum... Ea simți că obrajii îi se îmbujorează.

— Ca și cum aș dori să te devorez centimetru cu centimetru?

— Da!

— Și ar trebui. Dar chestia asta va trebui să aibă loc mai târziu.

— Îmi faci avansuri, my lord?

— Ți-am promis odată că atunci când voi

face așa ceva ai să-ți dai seama.

— Da, și atunci ar trebui să pari de-a dreptul vrăjit de soția ta.

— Poate pentru că e adevărat.

Gâtul Arabellei se contractă. Arunci când el o privea ca în clipa de față, pulsul i se accelera

ca și cum ar fi alergat pe o distanță considerabilă. O făcu să se simtă de parcă ar fi fost singura femeie de pe fața pământului. Acesta era oare secretul lui? Așa *cucerise* el atât de multe femei?

— Într-adevăr, șopti el, cred că e timpul să

plecăm. Arabella nu se împotrivi. Noaptea era aproape pe sfârșite, iar ea deveni nerăbdătoare să ajungă acasă – în brațele lui Justin.

În foaier, așteptară să le fie adusă trăsura. În spatele celor doi, cineva tuși. Amândoi, atât ea, cât și Justin se întoarseră

în același timp.

— Walter! găfâi

Arabella.

— Bună, Arabella.

Privirea lui Walter îl
cuprinse și pe Justin.

Felicitările mele
amândurora. Te superi
dacă îi dau soției tale un
sărut de felicitare?

Justin își înclină

capul.

— Deloc.

Arabellei nu i se oferi
șansa nici de a accepta,
dar nici de a refuza.
Apropiindu-se, Walter o
prinse de umeri,
sărutând-o ușor pe
buze. Retrăgându-se, o
studie, iar ea simți că el
ar fi vrut să mai adauge

ceva. Spera ca el să nu facă o scenă.

Walter aruncă o privire scurtă către Justin, apoi ridică mâna.

— Ești un om norocos, bătrâne. Vei avea grijă de ea așa cum merita?

Preț de câteva clipe, Justin se holbă pur și

simplu la mâna întinsă
a lui Walter.

Nesigură, Arabella își
ținu respirația, pentru
că expresia lui era mai
degrabă stranie. Însă în
clipa următoare, el îi
strânse mâna lui Walter.
Înclină scurt din cap.

— Voi avea, zise el
calm.

— Excelent. Acum, vă rog să mă iertați, dar mi-am rezervat următorul vals al domnișoarei Larwood.

Justin nu rosti un cuvânt în timp ce o însoți pe Arabella în trăsură. În drum spre casă, el fu politicos, dar distant; inima Arabellei

tresări dureros.

A propierea care se
născuse între ei
dispăruse, ca și cum n-
ar fi existat niciodată.
Însă ființa ei fu săgetată
de un gând, și cu toate
că se strădui din
răspuțeri să-l alunge, el
refuză să dispară.

Prima lor zi petrecută

în Londra ca soț și soție
fusesse un dezastru.

Capitolul 18

În pat, în seara aceea, au stat întinși unul lângă altul, dar fără să se atingă. Pentru prima dată de când erau căsătoriți, Justin nu o strânse în brațe, iar Arabella se simțea frustrată.

Minutele se scurgeau unele după altele. Camera era învăluită în întuneric. Trecuse cu siguranță mai bine de o jumătate de oră. Își simțea trupul țeapăn. Trează de-a binelea, nedorind să se miște de teamă să nu îl trezească pe Justin, ea se întoarse

de pe o parte pe cealaltă.

Totuși, somnul o
ocolea. Se ridică doar pe
jumătate, aruncând o
privire scrutătoare spre
Justin. El zăcea
nemișcat, cu unul din
brațele sale robuste
îndoite sub cap, chipul
lui fiind întors înspre
fereastră, în partea

opusă ei. Umezindu-și buzele, ea se întoarse cu spatele la el.

— Ai de gând să te răsucești cât e noaptea de lungă?

Arabella îngheță. Ea sesiză tonul înțepător al vocii și simți săgeata privirii lui înfiptă în spinarea ei. Mușcându-

și buza, ea nu rosti un cuvânt.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el pe un ton egal.

Ea strânse și desfăcu degetele în jurul cuverturii pe care o făcu ghem sub bărbie.

— Nu, preciză ea în grabă, apoi, gândindu-

se mai bine, adăugă:
Adică da. Sau mai
degrabă... habar n-am.

— Ador femeile care
știu ce vor.

Sarcasm sau glumă?
se întrebă ea. Nu era
sigură. În orice caz, o
făcu și mai nefericită.

— Îmi pare rău, zise
ea pe un ton slab. N-am

vrut să trezesc.

El oftă.

— Nu m-ai trezit.

Nici eu nu pot să dorm.

Ea îl auzi cum bâjbâie
în întuneric, apoi
lumina lumânării îi
învălui pe neașteptate.
Arabella se lăsă ușor pe
spate, uitându-se țintă la
tencuiala tavanului.

Justin se ridică ușor în
șezut, rezemându-și
spatele de scândura de
la căpătâiul patului.

— De ce nu poți
dormi, Arabella?

— Minteă mea
lucrează cu febrilitate,
mărturisii ea. Nu pot să
nu mă mai gândesc!

— La ce?

— La tot, spuse ea
vag.

— Ah, zise el sec,
asta clarifică destul de
bine lucrurile. Acum, te
voi întreba din nou. Ce
te preocupă? Și te-aș
ruga să nu-mi spui că
nu are importanță.

Ea întoarse capul,
pentru a-i vedea chipul

și a încerca să-
ghicească starea de
spirit. Zărind doar
partea dezgolită a
toracelui lui, ea se opri
frustrată, dar reuși să-și
ascundă stânjeneala.

Arabella strânse din
buze.

— *Tu* de ce nu poți
dormi? Și te-aș ruga să

nu-mi spui că nu are
importanță.

Urmă o tăcere scurtă.

— Punct lovit, zise el
în cele din urmă. Din
moment ce insiști,
atunci voi...

Însă Arabella clătină
din cap. Cuvintele lui
fuseseră doar impulsul
de care avu nevoie

pentru a-și recâștiga
mândria.

— Așteaptă. Voi
începe eu. Cu curaj, ea
își apropie încet coatele
de trunchi. E adevărat
că tu și lady Agatha ați
fost amanți?

Urma o tăcere lungă.
Arabella îndrăzni să-l
privească, fără să-și mai

pună întrebări în legătură cu starea lui de spirit. Chipul lui avea o expresie amenințătoare.

— Unde ai auzit una ca asta?

— În noaptea balului mascat de la Vauxhall, recunosc eu. Le-am auzit vorbind pe două dintre doamne...

— Oh, da. Doamnele care pretindeau că eu aş fi un iubit extrem de delicat? El îi aruncă o privire. E adevărat, nu?

Părea cât se poate de enervat.

— Da. Dar e adevărat?

— Că sunt un iubit delicat? El îi aruncă o

privire. Evident că nu, altfel nu ai mai pune întrebarea.

Obrajii îi fură acoperiți de o roșeață puternică.

— Nu asta, spuse ea repede. Mă refeream la lady Ag...

— Da, o întrerupse el. Pe neașteptate, el

păru că ezită. Două
mâini puternice o
apucară de umeri, iar el
o răsuci pentru a o
aduce eu fața spre el. De
ce întrebi, Arabella?

— Pentru că în seara
asta te-am văzut alături
de lady Agatha și... în
fine, să îndrăznesc s-o
spun? Arătați foarte

bine împreună. Brusc,
ea începu să se bâlbâie,
dominată de furie. Și
am detestat faptul că mă
aflam în aceeași
încăpere cu ea, știind că
voi doi ați fost amanți.
Detest să stau față în față
cu o femeie ca ea! Îmi
dau seama că e un lucru
greu de evitat, având în

vedere experiența ta.
Însă aveam chef s-o
pocnesc în clipa în care
a îndrăznit să te atingă.
Voiam să vin în fugă în
colțul opus al sălii de
bal și să-i răsucesc gâtul
acela micuț și delicat...

El făcu o grimasă.

— Oh, măicuță. Se
pare că m-am pricopsit

cu o soție geloasă.

— Mă bucur că această chestiune ți se pare atât de amuzantă. La dracu', ceea ce trebuia să reprezinte o sfidare se dovedi cu totul altceva. Buzele ei începură să tremure, la fel ca și glasul. Ea încercă să se răsucească

înainte ca el să-i surprindă slăbiciunea.

Prea târziu. Cu degetul mare și cu arătătorul, el o apucă de bărbie, determinând-o să-l privească în ochi.

— Arabella! Îmi pare rău, scumpo. N-am vrut să te rănesc. Nu *vreau* să te rănesc. De data

aceasta el fu acela care se înroși. Nu sunt un sfânt. Dar nici nu am avut legiunile acelea de amante cum se pare că-ți închipui. Povestea cu lady Agatha s-a petrecut cu ani în urmă. Pe vremea aceea, n-a însemnat nimic pentru mine. Nici acum ea nu

contează în ochii mei.
Totuși vei avea ocazia să
te întâlnești față în față
cu ea, sau cu oricare altă
femeie cu care eu am
avut o relație...

— A fost gata-gata să
se întâmple în seara
asta, îl întrerupse ea.

— Iar eu îți repet, se
va mai întâmpla și altă

dată, dar vreau să-ți reamintesc un lucru.

— Ce anume? spuse ca cu tristețe.

— Că indiferent cât de multe femei s-ar afla într-o încăpere, tu ești singura care contează pentru mine. Tu ești singura femeie pe care o văd. Acum, în viața mea

nu există decât o femeie.
Femeia aceea ești tu.
Pentru mine, acolo, nu
există o femeie mai
frumoasă ca tine.

Buzele ei se
întredeschiseră.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr.

Privirea lui întunecată o
învăluie pe a ei.

Jurămintele pe care le-am făcut în ziua căsătoriei noastre... nu le-am uitat, Arrabella. Nu *le voi* uita. Nu știu dacă pot fi soțul pe care tu ți-l dorești, soțul pe care tu l-ai visat. Dar, Dumnezeu mi-e martor, am să încerc.

Arrabella îi cercetă

trăsăturile, uimită de declarația lui. Ea se temea să descifreze semnificația dezvăluirii lui, neștiind dacă va reuși s-o facă.

— Deci. Ne-am înțeles?

Ea aprobă, simțindu-se pe neașteptate absurd de fericită. Însă ochii ei

se întunecară imediat.
Justin se încruntă.

— Ce e?

Ea își așeză vârful
degetelor pe antebrățele
lui.

— În după-amiaza
asta în biroul tău... Mai
ești supărat?

— Nu am fost deloc
supărat, Arabella.

Dar ea simți cum mușchii lui se contractă sub degetele ei.

— Aș vrea să-ți explic. Eu... eu nu știu exact ce anume simțeam, Justin. Nu știu prea bine de ce plângeam... însă brusc am izbucnit în plâns și... și după aceea ai

intrat tu. Cuvintele fură
rostitute pe nerăsuflăte.
Nu e vorba de tine.
Totul s-a petrecut foarte
repede. Abia dacă am
avut timp să reflectez.
Poate că e pur și simplu
vorba de ceva straniu,
însă pe neașteptate m-
am trezit că mi-e tare
dor de mama și de

tata... și mi-am dat
seama cât de mult mi-
am dorit ca ei să fi fost
aici.

Justin o lipi de el.

— Ai dreptate. A fost
ceva fulgerător, nu-i
așa? Îmi pare rău că te-
am lăsat singură în
după-amiaza asta. Poate
că nu trebuia să ieșim în

seara asta. Arabella se agăța de el în timp ce el o trase mai aproape. Strecurându-se în așternuturi, el o ținu pur și simplu în brațe. După o vreme, el se retrase. Îi prinse obrazul în palmă. Ești bine acum? Ea surâse printre lacrimi.

— Da. A fost o zi ciudată, nu-i așa?

— Așa a fost, admise el. Pe buzele lui înflori un surâs. Dar mi-e teamă că am și eu ceva să-ți mărturisesc.

— Ce anume?

— Și eu am fost gelos în clipa în care te-a sărutat Walter. *Nebun* de

gelozie.

— Oh, măicuță,
șopti ea. Se cuibări din
nou în brațele lui, după
care pe neașteptate
răsună un hohot de râs.

Justin își lăsă capul
într-o parte.

— Pentru ce-a fost
asta?

— Mi-e teamă că și

eu trebuie să îți spun *ție* ceva, my lord, îl tachina ea. Ducesa văduvă și bogată avea dreptate, să știi. Walter nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt la fel de bine cum izbutești tu, Justin. Ea își puse palma pe toracele lui, răsfirându-și degetele.

— Îmi faci avansuri,
nevestică?

— Da, se auzi o
replică timidă și rapidă.

El se aplecă spre ea.
Arabella îl opri,
scuturând ușor din cap.
Venind deasupra lui, ea
îl sărută, la început cu
blândețe, apoi cu o
pasiune crescândă,

înclinând capul când
într-o parte, când în
cealaltă. Justin îi acordă
libertatea de a explora
după bunul ei plac,
încântat de felul pătimaș
în care îl săruta.

Respirația i se opri în
secunda în care ea își
plimbă limba pe
suprafața maxilarului

lui. Închizând ochii, el se delecta cu senzația provocată de palma ei pe pielea lui, alunecând pe latul umerilor lui, pe curba bicepsului său. Îl cuprinse un sentiment de admirație. Aceasta era Arabella, care-l atingea. Arabella, care îl dorea...

Fiecare mângâiere îl făcea să se înfioare de plăcere. Palma ei alunecă pe pieptul lui, făcându-se una cu perișorul lui des. Justin reuși să-i sesizeze tremurul, ca și cum s-ar fi temut că el avea s-o oprească.

El nu putea. Nu *avea*

de gând.

— Doamne sfinte!
Cuvintele aproape că se
pierdură într-o
respirație sacadată,
fiindcă în secunda aceea
degetele ei se strânsură
pe pântecul lui, pe
partea de sus a șoldului,
pipăind vârful bărbăției
sale. Pe fruntea lui

apărură broboane de
sudoare. Atingerea ei
inocentă îi înfierbântă
sângele. Ființa lui fu
străbătută de o furtună
de senzații,
concentrându-se în
testiculele lui.
Mădularul lui se umflă
și tresări, iar el simți
cum ea trage brusc aer

în piept. Iisuse, gândi el vag, dacă ea va continua în același fel, atunci pielea lui va lua foc cu siguranță.

Gura ei reveni deasupra buzelor lui, iar el îi prinse capul cu ambele mâini, și o sărută cu lăcomie. Ea se răsuci, piciorul ei zvelt

înconjurându-l pe al lui.
El îi simți cochilia
ascunsă, lucioasă,
fierbinte și umedă...

Era ceva insuportabil.
Dorința se aprinse
înăuntrul lui, scăpând
de sub control. Cu
ambele mâini, el se
agăță de ea, aducând-o
deasupra lui, așezând

coapsele ei subțiri peste
ale sale.

Degetele
nerăbdătoare traseră în
jos cămașa ei de noapte,
dezvelindu-i sânii.
Ridicându-se, prinse în
gură unul dintre
sfârcuri și îl supse, mai
întâi pe primul, apoi și
pe celălalt. Cu unul

dintre brațe, ea se prinse
de toracele lui și scoase
un strigăt lung de
plăcere. Lumina flăcării
străluci pe sfârcurile ei,
umezite de limba lui.
Cu cămașa de noapte
sprijinită pe talie, cu
sânii liberi și plini, ea
oferea o priveliște cu
mult mai erotică decât

dacă ar fi fost goală.

El o atinse chiar în secunda aceea, acolo unde cochilia feminității ei prinsese capătul bărbăției sale. Atinse carnea aceea catifelată și rozalie ce mustea de dorință. Iar în clipa în care ea zvâcni deasupra degetelor lui, apăsând,

căutând, Justin își dădu seama că nu mai putea îndura.

Mâinile lui îi cuprinseseră fesele.

— Ia-mă, îi ordonă el, surescitat. Ținându-și palmele pe șoldurile ei, el își făcu drum în teaca ei de mătase. Arabella se uită în jos la ea însăși,

pătrunsă de mădularul
lui umflat. Justin fu pe
punctul să pufnească în
râs urmărindu-i
expresia, însă hohotul
lui se transformă într-
un geamăt.

Și imediat după
aceea, năvăli,
împingând înainte.
Părul ei se răspândi

deasupra lor, o manta strălucitoare de cârlionți roșcați. El făcu dragoste cu ea cu o disperare pe care nu o înțelegea, știind pur și simplu că avea nevoie de ea.

Totuși, asta nu era suficient. Nici pe departe. El se răsuci, aducând-o sub el. Avea

nevoie de ea, așa cum
nu avusese niciodată
nevoie de nimeni și de
nimic, și preț de o
secundă fu pe punctul
de a da greș. Se simți...
oarecum speriat.
Aproape cuprins de
panică.

Dedesubtul lui,
Arabella mârâi. Se agăță

de umerii lui. Ochii ei se deschiseră larg, cu pupilele dilatate din pricina pasiunii.

— Justin, vreau...

— Știu, scumpo. El îi sărută buzele, împunsăturile lui se întetiră. El își dublă eforturile pentru a o satisface. Mâinile ei

alunecară pentru a
ghida plonjarea
frenetică a șoldurilor
lui.

— Da, șopti ea. Oh,
da.

O satisfacție pur
masculină puse
stăpânire pe el. *Da,*
repetă mintea lui. *Oh,*
da. El avea nevoie de

asta. El avea nevoie de
ea...

Și acesta fu ultimul
lui gând înainte ca
valuri întunecate și
dulci de extaz să se
spargă deasupra sa.

Capitolul 19

După acea primă zi petrecută la Londra, următoarele săptămâni se scurseră fără incidente. Ei aveau o viață conjugală destul de stabilă, conchise Arabella prevăzătoare. Unele seri le petrecură

acasă, doar ei doi. În
acele câteva ocazii în
care participaseră la
petreceri ca soț și soție,
Justin aproape că nu se
dezlipise de ea, spre
satisfacția Arabellei. El
era atent, prevenitor și
amabil, atât în public,
cât și în intimitate.

Era, își spuse

Arabella, având
impresia că visează, un
soț perfect.

— Trebuie să
recunosc, draga mea,
comentă mătușa Grace
în momentul când
Arabella îi făcu o vizită
într-una din după-
amiezi, la ora ceaiului,
că ești de-a dreptul

strălucitoare.

Arabella turnă frișca
în propria ceașcă.

— Mulțumesc, șopti
ea.

— Aș îndrăzni să
întreb dacă asta are vreo
legătură cu proaspătul
tău soț?

Arabella roși. Grace
zâmbi.

— Prin urmare, se poartă frumos cu tine. Arabella lăsa deoparte lingurița.

— Mătușă Grace, poți să-ți mărturisesc ceva?

— Sigur, draga mea.

— Sunt mai fericită ca oricând. Era exact așa cum îmi scrisese și mamei sale. Mai fericită decât

mi-am imaginat
vreodată că aş putea fi.

Grace râse încântată.

— Și când te gândești
că în urmă cu șase
săptămâni încercai să
mă convingi că mariajul
nu ți se potrivește!

— Diferența nu e dată de faptul că m-am căsătorit, ci de faptul că

m-am măritat cu
bărbatul potrivit, zise ea
fără să stea prea mult pe
gânduri.

— Mă bucur să te
aud spunând acest
lucru. Nu cred că aş
suporta să te văd
nefericită. Grace strânse
uşor din degete. Luă o
înghiţitură de ceai,

așezându-și apoi ceașca pe farfurioară. Arabella remarcă expresia întipărită pe chipul mătușii ei. Semăna foarte tare cu pisica ce înghițise toată frișca.

— Mătușă, rosti ea sec. Văd că mori de nerăbdare să spui ceva anume. Ce este, te rog?

— Oh, nimic important, spuse mătușa ei repede. Pur și simplu mă gândeam că ar fi bine dacă aș începe pregătirile pentru botez.

Arabella gâfâi.

— Mătușă Grace.

Grace râse încântată. Ochii ei încă licăreau în clipa când cele două o

porniră spre uşă, câteva clipe mai târziu. Arabella tocmai se pregătea să-şi ia rămas-bun, când se opri pe neaşteptate.

— Era să uit, exclamă ea. A sosit cumva vreo scrisoare de la mama şi de la tata?

Grace scutură din

cap.

— Nu, draga mea.

Arabella se încruntă.

Era curioasă să afle cum vor reacționa părinții săi la aflarea veștii că ea se căsătorise, în plus, mama ei obișnuia să scrie în fiecare săptămână. Ce ciudat că nu sosise nicio

scrisoare...

Mătușa Grace fu cea care sublinie un aspect ce ar fi trebuit să fie evident de la bun început.

— Nu te neliniști, drăguță. Corespondența întârzie, mai ales dacă vine tocmai din Africa.

Arabella se liniști.

— Ai dreptate,
murmură ea. Își
exprimă dezamăgirea și
schiță un zâmbet.

— Mi-ar face plăcere
ca miercurea viitoare tu
și Justin să cinați cu noi
— o cină în familie, doar
noi patru.

Până miercuri mai
era aproape o

săptămână.

— Trebuie să-l întreb pe Justin, zise Arabella automat, însă îți voi da de veste cu puțin timp înainte dacă nu vom putea veni.

La întoarcerea spre casă trecu pe lângă reședința din oraș a familiei Larwood.

Georgiana, care tocmai cobora din propria trăsură, îi făcu semne disperate în secunda în care dădu cu ochii de ea. Ea se opri, iar Georgiana o invită înăuntru și, fără să bage de seamă, se apropie de ora opt...

Justin tocmai cobora

scara în clipa când ea
ajunse acasă. Două
sprâncene negre și
perfect arcuite se
ridică cât se poate de
sus în timp ce el privea
când la ea, când la
orologiu, care tocmai
bătea ora exactă, și
înapoi.

— Oh, nu! exclamă

ea, ținând în mână umbrela pe care i-o dădu apoi unuia dintre servitorii aflați la parter. În seara asta el arăta foarte șic, îmbrăcat într-un costum de seară splendid, cu o cravată albă ce contrasta cu pielea bronzată a gâtului său. Ca de

fiecare dată, la vederea
lui, pulsul ei se accelera.
Suntem   așteptați
undeva anume în seara
asta? Ea se grăbi către el.
Acordă-mi numai un
minut ca să mă schimb.
Nu va dura mult,
promit.

O parte a gurii lui se
arcui în sus.

— Începuse să-mi fie teamă că ai uitat drumul spre casă, zise el cu blândețe. Spune-mi, iubito, am motive să fiu gelos?

— Nicidecum.

Arabella râse, grăbindu-se în direcția lui. Îmi pare rău că am întârziat, dar mătușa Grace m-a

invitat să iau ceaiul eu
ea, apoi, la întoarcerea
spre casă, m-am întâlnit
cu Georgiana.

— Ah, rosti el pe un
ton grav. Dacă spuneai
că ai fost în compania
lui Walter, lucrurile s-ar
fi schimbat.

Ea clipi.

— Să nu-mi spui că

ești încă gelos pe
Walter.

— Și dacă aș afirma
că am fost? Posesivitatea
lui o încântă peste
măsură.

— Atunci va trebui
să văd ce pot face
pentru a remedia
situația.

— Excelentă idee,

aprobă el. Ar trebui să începem încă de pe acum? Întinse o mână.

Fără ezitare, Arabella își strecură degetele într-ale lui. Ea surâse în timp ce el o conduse de-a lungul scării până în dreptul dormitorului lor. El deschise larg ușa.

— După tine, draga

mea.

Arabella păși
înăuntru, doar pentru a
se opri brusc, cu
respirația tăiată de
uimire. Peste tot erau
împrăștiate grămezi de
trandafiri roșii și
strălucitori. Încăperea
era luminată de doar
câteva duzini de

lumânări. Erau răspândite peste tot, pe birou, deasupra căminului, pe măsuțele de alături. O măsuță mică aflată în fața șemineului fusese decorată cu vase delicate din cristal și porțelan.

— Justin. E
nemaipomenit de

frumos!

El închise ușa, își lipi spatele de ea, urmărind expresia întipărită pe chipul ei.

— Sunt totalmente de acord, spuse el, însă privirea lui era a ațintită spre buzele ei, încă întredeschise de atâta uimire. El arătă către

masă. Să cinăm înainte
ca mâncarea să se
răcească!

— Desigur.

Justin o luă de mână
și o așeză pe scaun. O
servi chiar el, deși ea
nu-și dădu seama ce
mâncară. Nu știa cu
precizie și nici nu-i
păsa. Singurul lucru la

care se putea gândi era faptul că Justin aranjase această ambianță romantică, iar lucrul acesta o încânta peste măsură.

În secunda în care terminară de mâncat, ea sorbi o înghițitură de vin. Ochii lor se întâlniră dincolo de

marginea filigranată în aur.

— A fost un deliciu. Ea mai roti încă o dată privirea prin încăpere. Dar va trebui totuși să-mi spui cu ce ocazie ai făcut aranjamentul acesta.

El ridică din umeri.

— M-am gândit că ar

fi plăcut să petrec o seară agreabilă doar în compania soției mele, în dormitorul nostru.

Pasiunea din ochii lui o făcu să se înfioare.

— Ciudat, se auzi ea rostind, însă credeam că suntem singuri în fiecare noapte.

— Cum? Deja te

plângi?

— N-am de ce să mă plâng. Cel puțin deocamdată, adăugă ea cu un surâs malițios.

Fără a o slăbi din priviri, el îi luă paharul cu vin din mână, punându-l deoparte. Ridicându-se, dădu ocol mesei, și o trase în

picioare lângă el.

— Asta pare a fi o provocare.

— Chiar așa?
Arabella era oarecum speriată de propria sa îndrăzneală. Eu mă gândesc că e mai degrabă o invitație. Hohotul lui ușor și răgușit o înfiora. Îi

plăcea să-l facă să râdă,
cu atât mai mult cu cât
nu se întâmpla prea des.
În secunda aceea își
dădu seama că nu-l mai
văzuse niciodată atât de
relaxat.

Deodată, ea își aduse
aminte de ceea ce
declarase el în noaptea
nunții lor, când ea

stătuse în fața lui
îmbrăcată în cămașă de
noapte. În mod
intenționat își strecură
două degete sub reverul
jachetei.

— Cred într-adevăr
că ne putem lipsi de
aceste... veșminte
exterioare.

Pentru o secundă,

ochii lui părură că iau foc. El își scoase jachetă și vesta.

— Fac tot ce-mi ceri.

Când în sfârșit scăpă și de pantaloni, gura Arabellei se uscă brusc. El avea înfățișarea și formele unui zeu. Lumina lumânărilor îi învăluia trupul într-o

aură stelară. El era tot numai mușchi, vigoare și bărbăție.

Ca și cum ar fi vrut să certifice acest lucru, mădularul lui se umflă chiar sub ochii ei, ridicându-se îndrăzneț între coapsele lui tari.

Respirația ei se opri. Faptul că el o dorea într-

o asemenea măsură încă îi producea o uimire fără margini.

Văzând unde anume se fixase privirea ei, Justin schiță un surâs.

— Draga mea Arabella, e cât se poate de tulburător să stai în picioare, complet dezbrăcat — surâsul lui

se lărgi –, în timp ce tu nu ești astfel.

Arabella simți cum obrazii îi iau foc. Prin urmare, și el se gândea tot la noaptea nunții lor...

Ea strânse din buze, făcând o mină drăgălașă.

— Atunci poate că

îmi vei da o mână de ajutor. Se răsuci, pentru ca el să-i poată descheia nastureii aflați pe partea din spate a rochiei.

— Desigur. El veni mai aproape de ea. Când ai clipi, hainele ei zăceau îngrămădite la picioarele ei. Degetele lui erau acum în părul

ei, scoțând agrafele
prinse în funda
coroniței sale.

Un braț de oțel o
trase mai aproape,
lipind-o cu spatele de el.
Mădularul lui se sprijini
de carnea moale a
feselor ei. Dându-i părul
într-o parte, el își lipi
buzele de ceafa ei.

— Doamne, ce gust bun ai, mormăi el. Al naibii de bun. Arabella se răsuci în brațele lui, ridicându-și gura spre a lui. Buzele lor se întâlneau iar și iar; amândoi păreau înfometați unul de altul.

— Atinge-mă, scumpo. Atinge-mă aici.

Vocea lui deveni joasă și guturală. Atinge-mă în secunda asta.

Degetele puternice se strânsură în jurul taliei ei, trăgându-i mâna în jos... jos de tot. Vârful mădularului păru să tresare în palma ei.

Mișcarea lui bruscă o făcu să găfâie, însă nu

mai putea fi vorba de ezitări. Singura ei dorință, singura ei grijă era aceea de a-i face lui pe plac. Fără a sta pe gânduri, își plimbă vârfurile degetelor pe toată lungimea bărbăției lui, încercuind rădăcina acelei bucăți de carne umflate, mergând până

la vârful său arcuit și
înapoi. Dimensiunea lui
îi făcu inima să tresalte
nebunește. Era mai
fierbinte decât focul. Și
tare, atât de tare,
precum marmura, cu
toate că sub rigiditatea
pielii lui ea îl simțea
pulsând în ritmul inimii
ei.

— Aşa? şopti ea.

Sesiză respiraţia lui sacadată. Impulsionată de privirea lui arzătoare care o susţinea pe a ei, cuprinsă de o ameţitoare senzaţie de putere, îşi strânse degetele reci în jurul acestuia. Ghidată de propriul instinct, ea îl

strânse mai întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Ochii lui, cu pleoapele pe jumătate închise, o devorau.

— Aşa... şopti el.
Exact aşa...

El îşi schimbă poziția, precum o felină, alunecând şi mai mult în strânsoarea ei. Cu

degetul mare al mâinii,
ea cercetă cărma
membrului lui, învelită
parcă în mătase,
incredibil de catifelată.

— Arabella. Îi rosti
numele rîzînd și
gemînd în același timp.
Ai cumva idee ce-mi
faci?

Da, reflectă ea

confuză. O picătură strălucitoare de culoarea satinului se prelingea în partea de mijloc a mădularului lui. Pe neașteptate, ea își coborî privirea, spre palmele ei strânse, fascinată de priveliște. Vârful limbii ei ieși în afară pentru a-i umezi buzele.

— Dumnezeu, nu face asta!

El sări înapoi. În clipa următoare, două brațe puternice se strânsură în jurul taliei sale. Ea fu strivită de trupul lui, luată pe sus, apoi simți moliciunea saltelei sub spinarea ei.

Trupul lui se lăsa în

jos odată cu ea. Dar el nu-i sărută buzele, nu-i sărută formele generoase ale sânilor, așa cum se aștepta ea. În schimb, gura lui atinse ușor suprafața pântecului ei.

— Cred că meriți și tu puțin chin, nu-i așa, vrăjitoare dulce?

Cu ajutorul umerilor,
el îi desfăcu larg
coapsele. Explora cu
limba partea interioară a
genunchiului ei. Sus...
mereu mai sus.

Mintea Arabellei se
încețoșa. Ca și cum i-ar
fi ghicit intențiile, ea își
întinse brațele pe lângă
cap, lăsându-le să se

odihnească pe pernă.

De câte ori făcea dragoste cu ea, lucrul acesta ridica noi semne de întrebare. Ea era convinsă că, în ultimele două săptămâni, el o învățase o mulțime de lucruri despre pasiune. Evident, decise ea confuză, mai avea multe

de învățat.

— Justin. Abia dacă era în stare să respire, darămite să vorbească. În noaptea nunții noastre... când ai declarat că sunt multe feluri în care poți săruta, la asta te-ai referit?

Ea consideră mărâitul lui slab drept un

răspuns afirmativ.

Imaginea capului lui întunecat vârât pe de-a întregul *a colo*, într-un contrast izbitor cu pielea ei palidă și albă, o făcu să se înfioare.

— Oh, măicuță, zise ea vlăguită. Și ceea ce faci tu acum... are vreo legătură cu lascivitatea?

Cu cele două degete mari, el desfăcu în două blănița aceea roșcat-aurie, dând la iveală carnea rozalie și umedă. Capul lui începu să coboare.

— Tu ce crezi?
mormăi el.

Dar nu-i lăsa timp nici să gândească, nici

să vorbească, nu-i lăsa timp pentru absolut nimic. Limba lui îi provoca un chin erotic de-a dreptul divin.

Încet, el înălță capul pentru a o privi cu ochi strălucitori.

— Spune-mi, scumpo, îți place chestia asta? Mâinile ei se

prinseră în părul lui,
dar nu pentru a-l
îndepărta.

— Da, gâfâi ea. Oh,
da.

Iar când el o atinse
iarăși, trupul ei se
înfiora. Ea se zvârcoli,
îndreptându-se spre
punctul culminant al
extazului. Când acesta

veni, ea abia dacă se auzi strigând.

Justin expiră în grabă, pentru că ajunsese la capătul răbdării. El se lungi deasupra ei și își împleti degetele cu ale ei. Îi pecetlui gura cu un sărut răscolitor.

— Arabella. Îi rosti

numele pe un ton
răgușit. Oh, Hristoase.
El plonja adânc și
puternic, mișcându-se
ritmic, incapabil să se
oprească, apropiindu-se
periculos de punctul
culminant. Trupul ei se
strânse în jurul
membrului fierbinte și
umflat. El își încleșta

dinții, încercând să amâne momentul decisiv, pentru a o satisface din nou. Dar, Dumnezeu să-l aibă în pază, nu se simțise niciodată atât de bine. Ea îl făcea să se topească cu fiecare fibră a ființei sale.

El îi prinse șoldurile

în palme. Fiecare
mișcare de împingere îl
aduse și mai aproape de
extaz. Scâncetul ei de
plăcere îl făcu să-și
piardă controlul.
Dându-și capul pe
spate, el gemu
zgomotos. Eliberarea lui
se produse instantaneu.
Se prăbușiră

îmbrățișați, incapabili să facă vreo mișcare. Sătul și în același timp vlăguit de puteri, Justin se răsuci într-o parte, lipind-o de el.

Ea surâdea, observă el. Îi trăsă conturul buzelor cu vârfurile degetelor.

— De ce zâmbești?

murmură el.

— Tocmai mă
gândeam la mătușa
Grace, șopti ea.

— Iar mătușa Grace
Ce drăguț!

— Am fost invitați la
cină miercurea viitoare.
Crezi că putem merge?

El îi răvăși smocul de
păr de pe frunte.

— Dragostea mea,
singura mea dorință e
să-ți fac pe plac.

Arabella își sprijini
capul de umărul lui,
ridicând privirea către
el.

O sprânceană neagră
se arcui întrebător.

— Din nou mătușa
Grace? ghici el. Arabella

dădu aprobator din cap.

— Da, mărturisi ea, aproape cu respirația tăiată. Justin, mătușa mea adoră să organizeze petreceri și alte evenimente de genul acesta. Așa că trebuie să te previn, ca să nu cumva să fii surprins de ceea ce ar putea să

spună...

— Cum, o altă doamnă care spune ceea ce gândește? Cred că în privința asta le-ai moștenit pe rudele mamei tale.

Tachinarea lui îi alungă neliniștea.

— Da, în fine, mă văd nevoită să-ți spun

că dată fiind nunta noastră făcută în grabă, în fine, ea e nerăbdătoare să înceapă pregătirile pentru botezul primului nostru copil.

— Da, acum?

Arabella își ținu respirația. El nu părea prea nemulțumit de

această perspectivă. Îl privi circumspect.

— Ce părere ai în privința copiilor, Justin?

El ridică din umeri.

— Trebuie să fiu onest, spuse el sec. Cu câteva săptămâni în urmă, nu m-aș fi gândit prea mult nici la ideea căsătoriei, ca să nu mai

vorbim de copii.

Arabella trase aer în piept.

— Dacă vom avea copii, spuse ea cu solemnitățe, sper că vor semăna cu tine.

Justin înlemni. Oare ea își dădea seama ce spune? Un copil care să-i semene lui... Pentru o

secundă, nu fu în stare să respire. Era pe punctul să se sufoce.

— Am văzut portretul mamei tale de la Thurston Hall. Arabella oftă visătoare. Ești copia ei fidelă, să știi. Mărturisesc că aș vrea să am o fetiță care să-ți semene. Sau un fiu

care să aibă trăsăturile tale fine. Încă surâzând, ea îi atinse obrazul.

Justin nu fu în stare să se abțină. Se dădu în lături.

— Doamne sfinte.
Nu spune așa ceva. Nici
să nu te gândești la una
ca asta.

Asprimea lui

neasteptată îi îngheță
zâmbetul. Se ridică,
trăgându-și așternutul
peste sâni.

— Ideea de a avea
copii ți se pare chiar atât
de greu de acceptat?
întrebă ea precaut. Sau
ți-e teamă că ei vor arăta
ca mine?

El scoase un sunet

gutural.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Arabella, refuz să comentez o afirmație atât de ridicolă. Dacă mi-aș fi făcut probleme în privința înfățișării copiilor noștri, atunci nu mă mai însuram cu tine, nu?

Ea   întrebă   cu
timiditate:

— Deci nu te-ar
deranja o fetiță cu bucle
roșcate?

— Nu, spuse el calm.
Nu era nici pe
departe asigurarea la
care se așteptase ea.
Tânjind după un gest de
încurajare, ea întinse o

mână către chipul lui.

El o opri cu răceală,
strecurându-și degetele
în jurul taliei ei, și
punându-i din nou
mâna în poală.

Putea la fel de bine să
o și pocnească peste față.
Simți o durere perfidă
în inimă, dar găsi
curajul de a-și înălța

bărbia.

— Ai făcut gestul ăsta și în noaptea nunții noastre. Acum e a doua oară, punctă ea cu voce slabă. Justin, de ce nu mi dai voie să-ți ating fața?

El dădu așternuturile într-o parte, ridicându-se și ignorându-i

cuvintele.

Arabella înțepeni de-a binelea. Se uită lung la liniile rigide ale spatelui lui în timp ce el își puse halatul.

— Justin? șopti ea.

Cu un gest brusc, el strânse cordonul acestuia.

— Toată această

discuție referitoare la copii e prematură. El nu se uită la ea în timp ce vorbea. De fapt, deja o pornise în direcția ușii.

Arabella se dădu jos din pat. Își luă cămașa de noapte din cârligul agățat în perete. Încă se mai străduia să-și strecoare brațele pe

mânecele acesteia în
secunda în care ușa se
închise cu zgomot.

Era neînduplecată –
și îl urmă în birou.

El se duse ținută la o
măsuță așezată lângă
fereastră, apucând o
carafă din cristal. Buzele
ei se strânseseră în clipa
când el își umplu

paharul, pentru că își dădea seama că el era conștient de prezența ei. Dar el nu se întoarse spre ea. Duse paharul la buze și privi atent pe fereastră, cu spatele la ea.

Arabella își încrucișa brațele peste piept.

— Ai dreptate, spuse

ea pe un ton plat. Subiectul referitor la copii mai poate aștepta, cu toate că nu am făcut absolut nimic pentru a preveni această eventualitate, nu-i așa? Dar doresc un răspuns la întrebarea pusă de mine, Justin. De ce nu îmi dai voie să-ți ating

fața?

La început fusese surprinsă, apoi rănită. Acum era hotărâtă.

— Te rog să te uiți la mine atunci când îți vorbesc.

El se întoarse, uitându-se la ea cu o privire pierdută.

— Chiar trebuie să

discutăm acum
subiectul acesta? Tonul
ei era la fel de încordat
ca al lui.

— Și când ar fi
momentul potrivit?
Niciodată?

Ochii lui scânteiară.

— Dacă nu te superi,
Arabella, aș vrea să-mi
savurez coniacul de

unul singur.

— Ei bine, mă supără, îi replică ea furioasă. Ce-am făcut? Cu ce am greșit? Răspunde-mi, fir-ai tu să fii!

Chipul lui rămase impasibil.

— Nu e un limbaj potrivit pentru o fiică de

vicar, iubito.

Arabella îl privi lung. Buzele lui erau strânse, iar el o privea cu răceală. Era ca și cum ar fi putut să-l vadă retrăgându-se, undeva în adâncul lui... departe de *ea*. Dar de ce? *De ce?*

Auzi un ticăit lăuntric. Era precum un

orologiu într-o încăpere goală, care o îngrozea. Rămase nemișcată, conștientă într-un fel straniu, că ea nu înțelegea pe deplin faptul că exista un lucru profund greșit. Dincolo de fața lui de bărbat chipeș, se ascundea ceva, ceva ce el refuza să

împărtășească.

Furia ei se risipi la fel de brusc cum izbucnise. Dar stăpânirea ei de sine fusese grav afectată. Se simți uluită, rănită, neliniștită, și avu nevoie de mult curaj pentru a rămâne în locul în care se afla.

— De ce arăți astfel?

Justin, ce se întâmplă cu tine?

El râse forțat.

— Dumnezeule, după doar trei săptămâni de mariaj ea își închipuie că mă cunoaște de-o veșnicie.

Arabella încetă să mai respire. Doamne, cât de crud putea fi!

— Tu ai spus că semănăm. Ea clătină din cap. Privirea ei deveni rugătoare. De ce faci asta? De ce ești atât de rece?

— Ce e, Arabella? Ea ridică brațele. Nu-ți place ceea ce vezi? Ceea ce sunt? Poate că trebuia să te măriți cu Walter.

Cuvintele lui o
jigniră profund.

— Știu ce faci, Justin.
Încerci să mă alungi,
nu-i așa?

— Pentru numele lui
Dumnezeu! Un bărbat
nu se poate bucura de o
clipă de singurătate?

Mai mult decât orice,
Arabella tânjea să se

apropie de el. Să-i
înlănțuie gâtul cu
brațele și să se lipească
de el. Dar își dădea
seama ca el ar respinge-
o, ar alunga-o. Cum era
posibil ca o noapte care
debutase atât de bine să
se transforme într-un
coșmar?

— Ceva nu e în

regulă, Justin. O știu. C
simt. Ceva e foarte...

— Nu s-a întâmplat
nimic!

Tensiunea devenea
de nesuportat. Cuprinsă
de disperare, ea se
înconjură cu brațele, ca
și cum ar fi vrut să-și
domolească un frison.
Într-adevăr, își spuse ea,

se simțea ca și cum ar fi
plonjat într-un cazan cu
gheață.

— Așa va fi mereu?
spuse ea cu o voce slabă,
încercând să și
stăpânească lacrimile.
Nu vom împărtăși
nimic altceva în afară de
pasiune? Nimic în afară
de un simplu pat? Nu

poți să-mi *povestești*
nimic...

— Arabella, spuse el
pe un ton politicos, te
rog să pleci. Spunând
asta, el se răsuci,
ațintindu-și privirea pe
fereastră. Atitudinea era
fermă, chipul lui o
mască din piatră.

Se așternu tăcerea.

Era ca și cum ea nici n-ar fi vorbit, ca și cum nici n-ar fi fost acolo... ca și cum el ar fi uitat-o. Ca și cum ea nici n-ar fi existat.

— Justin...

Înjurând, el se răsuci pe călcâie.

— Chiar trebuie să mă hărțuiești

încontinuu? întrebă el
pe un ton poruncitor.
Oare m-am însurat cu o
scorpie? Întoarce-te în
pat și lasă-mă dracului
în pace!

Privirea lui era
fioroasă. La fel și tonul
lui. Se simți copleșită de
o durere ascuțită și
sfâșietoare.

Arabella nu mai
zăbovi. Scoțând un țipăt
scurt, părăsi încăperea.

Capitolul 20

În clipa în care ea plecă, Justin se întoarse cu fața spre ușă. Era copleșit de o durere sfâșietoare. Se comportase ca un monstru.

Închise ochii. Dar chiar și atunci, imaginea

ei începu să danseze,
lipită de pleoapele lui.
Arabella, holbându-se
în sus la el, albă ca
varul, marcată de o
suferință profundă care
îl săgeta în inimă.

— Iisuse

Atotputernic, șopti el.
Ce am făcut?

În jur domnea o

tăcere stranie.

Nemernicule, șopti o voce lăuntrică. Nemernic mizerabil.

Se simțea dezgustat de propria persoană. Nu se urâse niciodată așa cum se ura în secunda aceea. Întotdeauna fusese conștient că înăuntrul

lui sălășluia un demon. Însă până acum nu știuse că putea fi atât de mârșav.

Simțindu-se brusc obosit, el se lăsă pe un scaun, încremenit, își dădu seama că încă mai ținea paharul în mână. Înghiți dintr-o suflare lichidul înțepător. Îl

învălui un întuneric
amenințător.

Ce ciudat că soarta o
adusesse în viața lui, în
patul lui... în inima lui.
Încet, încet, ea
îndepărtase barierele
aflate în jurul inimii lui,
așa cum n-o făcuse nicio
altă femeie... așa cum
nu avea s-o facă

vreodată o altă femeie.

În secunda aceea deveni conștient de faptul că, în zilele scurse de la căsătoria sa, neliniștea ce îl chinuise întotdeauna dispăruse. Alături de Arabella, fiecare zi era unică și proaspătă... la fel ca roua dimineții, iubită de

natură, strălucind cu
putere în lumina
soarelui. Era ca și cum
te-ai întoarce dintr-o
călătorie lungă prin
întuneric, pentru a
redescoperi o lume
plină de vibrație și
culoare. Pentru Justin,
acesta fusese un
sentiment mai mult

decât necunoscut.

Iar nopțile...

Doamne sfinte, nopțile!

Ea venise în

întâmpinarea dorințelor

lui, fără a-i refuza

absolut nimic.

Iar el ce făcuse?

Exact ceea ce spusese

ea. O alungase.

Făcu o grimasă.

Acesta era felul în care îl
pedepsea Dumnezeu?
se întrebă el trist.
Făcându-l să plătească
pentru ceea ce era? Nu
știa ce îl apucase.

Fusesse exact așa cum
spusese Arabella. El
era... cine era.

N-avea să se
schimbe, reflectă el

abătut. Nu putea. Nu
știa cum. Noaptea se
scurse.

Peste câteva ceasuri,
niște pași grei pășeau
anevoie pe scară.

În dormitorul său –
dormitorul lor –
Arabella dormea deja.
Scoțându-și halatul, el
se strecură în pat lângă

ea, având grijă să n-o trezească. În somn, ea se întoarse cu fața către el, ca și cum l-ar fi căutat, cu toate că Dumnezeu era martor că acesta era ultimul lucru pe care ea ar fi trebuit să-l facă. Cu un gest involuntar, Justin o trase în brațele lui.

Mâna ei se așează
chiar la mijlocul
toracelui lui. Pentru o
secundă interminabilă,
vârfurile degetelor ei se
întinseră chiar deasupra
inimii lui. Apoi ea se
relaxa, cuibăindu-se
lângă el ca și cum asta
ar fi fost unica ei
dorință.

Copleșit de nevoia de a o atinge, el își trecu vârfurile degetelor peste obraji ei. Acestea se umeziră de lacrimi. El îngheță.

Viscerele sale fură cuprinse de o durere sfâșietoare. Brațele lui se încordară.

— Arabella, rosti el

furibund. Oh, Doamne. Îi fusese atât de teamă că îi va face rău... și exact asta se întâmplase. O făcuse să plângă. *Să plângă.*

Întinericul dinăuntrul lui deveni și mai adânc. Era un demon. O știuse întotdeauna. La fel ca și

tatăl lui.

Poate că era mai bine așa, se gândi el amărât. Preferă ca ea să-l vadă exact cum era, un nemernic hain și lipsit de inimă.

Poate că ea venise în viața lui, în brațele lui, dar nu va rămâne niciodată acolo. Cel mai

bine era să ia ceea ce se putea, atât cât avea să dureze.

Pentru că, Dumnezeu îi era martor, nu avea să dureze prea mult.

În adâncul inimii lui, nu avusese niciodată nici cea mai mică îndoială.

Era inevitabil,
probabil. În noaptea
aceea avu un vis. Visă
că se afla din nou la
Thurston Hall. Era o
noapte caldă de iunie.
Își dădu seama că era
din nou beat.
Împleticindu-se în fața

biroului tatălui său.

Amintirea se limpezi,
extinzându-se precum o
pată de sânge.

Tatăl său îi bară
drumul.

— *Unde dracu' ai fost?*

— Cum, my lord,
dorești o dare de seamă
asupra activităților mele
nocturne? Poate că ar fi

cazul să ne așezăm. O să dureze ceva vreme, pentru că distracția serii a fost interesantă. Te avertizez, totuși, că s-ar putea să fii șocat...

Auzi iarăși vocea tatălui său.

— *Taci! N-am nici cea mai mică intenție să-ți ascult porcăriile... Uită-te*

*la tine, ești atât de beat că
abia te poți ține pe
picioare! Și miroși a
parfum ieftin! Doamne, ce
mult îi semeni maică-tii!
M-a făcut de rușine,
vrăjitoarea! Mi-a terfelit
bunul meu renume, așa
cum mă faci și tu de râs!*

Justin se încorda în
somn. Cu toate astea tot

îl mai auzi pe tatăl său,
zbierând dincolo de
pereții minții lui,
zbătându-se între
barierele timpului și ale
morții — până ce
rămaseră doar ei doi, în
picioare în fața biroului.

— *În toți anii aceștia
am fost obligat să te
privesc cum te holbai la*

mine cu privirea ei, cu surâsul ei. Aducându-mi aminte ce a făcut, și ce a fost ea — o târfă care și-ar fi desfăcut picioarele în fața fiecărui bărbat care ar fi dorit-o.

— Nu, murmură Justin. Nu.

— Iar tu nu ești cu nimic mai bun. Sângele

tău e stricat, așa cum și ea era o depravată.

Simți niște palme care îi scuturau umărul.

— Justin, rosti o voce. Justin, trezește-te.

El era încă prins în capcana imaginii din vis.

— *Nicio femeie decentă nu se va încurca cu tine,*

*băiete. Nicio femeie
decentă n-are să te
dorească vreodată!*

Brațul lui lovi cu
putere.

— Nu, strigă el. Nu!

Un strigăt ascuțit de
femeie străpunse
liniștea nopții. El sări în
sus. Capul lui se
întoarse rapid într-o

parte. Arabella tocmai se ridica cu greutate de pe podea, lângă pat. Se dezmetici cât ai clipi din ochi.

— Arabella!

Hristoase, te-am lovit? El o trase în sus, lângă el.

— Nu, spuse ea în grabă. N-am pățit

nimic.

Ea stătea în
genunchi, alături de el,
ochii ei cercetându-i
chipul.

— Visai, Justin.
Strigai.

— Da.

Dându-i drumul, el
făcu un pas înapoi,
lipindu-se de perete. Își

apăsă tâmpla cu
degetele, ca și cum ar fi
vrut să scape de acea
amintire.

Cu un gest nesigur,
ea îi atinse umărul.

— Te simți bine?

El nu răspunse. Nu
fu în stare. Încă
tremura.

— Părea... atât de

real. Ce visai?

— Pe tatăl meu, șopti el.

El își înălță capul. Ochii lui o priveau implorator. Semăna atât de tare cu un băiețel rănit încât fu gata-gata să strige. Avea strania senzație că el ezită, nesigur pe sine. Dar de

ce? *De ce?*

— Te rog, Justin...
vorbește cu mine. Nu
pot trăi așa. Cu acest
secret între noi. Ea
scutură din cap. Nu
vreau.

În secunda aceea el o
atinse. Cu dosul
degetului mare, el șterse
umezeala de pe obrazul

ei.

— Te-am rănit și mai devreme, zise el cu înverșunare, iartă-mă, nu vreau să te rănesc din nou. Însă... Umerii lui întâi se ridicară, ca apoi să coboare. Nu sunt sigur că îți pot spune. Nu sunt sigur că pot spune... cuiva.

Ea simți că el lupta cu un demon fioros din adâncul lui.

— Încearcă, Justin.
Te rog să încerci.

După câteva clipe de tăcere, el vorbi în cele din urmă:

— Dacă am să-ți spun, mă vei urî.

— Nu. Nu. N-aș

putea niciodată să te urăsc, Justin Niciodată.

Pe chipul lui apăru o expresie amenințătoare.

— Chiar dacă ți-aș spune că mi-am ucis tatăl?

— N-ai făcut-o. N-ai fi fost în stare. N-ai face-o, spuse ea cu convingere.

— S-o crezi, Arabella.

S-o crezi, fiindcă e adevărat. El scutură din cap în clipa în care observă fruntea ei încruntată. Oh, nu în maniera în care îți închipui tu.

— Atunci cum? îl provocă ea. Cum?

El își desfăcu

palmele, privindu-le lung.

— Din cauza răutății mele, zise el într-o șoaptă stranie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu blândețe.

Își depănă întreaga poveste. Vocea, trăsăturile chipului său erau lipsite de orice

expresie. El nu o privi
în timp ce vorbea.

Ascultându-l,

Arabella se simți
săgetată de o durere
ascuțită în piept. Începu
să-și formeze o imagine
foarte clară a copilăriei
lui. Un băiețel care se
lupta să-și mulțumească
tatăl, fără niciun

rezultat. Nu întâmplător el declarase că Sebastian le fusese și mamă și tată lui și Juliannei, mai mult decât propriul său părinte... și nici nu era atât de straniu faptul că el și tatăl lui nu se înțeleseseră niciodată. Nu o surprindea nici faptul că ajunsese să

aibă o fire rebelă.

— La vârsta de şaptesprezece ani, el m-a surprins furişându-mă în casă după lăsarea întinericului. Eram ameţit. El spumega de furie. Se auzi un hohot de râs răguşit. Nicio noutate, desigur. Ne-am certat. El a spus despre

mama mea că era o
târfă. Bineînțeles, știam
că așa stăteau lucrurile.
Toată Anglia știa că era
adevărat. Mama a fost o
ființă încrezută care își
cunoștea frumusețea, de
care se folosea pentru a-
i incita pe bărbați.
Pentru a-i seduce.
Câteodată înclin să cred

că mama mea, cu al său
joie de vivre și-ar fi
desfăcut coapsele în fața
oricărui bărbat numai
pentru a-l sfida pe tatăl
meu. Și sângele meu a
fost pângărit, vezi tu.
Sângele meu era *al ei*.
De aceea mă ura el,
pentru că semănam leit
cu mama mea. M-a

privit la fel, cu același dispreț. Mi-a spus-o de atâtea... oh, de atâtea ori! Niciodată în prezența lui Sebastian, desigur. Dar în noaptea aceea... mi-a strigat că sunt un pierde-vară. Că sunt exact ca și mama mea.

Arabella era șocată.

— Justin, el a fost un hain, nu tu... tu în niciun caz!

— Nu. Te înșeli. Am vrut să-l rănesc. *Am vrut* să-l sfidez.

— Dar cine te-ar putea învinovăți? protestă ea. Oare ce fel de om ar spune asemenea lucruri despre

propriul său fiu?

— Ah, chiar aici e problema. E foarte posibil ca eu să nu fiu fiul lui. Ca niciunul dintre noi să nu fim. Nici eu. Nici Julianna. Poate nici măcar Sebastian.

Arabella făcu ochii mari. Buzele i se

întredeschiseră.

— Vrei să spui că el nu este tatăl tău? Câteva clipe, Justin nu scoase un cuvânt.

— Habar nu am. Nu înțelegi? Dată fiind reputația mamei, e foarte posibil... m-am întrebat adesea dacă mama era singura

persoană care cunoștea
adevărul... Dar în acest
caz, a luat secretul cu ea
în mormânt.

Ochii lui se
întunecară.

— În noaptea aceea
mi-am dat seama... și l-
am insultat folosindu-
mă de asta. L-am
enervat referindu-mă la

infidelitățile mamei
mele, întrebându-l dacă
știa cu certitudine că noi
eram cu adevărat copiii
săi. Era livid. Iar eu
jubilam! Și am pufnit în
râs, Arabella. *Am râs*. El
a început să țipe la
mine... și chiar în
secunda aceea s-a
prăbușit pe podea. S-a

apucat cu o mână de
piept. Iar eu l-am lăsat
acolo. *L-am lăsat acolo.*

El făcu o grimasă.

— Purtarea mea, ca
întotdeauna, a fost
dezgustătoare. În
noaptea aceea am plecat
la Londra, ca să nu afle
nimeni că am fost acolo.
Servitorii l-au

descoperit a doua zi de dimineață. N-am spus nimănui că eu am fost cel care l-a omorât. Nimănui, nici măcar lui Sebastian.

Ea îl compătimi pentru suferința pe care o îndurase în toți acești ani, pornind de la premisa greșită că își

ucisese tatăl.

— Justin...

— Mai e ceva, zise el pe un ton care o făcu pe Arabella să se înfioare.

El se ridică, îndreptându-se către oglinda de lângă şifonier.

Vocea străpunse cu blândețe liniștea.

— Ți-aduci aminte
de noaptea aceea
petrecută la Thurston
Hall, cu Meelroy? N-ai
uitat niciodată ce ai
spus. Că toată viața ta ai
vrut să fii la fel ca toți
ceilalți, *să arăți* ca toți
ceilalți. M-ai întrebat
dacă știu cum este să te
uiți atent într-o oglindă

și să urăști ceea ce vezi,
conștient de faptul că nu
poți face nimic pentru a
schimba acel lucru.

Vocea lui deveni și
mai profundă.

— Știu cum e,
Arabella. *Știu*. N-am să
uit niciodată că, la
puțină vreme după
noaptea aceea cu tatăl

meu... mă aflu în fața
oglinzii din dormitorul
meu, holbându-mă la
propria mea imagine
reflectată acolo. Înainte
să-mi dau seama,
oglinda era deja făcută
țandări. N-am să uit
niciodată cum m-am
aplecat deasupra lor.
Cum am ridicat un ciob

de sticlă, ducându-l
către față... Prin
întuneric, el făcu cu
mâna semne ce imitau o
crestătură.

Simțind o puternică
strângere de inimă,
Arabella îl privi
îngrozită, cercetând
trăsăturile sale fine și
perfect sculptate.

— Justin, rosti ea cu o voce gâtuită. Justin, nu...

Bratul lui căzu pe lângă trup.

— Evident, n-am fost capabil să o fac. Dar acum ai aflat, Arabella. Acum cunoști cea mai urâtă fațetă a celui mai chipeș bărbat din

Anglia. Acum descoperi
și tu ce laș am fost. Dar,
la urma urmei, tu m-ai
văzut întotdeauna așa
cum sunt.

— Oh, Dumnezeuule,
Justin. Nu a fost vina ta.
Niciodată nu a fost vina
ta. El te-a înveninat.

— Da, sunt plin de
venin.

Autodisprețul lui o făcu să se ridice în picioare. O singură lacrimă, una usturătoare, se prelinse fără voie pe obrazul ei. Înconjurându-i talia cu brațele, ea îl strânse la piept, lipindu-și obrazul de pielea lucioasă și aurie a umărului lui

— Încetează. Dacă...
dacă tu ți-ai tăia fața asta
frumoasă, nu cred că aș
putea suporta.

El se răsuci.

— De ce nu mă
învinovățești? De ce nu
mă urăști?

— Nu, zise ea
înfuriată, nu spune asta.
Nici să nu te gândești!

— N-ai auzit ce am spus? N-ai auzit chiar nimic?

— Am auzit totul. *Totul.*

— Atunci de ce mai ești aici? Cum de poți suporta să stai în preajma mea? Să mă atingi?

Ea sesiză cum el

încearcă să-și alunge
emoția din glas fără a fi
în stare. Îi dezvăluise o
părțică din sufletul lui,
și acum nu mai avea
cum să-i întoarcă
spatele. El avea nevoie
de ea. Poate că în
momentul acela nu o
știa, dar avea nevoie. Ea
nu putea să-l

abandoneze. Nu ar fi fost capabilă.

Privirea i se împăienjeni din pricina lacrimilor, iar ea se uită la el, fără să-i pese că sufletul i se oglindea în ochi.

— Eu sunt soția ta, Justin. Și ce fel de soție aș fi eu dacă nu m-aș

afla aici să împart cu tine suferința ta? O soție trebuie să rămână alături de soțul ei... iar locul meu e lângă tine.

— Oh, Hristoase, exclamă el. Iar te-am făcut să plângi.

— E în ordine, zise ea cu curaj. Îmbrățișează-mă, Justin.

Ține-mă în brațe – și
nu-mi mai da drumul.

Două brațe puternice
o lipiră de trupul lui. El
îi sărută cu fervoare
buzele tremurânde pe
care ea i le oferi,
înconjurându-i spatele
cu brațele și ridicându-i
picioarele de la pământ.

De data aceasta, când

o purtă către pat, n-au
mai existat vorbe, n-au
mai existat lacrimi...
nimic în afară de
certitudinea că îi
aparținea în totalitate.

Capitolul 21

Miercurea următoare, Justin, ședea dus pe gânduri, pe bancheta cabrioletei sale. Tocmai îi făcuse o vizită avocatului său, și cu toate că vizita îl costase o sumă apreciabilă, aceasta fusese

fructuoasă, decise el
satisfăcut.

Colțurile gurii lui se
ridică. Doamne, cât se
mai schimbaseră
lucrurile în acest ultim
an. Reședința cochetă
din Londra fusese
prima lui achiziție.
Urmase o soție. I-a
acum o reședință de

provincie în Kent. El se
autopersiflă. Pe toți
sfinții, acum era fără
îndoială un bărbat
respectabil!

Era ciudat cum, prin
căsătorie, viața sa
devenise... oarecum
mai simplă. Ar fi trebuit
să fie invers, bănuie el.
Pentru majoritatea

bărbaților, probabil că așa era.

Însă el nu se putea ascunde după deget. Dacă soția sa ar fi fost o cu totul altă persoană decât Arabella, lucrul acesta nu ar fi fost posibil. Ar fi încercat probabil să găsească o modalitate de a evita

capcana căsătoriei,
decise el sec, în loc să
sape și mai adânc. La
naiba, dacă ar fi fost
vorba de o altă femeie,
și nu de Arabella, el nu
s-ar fi însurat! Justin nu-
și făcea iluzii. Chiar în
cazul unor femei
compromise, ar fi găsit
o cale pentru a evita

iminentul mariaj.

Dar el nu se simțea constrâns. Nu se simțea înlănțuit. Nu se simțea prins în capcană.

Se simțea ciudat de... liber.

Și, probabil pentru prima dată în viața sa, aștepta nerăbdător ceea ce avea să aducă

viitorul. În realitate, îl
aștepta cu plăcere.
Înainte, nu-i păsase cu
adevărat, pentru că
zilele lui erau
monotone.

Însă acum fiecare zi
era diferită. Ducându-se
până la Thurston Hall,
săptămâna trecută,
aflase de la Sebastian că

tatăl unuia dintre
prietenii săi decedase.
Prietenul său se
hotărâse să vândă mica
proprietate din
provincie a tatălui său,
inclusiv mobilierul. Aşa
prinse contur ideea lui
Justin. Cu maximă
claritate, el îşi reaminti
părerea de rău a

Arabellei exprimată la
Thurston Hall, în seară
când el o sărutase; ea îi
mărturisise că atunci
când era o copilă nu
avusese niciodată o casă
în adevăratul sens al
cuvântului. În ceea ce îl
privește, se bucurase
întotdeauna de
securitatea unui cămin,

în realitate, poate că
fusesse vorba de un
lucru pe care-l luase de
bun, fără a se gândi la
posibilitatea ca acesta să-
i lipsească.

O făcu însă în clipa
de față. Poate din
pricina discuției despre
copii – o perspectivă
care i se părea mai

degrabă cutezătoare.
Știa care era motivul,
desigur. Cum el fusese
un crai atâția ani, nu
luase niciodată în calcul
faptul că în viitor va
urma și un mariaj, și cu
atât mai puțin copii.
Însă, acest lucru era de
asemenea inevitabil, din
moment ce pasiunea

manifestată față de soția
lui devenea pe zi ce
trecea mai puternică...

Copii, reflectă el din
nou. Când va sosi
timpul, va fi pregătit.
Mai mult decât pregătit.
Viața alături de Arabella
schimbase absolut totul.
Având-o în preajma lui,
se simțea invincibil.

Mintea lui reveni
asupra casei. După
plecarea lui Sebastian, el
începuse imediat
cercetările.

Își luase o zi liberă
pentru a vedea cu ochii
lui proprietatea. Primul
lucru care îl izbi fu acel
cireș de mici
dimensiuni care se afla

chiar în fața ferestrei
salonașului. Chicoti,
amintindu-și de
mărturisirea Arabellei
despre felul cum își
îngrozise mama
cățărându-se în copaci
în vremea copilăriei
sale.

Totul în jur părea
perfect.

Ardea de nerăbdare
să vadă expresia
întipărită pe chipul
Arabellei în clipa în care
avea să-i povestească. Se
va uita la el cu ochii
aceia larg deschiși, cum
făcea întotdeauna,
repezindu-se apoi în
brațele lui, sărutându-l
cu frenezie, într-un

dulce abandon – așa
cum se va întâmpla
chiar în noaptea aceea,
hotărî el încântat.

Surâse larg.

La revenirea sa în
Berkeley Square, se
întâmplă ca Arabella să
fie chiar afară,
pregătindu-se să urce
treptele care duceau

către uşă, exact în momentul când el sări din vehicul. Zărindu-l, ea îl aşteptă pe ultima treaptă.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Exact fiinţa pe care voiam să o văd, zise el vesel.

— Iar dumneata, sir,

ești exact persoana pe care voiam eu să o văd. Tocmai m-am întors de la Georgiana...

— În fine, cel puțin nu ai fost la cumpărături, o tachina el. Ea se încruntă ușor.

— Oh, haide. Cred că mai am de cheltuit o bună parte din banii tăi.

— Și nici n-am fost asediat cu cereri de redecorare. E

nemaipomenit că mi-am ales o soție atât de cumpătată, iar cu un trebuie să-mi fac griji că voi ajunge un sărăntoc.

— Și de ce aș vrea să redecorez? Casa asta e perfectă exact așa cum

este.

Lui Justin îi făcură plăcere cuvintele ei.

— Oricum, continuă ea, tot am niște vești pentru tine care s-ar putea să te intereseze.

— Și eu am niște vești pentru tine. Dar mai întâi doamnele.

— Mulțumesc. Deci,

cum spuneam, vizita mea la Georgiana s-a dovedit a fi una destul de edificatoare.

Justin îi oferi mâna pentru a o conduce în sus pe scară.

— În ce sens?

— În timp ce eram acolo, Georgiana a primit vizita unui

oaspete cât se poate de
neașteptat. Și nu ai să
ghicești nicicând despre
cine e vorba.

Justin își coborî
privirea spre ea.
Arabella era toată numai
un zâmbet.

— Ai dreptate, zise el
sec. Mi-ar fi imposibil.
Ea strâmbă cu

drăgălășenie din nas.

— N-ai pic de haz,
protestă ea.

— Scumpete, văd
bine că mori de
nerăbdare să-mi spui,
așa că de ce n-o faci?

— Foarte bine,
atunci. Era vorba de
Walter. Și când am
plecat, păreau să se

simtă foarte bine
împreună. Iar mama ei
mi-a mărturisit că e a
treia oară în această
săptămână când Walter
o vizitează.

Justin se opri brusc.

— Georgiana și
Walter?

— Așa se pare.

Justin nu intenționa

să arboreze un surâs atât
de încântat — se
întâmplă pur și simplu.

Arabella pufni în râs
observându-i expresia.

— Poate că nunta lor
va fi următoarea
ceremonie ce va avea
loc la Londra.

— Asta nu m-ar mira
câtuși de puțin,

încuviință ea, așezându-și mâna pe umărul lui.

Privirile li se întâlneau, susținându-se pentru o clipă fără sfârșit. Justin inspiră adânc. Ochii ei erau de un albastru limpede, strălucind precum cerul de deasupra lor. Părea pe deplin fericită. Lui

aproape că-i fu teamă să
exprime cu voce tare
gândul ce tocmai îi
trecu prin minte. Oare
chiar era posibil? se
miră el. Oare era *el* cel
care o făcea fericită?
Acesta era un gând cât
se poate de tulburător.

Doamne, cât de
fermecătoare era! O

briză calduță îi răvași
câțiva cârlionți rătăciți
pe la tâmpile. O tentă
rozalie îi coloră brusc
obrajii. Buzele ei
surâdeau ușor. Iar
conștientizarea faptului
că era a lui îl făcu să
freamăte de plăcere.
Dorința se aprinse în
veneale lui. El simțea

nevoia imperioasă de a o duce la etaj, de a închide ușa, și de a face dragoste cu ea până la epuizarea ultimelor resurse.

Mâna lui se întinse pentru a o strânge pe a ei. În aceeași clipă, Arthur deschise ușa, iar ei pășiră în interior.

Apoi Arthur îi întinse
corespondența și
invitațiile sosite în ziua
aceea. Răsucindu-se în
partea opusă, el
descoperi că ea
dispăruse sus, pe scară.

Era perfect, hotărî
Justin, din moment ce
ea se afla chiar acolo
unde dorea el.

În ușa de la intrare se auzi un ciocănit. Arthur o deschise, iar Gideon păși înăuntru.

Justin își arcui sprâncenele.

— Te-ai întors deja de la Paris, după cum văd.

— Doamne, băiete, a trecut mai bine de o

lună. Și te rog să mă ierți că am venit așa, pe neașteptate, însă mi-am imaginat că te voi întâlni la White's.

— N-am mai trecut pe acolo de câteva săptămâni.

— Ah, zise Gideon, probabil că ești ocupat cu alte lucruri, cum ar fi

de exemplu cu a ta.

În ochii lui Gideon străluci o curiozitate amuzată, dar Justin nu avea de gând să i-o satisfacă.

— Nu vreau să fiu nepolíticos, însă nu e momentul.

Gideon ridică ambele mâini.

— Oh, nu e cazul să te îngrijorezi, nu va dura mult, preciza el dintr-o suflare. Voi fi concis. În realitate, am venit să perfectăm o afacere.

Privirea lui Justin se aprinse.

— Nu e nevoie, zise el înțepat. Dumnezeuule,

uitase complet de blestematul acela de pariu făcut cu Gideon.

— Ba chiar este, insistă Gideon. Am avut o înțelegere, că doamna va fi a ta în decurs de o lună, și așa s-a și întâmplat. Pe bune, nu mi-am imaginat că vei fi forțat să te însori cu

păpușica.

— Nu am fost forțat,
zise Justin scurt.

Gideon ridică din
umeri.

— Cred că termenii
înțelegerii noastre au
fost... satisfăcători, fără
îndoială. Oricum,
adaugă el, eu sunt un
om care-și achită

întotdeauna datoriile.

Făcându-i cu ochiul, Gideon depuse o pungă în palma lui Justin.

Înainte ca el să poată rosti un cuvânt, în spatele lui se auzi un foșnet de fuste – Arabella!

— Oh, bună ziua, zise ea dând cu ochii de

Gideon.

Justin se roti pe jumătate. El știa că în punga aceea se găseau banii pentru pariul făcut de ei doi. Rosti o înjurătură printre dinți. La naiba, nu putea să dea înapoi, nu fără a provoca o scenă! Rosti apăsât:

— Gideon tocmai pleca.

— Da. Gideon făcu c reverență scurtă. Încă o dată, vă felicit din toată inima pe amândoi.

Aproape imediat după închiderea ușii, Arabella arătă către pungă.

— Ah, glumi ea. Am

observat cum îți făcea cu
ochiul. Ce ți-a adus?

Inima lui Justir
tresări.

— Nimic important,
zise el repede. Pe
cuvânt.

— Nimic important,
nu? Hmm, asta sună
destul de misterios.
Poate e vorba de vreo

comoară. Hai să
aruncăm o privire, ce
spui? Râzând, ea îi
smulse punga din mână
și aruncă o privire
înăuntrul acesteia.

Făcu ochii mari.

— Aici e aproape o
avere. Îl privi
contrariată. Faceți
afaceri împreună?

Justin ezită.

— Nu, spuse el.

— Așa mi-am închipuit și eu. Sincer, m-aș fi mirat, fiindcă Gideon nu mi-a făcut niciodată impresia că ar fi un om deosebit de întreprinzător. Ea strânse din buze. Știu că e prietenul tău, dar m-a

invitat o dată la dans – o experiență nu prea plăcută, din câte îmi amintesc. Nu mi-a vorbit decât de norocul pe care-l avusese la masa de joc, ceva mai devreme în seara respectivă. Am auzit povești despre oameni suficient de nebuni ca să

parieze o adevărată
avere la o singură
aruncare a zarurilor. Să
sperăm că el nu e...

Ea se opri brusc.
Privirea îi alunecă ușor
spre punga din mâna
sa.

Surâsul său dispăru.

Ea ridică încetișor
mâna.

— Justin, îngăimă ea.

Nu e posibil. Că
siguranță nu e... Se
opri.

Îl privi implorator.

— *Justin?* Numele lui
fu rostit pe un ton
disperat.

Timp de câteva clipe,
Justin nu fu capabil să
rostească măcar un

cuvânt. Ochii ei se afundară în ai lui. Era ca și cum el s-ar fi transformat în stană de piatră...

Într-un târziu, el vorbi cu glas scăzut:

— Îți amintești pariul despre care ți-am povestit?

Respirația ei se opri.

De pe chipul ei dispăruse și ultima picătură de sânge. Ochiul ei albaștri exprimau disperarea. Iar Justin era conștient de faptul că îi distrusese încrederea în el.

— Oh, Dumnezeuule, șopti ea, cu un glas gătuit.

Arabella știa despre
ce era vorba. Plata
pariului încheiat cu
bărbatul care îi va
revendica virtutea.

Certitudinea acestui
fapt se strecură în inima
ei precum un cuțit bont
și ruginit.

Se înroși brusc,
lăsându-se condusă în

biroul lui. El smulse punga din mâna ei și o lăsă să cadă pe unul din colțurile biroului.

Arabella rămase locului. Era ca și cum inima ei s-ar fi transformat într-un sloi de gheață. Ea simți cum tremură, ca o flacără în vânt.

Justin o prinse de cot.
Ea îl respinse.

— E în ordine.

Ea se retrase în colțul cel mai îndepărtat al biroului lui. Trebuia să pună o oarecare distanță între ei. N-ar fi suportat sub nicio formă ca el s-o atingă.

Într-un târziu, rupse

tăcerea:

— Ai declarat că au fost cinci bărbați care au făcut acest pariu. Cinci bărbați care au pariat pe bărbatul ce îmi va revendica virtutea. Îmi amintesc foarte bine, Justin, că, potrivit spuselor tale nu te-ai numărat printre ei.

El scutură din cap.

— Asta e adevărul.

— N-ai logică! îl

acuză ea pe un ton
ascuțit. Tocmai ai
spus...

— Știu ce am spus.

Dar nu m-am numărat
printre cei care au
încheiat acel pariu.

Arabella își ieși din

fire:

— Nu mă minți!

— Nu te mint. Nu te
v o i minți. El făcu o
pauză. Eu și Gideon am
încheiat un pariu între
noi. Un pariu privat.
Am dublat miza
pariului făcut de ceilalți.

— Pariul referitor la
virtutea mea. Spune-o,

Justin.

El părea nehotărât.
Secundele treceau, una
câte una, și cu fiecare
dintre ele, Arabella
devenea tot mai furioasă
și mai tristă.

— Spune-o!

— Da. Da. Noi am
hotărât să dublăm miza
pariului referitor la

virtutea ta.

— Atunci înseamnă că voi doi vă aflați în competiție? El scutură din cap.

— Gideon îmi spusese deja că tu i-ai respins avansurile. Am pus pariu că *eu* voi reuși să-ți răpesc virtutea. În decurs de o tună,

adăugă el încet, după o scurtă pauză.

Și o făcuse. O *făcuse*.
Oh, Dumnezeule
Dumnezeule. Preț de o miime de secundă, ea retrăi felul dureros de tandru în care el o posedase în noaptea nunții lor... Se cutremură, în timp ce

amintirea cu pricina se estompă brusc. Iar acum el stătea nemișcat, rezemat de una din muchiile biroului său, cu mâinile încrucișate deasupra pieptului, privind-o.

Cum putea fi atât de calm? Arabella simțea nevoia să strige și să

urle, să-l lovească cu
pumnii. Cu toate că în
adâncul ei fierbea, se
strădui să se
stăpânească.

— Cât? întrebă ea. El
nu spuse nimic.

Privirea ei se mută
asupra pungii.

— Mă pot uita în
orice clipă, preciza ea.

— Șase sute de lire.

Avusese dreptate.

Aproape o avere.

— În fine, spuse ea pe un ton glacial, probabil că ai fost extrem de încrezător în puterea ta... de convingere.

Urmă o tăcere încordată. Ei îi trecu

prin minte că el nu știa
ce să spună, și de aceea
tăcea.

— Ah, bineînțeles,
raționa ea cu voce tare,
asta nu presupunea să te
însori cu mine, ci doar
să te culci cu mine. Ea
oscilă între nevoia
imperioasă de a pufni
într-un râs isteric și

aceea de a izbucni în plâns, cuprinsă de o rușine fără margini. În realitate, ea ar fi putut să-i cedeze fără a-și uni soarta cu a lui. Oh, poate că nu chiar în noaptea aceea de pomină când Georgiana și mătușa Grace i-au surprins, chiar la

momentul oportun...

La urma urmelor el era cel mai frumos bărbat din toată Anglia, în timp ce ea reprezenta doar o jucărie. Iar ea, ca o proastă ce era, nimerise chiar în brațele lui! Pentru că atunci când se afla în brațele lui, în timp ce gura lui

experimentată o secătuia
de puteri, părea că
nimic altceva nu mai
conta.

Oh, dar ea uitase ce
secătură veritabilă era
el. Dumnezeu era
martor, el nu ascunsese
niciodată acest lucru.
Faptul că fuseseră
surprinși de Georgiana

și de mătușa Grace îi
forțase pur și simplu
mâna, îl obligase să se
însoare cu ea.

Se simțea trădată.
Ființa ei fu străbătută de
un val copleșitor de
rușine.

Dar ea nu va permite
ca el să bage de scamă.

Lăasă capul într-o

parte.

— De aceea ai fost de acord să te căsătorești cu mine într-un timp atât de scurt — ca să poți câștiga pariul? Nu-i acordă răgazul necesar pentru a răspunde. Și eu care eram convinsă că tu te-ai oferit să te însori cu mine pentru a-

mi salva reputația. Ah, bietul Justin, ce ghinion să fie surprins asupra faptului în timpul unui biet sărut! Mă întreb dacă ar trebui să fii compătimit ori condamnat. Cel puțin acum nu va trebui să-ți faci griji că va bate vântul prin buzunare,

nu-i așa? Cu ocazia asta
mi-am dat seama care
sunt prioritățile tale.
Banii mai presus decât
onoare și tot tacâmul...

Chipul lui se crispa.

— Încetează, te rog,
Arabella.

— Nu vreau, izbucni
ea.

O roșeață puternică îi

colora obrazii.

— Pe tot ce am mai sfânt, atunci când am făcut acel pariu nu ştiam că *tu* erai Inaccessibila.

— Vai, îţi mulţumesc pentru această precizare! Asta face ca totul să devină şi mai agreabil, nu?

Bineînțeles, un bărbat cu înfățișarea ta nu s-ar fi înjosit lăsându-se văzut în compania unei fetișcane lipsite de grație ca mine.

— Nu asta voiam să spun, și tu știi prea bine acest lucru.

— Nici nu se putea să-mi oferi un motiv

mai potrivit pentru a
apărea în ochii mei
drept un netrebnic.

El făcu o grimasă.

— Sunt perfect
conștient de lucrul
acesta. Totuși...

Ignorându-l,
Arabella o porni spre
ușă.

Palmele lui se așezară

pe umerii ei chiar în
secunda în care ea se
pregăti să-l ocolească.

Ea își înălță rapid
capul.

— Dă-mi drumul,
rosti în cele din urmă.
Trebuie să mă îmbrac
pentru cină.

Buzele lui erau la fel
de strânse ca și ale ei.

— Asta mai poate
aștepta.

— Ba nu! Mătușă
Grace și unchiul Joseph
ne așteaptă în seara asta
la cină.

— La naiba, Arabella,
nu plecăm nicăieri până
nu rezolvăm problema
asta.

— Oh, ba o vom face,

îl repezi ea. Refuz să îi dezamăgesc sau să manifest lipsă de respect față de mătușa și de unchiul meu neapărând acolo. Și dacă tu nu mă vei însoți, atunci mă voi duce singură. În orice caz, conversația asta va trebui să mai aștepte.

El își luă mâinile de

pe umerii ei. Conștientă de răceala întipărită pe chipul său, ea trecu repede pe lângă el, cu bărbia în vânt.

În trăsură, atmosfera era sufocantă. Arabella stătea bosumflată într-unui colț, iar Justin se afla în partea opusă. Privirile lor nu se

intersectară nici măcar o dată. Nu schimbă niciun cuvânt între ei.

În timp ce trăsura se pregătea să oprească în fața reședinței din oraș a unchiului Joseph, ea își dădu seama că Justin nu avusese ocazia să îi împărtășească noutățile. Buzele ei se strânsură.

Nu se simțea tentată să întrebe, nu tocmai acum. Cu siguranță nu era vorba de ceva important.

Ca prin minune, amândoi reușiră să păstreze un minimum de politețe în timp ce îi salutară pe mătușa și pe unchiul ei.

Mătușa Grace îi
prinse palmele într-ale
sale.

— Am o surpriză
pentru tine, draga mea,
spuse ea veselă.

Arabella surâse ușor.

— Da, mătușă?

Zâmbind, fără o
vorbă, Grace o conduse
în salon. Acolo, două

siluete se ridicară la unison de pe canapea — una micuță și blondă, flancată de un bărbat înalt cu păr roșcat.

Arabella clipi, scuturând ușor din cap. Buzele i se întredeschiseră.

— Mamă, se auzi ca rostind cu voce scăzută.

Tată... Apoi izbucni în plâns.

Capitolul 22

Justin știa că lacrimile ei nu erau de fericire. Lacrimi imploratoare, probabil. Lacrimi ale neputinței... În timpul cinei,

atmosfera fu apăsătoare. Părinții Arabellei se arătară politicoși, dar reținuți. Lui Justin nu-i scăpă din vedere faptul că cei doi își aruncau privirea în mod repetat în direcția Arabellei. Aceasta stătea alături de el, palidă, chipul ei fiind încă brăzdat de

lacrimi.

Își înfipse dinții în buza inferioară, ca și cum s-ar fi străduit din răspuțeri să nu facă o criză. O vreme, Grace încercă să salveze aparențele cu sporovăială ei vivace dintotdeauna, dar în cele din urmă amuți și

ea.

Toți cei prezenți își dădeau seama că Arabella era nefericită. Justin își închipuia că mai rău de atât nu se poate.

Se înșela.

După cină se adunară în salon. Arabella se așeză într-un loc situat

lângă șemineu, în
stânga părinților ei care
stăteau pe canapea.

Justin își dresese
glasul. A bordarea
directă e cea mai bună,
își spuse el.

Se adresă din proprie
inițiativă părinților
Arabelle:

— Doamnă și

domnule Templeton, e evident că vă frământă ceva, zise el cu un surâs ușor. Bănuiesc că ne-ar fi de mare folos dacă am discuta deschis.

Daniel Templeton răspunse invitației.

— Foarte bine atunci, zise el, ridicând o sprânceană deasă și

roșcată. Voi începe prin
a spune că mariajul
Arabellei reprezentat o
surpriză pentru noi.
Dacă am fi fost aici, mă
îndoiesc că eu și mama
ei am fi fost de acord cu
el.

Acum și Grace părea
gata să izbucnească în
plâns. Doamne

Atotputernic, seara asta amenința să se transforme într-un dezastru.

Joseph se ridică, acoperind mâna soției sale.

— Uite cum stau lucrurile, Daniel. Având în vedere circumstanțele, eu și

Grace am considerat că așa era corect, declară Joseph cu un ton defensiv. Voi ați lăsat-o de nenumărate ori pe Arabella în grija noastră, și până acum nu ați pus niciodată la îndoială discernământul nostru.

— Și nici nu am avut

vreodată vreun motiv să o facem. Dar, pe cuvânt, Joseph, îți poți imagina neliniștea noastră în secunda în care am aflat că Arabella s-a căsătorit cu un asemenea... El se opri. Privirea lui reveni asupra lui Justin, care scrâșnea din dinți.

— Haide, spuneți, îl

invită Justin. Cu siguranță nu mă veți răni.

— Perfect, atunci. Noi am fost îngroziți când am aflat că fiica noastră s-a măritat cu un bărbat de teapa lui. Nu mai e nevoie să spun că noi îți cunoșteam reputația.

— De aceea am pornit-o îndată către casă, interveni și Catherine.

— Și ce am descoperit? continuă Daniel. Eu îmi cunosc fiica, sir. Și în ciuda asigurărilor pe care ni le-a dat în scris, acesta nu e chipul unei femei

care are un mariaj fericit.

Privirile tuturor alunecară către Arabella.

Inima lui Justir tresări. Ea era trasă la față, iar buzele îi tremurau.

Simți o durere în piept, astfel că pentru un moment nu mai fu

capabil să respire.
Văzând-o în starea asta,
își simțea sufletul
sfâșiat. Dumnezeu îi era
martor, nu se aștepta ca
ea să-l apere. Dar dacă
cel puțin ar spune
ceva...

— Presupun, sir, că
dumneata ai profitat de
o femeie tânără și

impresionabilă. Eu și mama ei am vorbit despre asta. Arabella nu a ajuns încă la vârsta majoratului. Noi nu ne vom da consimțământul în privința acestei căsătorii. De aceea sunt încredințat că aceasta va putea fi anulată.

Justin sări în

picioare, rostind o
înjurătură.

Grace găfâi.
Catherine era evident
îngrozită.

Joseph o avertiză din
priviri.

— Vă rog. Glasul
Arabellei era scăzut.
Vreți să încetați cu toți
să mai discutați despre

mine ca și cum nu aș fi prezentă? Nu mai sunt un copil. Ea își fixă privirea asupra tatălui ei. Tată, nu-l mai învinovați pe Justin, sau pe unchiul Joseph, ori pe mătușa Grace. Adevărul este că în cazul în care cineva ar fi aflat că noi ne...

sărutam... reputația
mea ar fi fost distrusă.

Chipul lui Daniel se
îmblânzi în timp ce o
privi fix pe fiica sa.

— Toți facem greșeli,
Arabella. Dar aceasta
este una ce poate fi
îndreptată. Sunt sigur că
se poate obține o
anulare.

Justin clocotea de furie. Numai printr-un uriaș efort de voință el reuși să se stăpânească.

— Sir, trebuie să vă reamintesc că asta este o chestiune care îi privește doar pe soț și pe soție, iar eu nu voi accepta amestecul dumneavoastră. Iar

acum, dacă sunteți cu toții atât de amabili, aș dori să am o discuție între patru ochi cu soția mea.

Privirea lui se intersecta cu aceea a reverendului.

Sprâncenele lui Daniel se împreunară deasupra nasului.

— Acum, uite ce e, băiete, eu încă sunt tatăl ei...

— Și oricât ați regreta asta, eu sunt încă soțul ei. Tonul lui Justin era tăios și abrupt. Și așa vrea să fim singuri.

Daniel nu dădea semne că ar fi dispus să cedeze; Justin nu avea

de gând s-o facă.
Catherine, Joseph și
Grace ajunseseră deja la
ușă, stând în așteptare.
Justin și Daniel
rămăseseră ținuiți
locului, fără să-i bage în
seamă pe ceilalți.

În cele din urmă,
Justin își mută privirea
către Arabella.

— Arabella? rosti el
cu blândete. Tensiunea
din jur devenise
insuportabilă.

Privirea ei rămase
ațintită în propria poală.
Ea păstră tăcerea pentru
o clipă atât de lungă
încât el se întrebă dacă îl
auzise. Chiar în secunda
în care el era pe punctul

să explodeze, ea își înălță capul.

— Eu... te rog, papa.
E în regulă.

Buzele lui Daniel se strânsură, însă se ridică în picioare, îndreptându-se către locul unde stătea ea, el depuse un sărut pe buclele ce erau la fel de

roșcate ca ale sale.

— Strigă-ne dacă ai nevoie de noi, fură singurele lui vorbe.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui. Justin și Arabella erau acum singuri.

Justin nu se mișcă. Privirea Arabellei reveni asupra mâinilor

ei, ce stăteau și acum împreunate în poală. Ea era palidă și tăcută, așa cum el nu o mai văzuse niciodată.

— În fine, rosti el, arborând un surâs sardonic. Sunt conștient că am fost un nemernic, dar nu știam că trebuie să cer voie ca să rămân

singur cu soția mea.

La auzul cuvintelor
lui, își înălță capul.
Ochii ei scăpărau.

— Să nu îndrăznești
să rostești vreun cuvânt
împotriva tatei! îl repezi
ea. Tatăl meu este cel
mai bun și generos om
de pe fața pământului.

Justin inspiră adânc,

încercând să adopte un ton prevenitor.

— Da. Părinții tăi sunt persoane decente și respectabile. E clar că îți sunt foarte devotați, așa că eu înțeleg perfect loialitatea lor față de tine. Și cu siguranță că situația asta este... ieșită din comun.

Arabella nici nu aprobă, nici nu dezaproabă. Privirea ei o evită pe a lui. Încă o dată, ea își lăsă capul în jos. Chipul ei exprima disperarea.

Traversând încăperea, Justin se lăsă pe vine înaintea ei.

— Arabella, rosti el

încet, nu vrei să te uiți
la mine? Gura ei
tremura. Genele ei se
lăsară, iar capul îi coborî
și mai mult.

El se simțea sfâșiat de
durere. Fără să stea pe
gânduri, întinse mâna
pentru a o acoperi pe a
ei. Greșise făcând acest
gest.

— Nu, șopti ea. Te rog să nu mă atingi.

Maxilarul lui se încorda. El încercă să-și domolească furia care îi dădea târcoale. Rosti cu glas scăzut:

— Te rog, Arabella. Hai să mergem acasă și să discutăm despre asta.

— Nu.

— Cum?

Ea scutură din cap.

— Nu, eu... eu nu cred că vreau să merg acasă împreună cu tine.

Ochii lui se îngustară.

— Și ce ai de gând să faci? Să rămâi aici?

Ea dădu aprobator din cap. Justin inspiră

adânc.

— Scumpo...

— Nu! Să nu-mi spui
astfel. Și nu te mai uita
la mine cu privirea
acesta! Vocea ei era
subțire și stridentă.
Poate că tatăl meu avea
dreptate când spunea că
mariajul nostru ar trebui
să fie anulat.

— Nu-mi doresc asta,
declară el.

Ochii ei se ridicară
ușor către ai lui.

— Și cum rămâne cu
ceea ce vreau eu? El își
înclină capul, ca și cum
ar fi vrut să deslușească
ce se afla în inima ei.

— Și ce îți dorești?
întrebă el cu blândețe.

Respirația ei deveni agitată.

— Nu știu, spuse ea scuturând din cap. Dar nu sunt în stare să raționez dacă tu ești aici. Nu pot gândi dacă tu ești *lângă* mine. Trebuie să fiu singură, Justin.

— Nu. Tu ai nevoie de mine. De soțul tău.

— Soțul meu. Soțul meu! răbufni ea. Soțul meu, care s-a însurat cu mine ca să câștige un pariu!

— Nu e adevărat.

— Atunci de ce nu ai spus adevărul? Mi-ai vorbit de pariul de la White's, îl acuză ea. De ce n-ai pomenit și de

pariul pe care l-ai făcut cu Gideon?

— Poate că ar fi trebuit s-o fac. I-am spus lui Gideon înainte de plecarea lui la Paris că pariul este anulat. El nu a dorit să mă asculte. Arabella, pariul acela nu a avut nicio importanță pentru mine.

Făcuse o afirmație greșită. Își dădu seama de greșeală imediat ce cuvintele fuseseră rostite.

— Arabella, îmi pare rău.

— Oh, eu sunt sigură că îți pare rău – îți pare rău că ai fost prins!

— Îmi pare rău că

am fost atât de prost,
atât de nebun și să fac
pariul acela! Și da, poate
că din egoism, dar mi-aș
fi dorit ca tu să nu fi
aflat. Făcu un gest
nerăbdător. Doamne,
cum să-ți spun? N-am
vrut să te fac să suferi.

Arabella nu rosti
niciun cuvânt,

mărginindu-se doar să-l
privească acuzator.

— Arabella, bărbatul
care a făcut pariul
acela... nu mai există.
Fiindcă cu tine... totul e
altfel. Eu *s u n t* altfel.
Pentru a oară în viață
am simțit că sunt...
fericit. Mulțumit. Eu...
El căuta cuvintele

potrivite, sperând să le poată găsi.

— Nu m-am simțit niciodată așa, iubire. *Niciodată*. Și asta ți se datorează ție, Arabella. O știu. O potsimți. Noaptea nunții noastre e o amintire extrem de prețioasă pentru mine, scumpo. Ceea ce am

avut... nu, ceea ce
avem... eu nu vreau să
pierd. Nu vreau să te
pierd pe *tine*.

Însă ea scutura din
cap, de parcă ar fi negat
tot ce avea vreo legătură
cu el.

— Te rog să pleci,
zise ea pe un ton
inexpresiv.

— Arabella! Nu face asta. Nu e posibil să se sfârșească așa.

— Nu trebuia să fi început niciodată! strigă ea.

Justin se holbă la ea. Ei alcătuiau un cuplu. Dumnezeu, erau căsătoriți. Aparțineau unul altuia, din toate

punctele de vedere.
Oare ea nu ştia lucrul
acesta?

— Nu spune aşa
ceva. În ciuda dorinţei
ei, sfidând raţiunea, el îi
prinse mâinile într-ale
sale. Ai afirmat că o
soţie trebuie să stea
alături de soţul ei,
Arabella. În seara când

ți-am povestit despre
tatăl meu, tu ai spus...

— Știu ce am spus.
Dar... s-a schimbat
totul. El simți disperarea
din cuvintele ei.

Ar fi vrut s-o
zgâlțâie, să-i ceară să-l
asculte. Voia să o
strângă în brațe și să nu-
i mai dea drumul

niciodată. Dumnezeu, gândi el neajutorat, parcă și vedea cum ea îi scapă, îndreptându-se într-o direcție unde el nu o putea ajunge.

— Te înșeli, șopti el. Nu s-a schimbat nimic. Doar eu. *Doar eu*. Îl usturau ochii. Percepu lumea printr-o imagine

încețoșată. Și *pe ea* o
văzu tot ca prin ceață.
Nu-i păsa de asta, și nici
de faptul că *e a* vedea
lucrul acesta. Se gândea
doar că trebuia s-o
recâștige. Măcar să
încerce. Te rog, scumpo.
Vom rezolva problema
asta, îți promit. Doar...
Vocea lui vibra. Vinc

acasă cu mine. Te
implor. *Vino cu mine
acasă.*

Ea scoase un sunet
strident, care lui îi sfâșie
inima.

— Nu mai spune
nimic. Și nu te mai uita
așa la mine! Ea se trase
într-o parte și apoi
porni în fugă către ușă.

În clipa aceea, Justin
pricepu. Nu avea rost.
Renunță s-o mai
implore.

Iar când el plecă...
plecă singur.

În după-amiaza
următoare, Sebastian
fluiera o melodie veselă

în timp ce urca treptele
din fața casei fratelui
său de pe Brooke Street.
El și Justin aveau același
avocat, și pentru că
tocmai venea de la
biroul acelui om
cumsecade, el era
nerăbdător să-și felicite
fratele pentru recenta sa
achiziție. Arthur îl pofti

înăuntru.

— My lord,
murmură el, luându-i
pălăria și umbrela,
sosirea dumneavoastră e
cât se poate de bine-
venită.

Arthur îl conduse
către biroul lui Justin. El
nu dădu mare atenție
declarației lui Arthur

până ce nu-l văzu pe Justin.

Acesta zăcea pe un scaun aflat lângă șemineu, în timp ce picioarele lui încălțate în cizme erau întinse. Nicio urmă din obișnuita lui înfățișare. Cravata lui era neînnodată, avea

cămaşa şifonată, iar falca
îi era înnegrită din
pricina bărbii.

— Dumnezeule
mare, omule! exclamă
Sebastian. Araţi
îngrozitor!

În faţa lui Justin se
afla o sticlă de vin pe
jumătate goală.

— Mulţumesc. Pot

să-ți întorc
complimentul?

Sebastian se uită în ochii
aceia tulburi și injectați,
înjurând.

— Te-ai îmbătat?

Gura lui Justin se
strâmbă.

— Nu încă. Dar *mă*
străduiesc. Dădu să
ridice sticla. Ah, dar

unde au dispărut bunele
mele maniere? Te rog,
bea cu mine. E un an
bun, îți promit.

Sebastian smulse
sticla și o puse deoparte.

— Unde naiba e
Arabella? Ochii lui
Justin scânteiară.

— Frumoasa mea
soție și-a petrecut

noaptea în casa mătușii
și a unchiului ei, în
dimineața asta, un
lacheu a trecut pe aici
pentru a-i lua o parte
din lucruri. Cred că ea,
chiar în secunda asta, se
gândește la posibilitatea
anulării mariajului
nostru la sfatul
părinților ei, așa putea

adăuga.

Buzele lui Sebastiar
se strânseseră.

— Scutește-mă de
sarcasmul tău. Atunci,
ce naiba cauți aici?
Acesta este ultimul loc
unde ar trebui să te afli.

— Ea nu vrea să mă
vadă.

— Oh, e absurd.

— Ea mi-a spus,
Sebastian. Ea mi-*o*spus.
Ea... m-a părăsit,
mormăi el. Nu, nu e
adevărat. Eu am
alungat-o. Eu am
alungat-o din pricina...
mârșăviei mele.
Doamne, Sebastian, ar fi
trebuit să o vezi.

Sebastian oftă.

— Poate că o să bea
un pahar cu vin.

Își turnă o porție
zdravă, apoi se așază
din nou pe scaunul care
se afla vizavi de Justin.

— Spune-mi ce s-a
întâmplat, îi ceru el.

Pe nerăsuflăte, fără
exces de vorbe, Justin
începu să povestească.

Începu cu seara
petrecută la balul
Farthingale și încheie cu
vizita lui Gideon
urmată de evenimentele
survenite în seara
precedentă.

Sebastian ascultă
totul în tăcere. Unul din
colțurile gurii lui se
ridică în secunda în care

Justin termina de vorbit.

— În fine, murmură el, cu siguranță nu te invidiez.

Justin îl fixă cu privirea pe fratele său.

— Mila ta mă copleșește. Sebastian se aplecă.

— Asta nu vă face bine niciunuia dintre

voi. Dar mă îndoiesc că o anulare va putea fi obținută atât de ușor cum își închipuie Daniel. În primul rând, Arabella a beneficiat de consimțământul mătușii și al unchiului ei. În al doilea rând, mariajul s-a consumat, nu-i așa?

Justin îi aruncă o

privire dezgustată.

În loc de răspuns,
Sebastian făcu o
grimasă.

— Sunt de acord, o
întrebare stupidă.

— Probabil că e mult
mai bine așa. Justin
privi într-un colț cu un
aer sumbru.

— Ea e cel mai bun

lucru, care a existat vreodată în viața ta, spuse Sebastian.

— Iar eu sunt cel mai îngrozitor lucru care a existat vreodată în a ei.

— Acesta este genul de raționament care nu te ajută cu nimic. Justin, adesea lucrurile se petrec exact așa cum nu

ne așteptăm noi, fără să
le putem ține sub
control. Poate că e așa
cum a spus ea. Poate că
Arabella are nevoie de
puțin timp. Se va
întoarce.

Justin tăcea de o
bună bucată de vreme.

— Și dacă nu o face?

— Atunci fă-o tu.

Mintea lui Justir
zbură la Arabella. El c
revăzu exact așa cum o
lăsase, cu ochii mari și
îndurerați,
reprezentând doar
umbra femeii pe care o
știa el.

— Nu pot. Nu o voi
face. El șovăi. Sebastian,
am rănit-o suficient.

— Și te mulțumești să lași lucrurile în voia lor?

— Ce dracu' ar trebui să fac? Să o răpesc de lângă părinții ei? Asta ar fi și mai bine. Probabil că tatăl ei m-ar urmări pentru răpire!

— Nu prea cred. Daniel e un om

rezonabil. Când va vedea cât de nefericită e Arabella, o să se răzgândească. La fel va proceda și Catherine.

— Sebastian, tu nu m-ai auzit. Ea nu mă *vrea*. Cred că o să fie încântată să nu mai dea în veci cu ochii de mine. Hristoase, abia

dacă suportă să stea în
aceeași încăpere cu
mine.

— E furioasă și
rănită, îi aminti
Sebastian cu blândețe.
Iar tu uiți că eu am
văzut-o alături de tine.
Abia dacă e în stare să-și
ia ochii de la tine – iar
tu de la ea.

Justin își lăsa capul
în mâini. Într-un fel, el
știuse că nou-
descoperita lui fericire
nu avea să dureze – că
era prea frumos ca să fie
adevărat. La urma
urmei, *ea* era prea bună
pentru el. Toată viața lui
rătăcise de colo-colo; în
Arabella găsisse ceea ce

căuta. Se simțise *întreg*.
Însă acum o pierduse, și
el nu putea învinovăți
pe nimeni altcineva
pentru asta.

— Asta era înainte,
zise cu anevoie. Iar
acum e altceva, și este
exact așa cum a spus ea.
S-a schimbat totul.

— Nu, Justin. Nu s-a

schimbat nimic. Nu chiar.

Justin își înălță capul.

— Îți jur că nu vreau să fiu nepoliticos, însă ce dracu' știi tu despre asta?

Sebastian surâse ușor.

— În realitate, destul de multe.

— Ce naiba vrea să

însemne asta? Și de ce dracu' zâmbești?

— Dacă asta îți poate servi drept consolare, eu mi-aduc aminte că, acum câțiva ani, am avut cu *tine* o discuție asemănătoare, numai că rolurile erau inversate. Așa cum îți amintești, a existat o vreme când

Devon refuza la rândul ei să mă vadă.

Justin îl privi amenințător.

— Da, și a cui a fost vina? A mea. Aproape că v-am anulat șansa de a vă căsători.

— Oh, nu. Nu a fost vina ta, Justin. Eu am greșit. Sebastian se opri.

Se pare că amândoi
avem un fel aparte de-a
ne face de râs în fața
femeilor pe care le
iubim.

Justin rămase
complet nemișcat. Se
uită lung la Sebastian,
până ce ochii i se uscară,
iar el nu mai fu în stare
să vadă. Respirând

greu, se simți năpădit de o transpirație rece. Era oare dragoste ceea ce simțea el? Semăna cu un cuțit înroșit în foc care sfâșia pe dinăuntru, iar și iar. O rană în adâncul sufletului...

Dragostea nu putea să provoace o asemenea durere. Iubirea ar trebui

să fie bună, dulce și pură...

Asemenea Arabellei.

Și să fie îndrăgostit de Arabella... în fine, nu era un lucru pe care Justin să-l recunoască cu ușurință.

Luptase pentru multe scopuri în viața lui.

Dar acum nu mai era

capabil să lupte.

Totuși, această ultimă constatare nu îl ajuta să suporte mai ușor durerea sufletească.

În realitate, nu făcea altceva decât să îngreuneze lucrurile.

Capitolul 23

— Doamnă, o anunță Ames, aveți un musafir.

De la locul ei, de pe canapea, Arabella sări în picioare.

— Pentru mine?

Pulsul ei se accelerează brusc. Era Justin? C cuprinse o avalanșă de

sentimente. Speranță...
teamă... și multe altele.
Inima ei tresări puternic
în timp ce o persoană
înaltă păși în salon.

Nu era Justin, ci
Sebastian.

Ea abia se stăpânea să
nu izbucnească în
lacrimi. Trecuseră două
zile de la scena aceea

îngrozitoare, petrecută
în aceeași încăpere.
Imediat după plecarea
lui Justin în seara
respectivă, Arabella își
ceruse scuze, apoi
urcase la etaj. Era prea
amorțită ea să poată
simți și altceva în afară
de propria ei durere. Cu
siguranță nu pe a lui.

Însă sus, în patul în care își petrecuse înaintea atâtea nopți, somnul o ocolise. Era o senzație stranie. Patul părea... gol. A doua zi dimineață, ea oscila între indignare și nefericire, suferință și dor.

Dar în clipa asta...

Privirea ei alunecă spre serviciul pentru ceai, așezat pe o tavă, în dreptul genunchilor ei.

— Dorești puțin ceai?
Sebastian refuză.

Arabella își mușcă buza.

— L-ai văzut pe Justin, nu-i așa?
întrebarea țâșni de pe

buze înainte ca ea să o poată opri.

— Ieri, confirmă el.

Mâinile ei alunecară din nou în poală.

— Ți-a cerut să vii aici? înainte ca el să poată rosti o vorbă, ea formulă propria concluzie. Nu, bineînțeles că nu. El e

prea încăpățânat, prea mândru.

Sebastian surâse ușor.

— Văd că îl cunoști foarte bine.

— Cum se simte? întrebarea aproape că îi arse limba. Ea nu voia să afle, își zise Arabella. Dar era necesar.

Sebastian ridică o

sprânceană.

— Mai e nevoie să întrebi?

— Oh, zise ea pe un ton slab. Mai mult ca sigur că e beat.

— Dacă asta poate servi drept consolare, eu nu cred că folosește la ceva. El o privi cu luare-aminte. Justin nu știe că

mă aflu aici, Arabella. Și nici nu am venit ca să-i pledez cauza, dacă asta e ceea ce îți imaginezi. Nu mă aflu aici pentru a te convinge să te întorci la el.

— Atunci de ce ai venit?

— Nu știu prea bine, răspunse el cu

sinceritate. Însă dacă tot
sunt aici, aş vrea să-ţi
spun ceva. Aşa că, te
rog, Arabella, ascultă-
mă, dacă vrei. El făcu o
pauză. E ciudat, zise
gânditor, dar toată
dimineaţa m-a obsedat
un incident care s-a
petrecut acum mult,
mult timp. Nu sunt

capabil să mi-l scot din
minte și... în fine,
sincer vorbind, cred că
de aceea mă aflu aici.

Arabella îl privi cu
curiozitate.

— Despre ce este
vorba?

— Ne aflăm la
Thurston Hall, vorbi el
mai departe. Justin avea

probabil opt sau nouă
ani, nu mai mult, dacă
nu mă înșeală memoria.
Într-o după-amiază,
Justin nu s-a mai întors
de la școală. Toată
lumea îl căuta disperată
în timp ce orele treceau.
Însă nimeni nu l-a putut
găsi, până în clipa când
tata l-a zărit stând

cocoțat între crengile
unui pom din livadă,
privind la cei care-l
căutau înnebuniți de
ceasuri întregi. A strigat
la el să coboare. Și nu
sunt convins că Justin
avea de gând s-o facă,
însă în cele din urmă a
căzut. Încheietura
mâinii avea o poziție

tare ciudată – iar eu mi-am dat seama că și-o fracturase. Am fugit într-acolo, fiindcă tatăl meu era furios, așa cum nu-l mai văzusem niciodată.

Arabella îl ascultase în tăcere. Brusc, își aminti cum Justin îi arătase chiar pomul

acela...

— Tatăl meu... nu era un om blând, Arabella. Nu simțeam nicio fărâmbă de compasiune pentru durerea lui Justin. A fost chemat medicul. Probabil că durerea era cumplită – iar Justin nu era decât un băiețel! Dar

el nu a scos un sunet în
momentul în care
medicul a încercat să-i
pună oasele la loc. Mi-
aduc aminte că i-am
spus că poate să plângă.
Dar Justin abia dacă s-a
uitat spre tata și apoi a
jurat că *nu* are să
plângă, că nu are să
plângă *niciodată*. Oh, iar

tata *își dorea* acest lucru,
am văzut-o în privirea
lui! Dar Justin n-a făcut-
o niciodată, încheie
Sebastian. Nici atunci.
Nici altă dată.

După aceea se uită la
ea.

— E ciudat, nu crezi?
Pentru un copil, să nu
plângă niciodată?

Gâtul Arabellei se contractă. În mintea ei era gravată imaginea lui Justin – copil, zăcând neajutorat și rănit în timp ce tatăl lui urla la el furios... Și când te gândești că ea îl certase râzând pentru neîndemânarea de care dăduse dovadă în ziua

aceea!

Gândurile i se învâlmășiră, iar ea simți că înțepenește. Pentru că își reaminti încă ceva. Tresări, amintindu-și cum, cu doar două zile în urmă, Justin stătuse chiar în această încăpere și-i vorbise pe un ton oarecum dogit, privind-

o cu ochi strălucitori...
Ea se făcu mică. Ce îi
ripostase ea atunci?

*Nu mai spune nimic.
Și nu te mai uita așa la
mine!*

Scutură ușor din cap,
privindu-l pe Sebastian.

— Cum poți fi sigur
că nu a făcut-o?

— Fiindcă îmi

cunosc fratele, replică Sebastian. Păru să ezite. Arabella, noi nu am avut o copilărie fericită...

— Știu, spuse ea repede. Justin mi-a povestit. Ea nu-i spuse nimic despre noaptea în care tatăl lor murise din cauza lui Justin, așa

cum se autoacuză el. Justin îi mărturisise asta în mod confidențial, iar ea nu voia să-i trădeze secretul.

Însă Sebastian vorbește din nou:

— Julianna nu-și amintește de mama. Era mult prea mică atunci când ea a plecat. Cred că

asta e o binecuvântare,
după părerea mea. Dar
Justin... El scutură dir
cap. Întotdeauna am
crezut că lui Justin i-a
fost mult mai greu. El
avea nevoie de o mamă,
iar ea nu era acolo. Asta
s-ar putea să-l fi
schimbat. Și tot restul
vieții a luat de bun ceea

ce-și imagina că toată lumea crede, că el era un sălbatic, rebel și disprețuitor. Toți ceilalți îl consideră un om lipsit de scrupule, un amoral. Dar eu și Julianna am știut întotdeauna că el nu este așa, nu cu adevărat. Cred că și tu ți-ai dat seama că el nu e

ceea ce pretinde a fi.

Arabella știa acest lucru!

— A bâjbâit toată viața în întuneric, rătăcind, căutând ceva ce nici măcar nu era conștient că își dorește. Însă eu cred că a găsit acel ceva în tine, Arabella. Cu tinee *alt*

om. E ca și cum ar fi
pășit sub lumina unei
raze de soare. El clătină
ușor din cap. Nu-l
trimite înapoi în
întuneric, Arabella. Te
rog să nu faci asta. Știu
că am declarat că nu mă
voi amesteca. Dar tu și
Justin aparțineți unul
altuia. Devon și-a dat

seama de asta înaintea mea. Însă ruptura asta dintre voi doi... nu-mi stă îmi putere s-o repar, fiindcă altfel n-aș sta o clipă pe gânduri.

Făcu o pauză.

— Te rog, zise el blând, du-te măcar să-l vezi. Înainte de a lua o decizie, măcar... măcar

du-te să-l vezi. Cred că
îl vei găsi în Kent. Mi-
a spus că are de rezolvat
niște probleme la
reședința de acolo.

Ea îl privi pierdută.

— Care reședință?

— Reședința de
provincie din Kent. A
cumpărat-o acum câteva
zile.

Înlemnită, Arabella
abia dacă reuși să-l
privească.

— Nu știi, nu-i așa?

Arabella trase aer în
piept.

— N-a suflat o
vorbă... Tăcu brusc. Să
fi fost *aceasta* vestea pe
care el voia să i-o dea?
Se simți copleșită de

sentimentul de
vinovăție. Oh,
Dumnezeule milostiv!
Sosise Gideon, iar după
aceea ea nu îi mai
dăduse nicio șansă.

Ca prin ceață, ea îl
observă pe Sebastian că
se ridică în picioare.

— Trebuie să plec.
Mă așteaptă Devon.

Arabella îl conduse până la ușa, apoi reveni în salon. Ceaiul era așezat lângă ea, rece și neatins.

Simți o strângere de inimă. Vizita lui Sebastian îi amintise de tot ce îndurase Justin în vremea copilăriei sale – abandonul mamei lui,

restricțiile impuse de tatăl său. Arabella avu oribila senzație că existaseră cu siguranță lucruri cu mult mai groaznice decât cele dezvăluite de Justin, pe care Sebastian nici măcar nu le cunoștea. În noaptea în care Justin îi povestise coșmarul său,

ea ghicise că Justin își iubea tatăl, că îl iubise în ciuda suferințelor pe care acesta i le provocase, Ea și-l imaginează cu ușurință pe băiețușul acela mândru și încăpățânat de care îi vorbise Sebastian, pentru că el rămăsese neschimbat. Dacă era

rănit, cu siguranță nu ar fi arătat-o.

Cu toate că o implorase să se întoarcă acasă împreună cu el. O *implorase*, cu lacrimi în ochi...

Lacrimi ale băiețelului care nu plângea niciodată.

Iar ea îi întorsese

spatele.

Pe neașteptate,
începu să plângă.
Lacrimile tăcute i se
prelingeau pe obraji.

Abia în clipa aceea
deveni conștientă de
zidurile pe care el le
construise în jurul său,
ele neavând ca scop
respingerea celorlalți –

respingerea ei – ci
apărarea inimii lui,
pentru a se proteja
împotriva unei dureri
viitoare.

Ea îl lăsase baltă, îl
părăsise cu cruzime!

De ce se însurase cu
ea? se întrebă copleșită
de durere. Dacă voia să
o seducă cu sânge rece,

putea s-o facă. Dacă el ar fi insistat, ea nu i-ar fi opus rezistență.

În schimb, acest bărbat care sfida datoria se căsătorise cu ea. Iar ea voia cu disperare să creadă că cele câteva neprețuite săptămâni ale căsniciei lor nu însemnaseră doar

pasiune. Nu numai dorință...

Tocmai se gândea la asta în secunda în care, ridicând privirea, descoperi că părinții ei, unchiul și mătușa intraseră deja în încăpere. În grabă, ea își șterse lacrimile de pe obraji cu dosul palmei.

Mama sa își
manifestă îngrijorarea:

— L-am văzut
plecând pe marchizul
de Thurston. Sper că
vizita lui nu te-a necăjit,
Arabella. Te simți bine?

— Da, zise ea,
surâzând.

— Oh, Arabella, e
mare lucru să te vedem

din nou zâmbind.
Voiam cu toți să te
binedispunem, așa că
Grace și cu mine am
rugat-o pe bucătăreasă
să-ți pregătească
mâncarea preferată.

— Nu voi rămâne la
cină, mamă. Ea se ridică
în picioare și descoperi
că schimbarea poziției îi

provoacă o durere de cap. Tatăl său se apropie de ea și o susține.

Ea clipi.

— Oh, Doamne, zise ea. Ce ciudat. E a doua oară când mi se întâmplă în decurs de numai câteva zile.

Mama ei și mătușa Grace schimbă între

ele o privire ciudată.
Arabella se uită când la
una, când la cealaltă.

— Ce s-a întâmplat?
întrebă ea.

În clipa următoare
deveni conștientă de
semnificația acelei stări.

— Oh. *Oh!* Ultima
exclamație fu aproape
un țipăt.

— E tensiunea,
desigur, zise mama sa
repede. Arabella își
așează o mână pe pântec.

— Poate că nu e, zise
ca cu blândețe.

— Arabella, nu. Nu.
Să nu-mi spui că îi
dăruiești un moștenitor
acelui bărbat...

— Mamă! Vocea

Arabellei deveni
ascuțită. Ai grijă cum
vorbești! Bărbatul acela
e soțul meu. Ai auzit?
Soțul meu. Iar numele
lui e Justin. Mi-ar face
mare plăcere dacă te-ai
obișnui să-l folosești.

Mama ei o privi
uluită.

— Arabella, șopti ea,

ce tot spui?

Arabella făcu un pas înainte, prinzând-o pe mama ei de mână.

— Mamă, nu mai sunt un copil. De multă vreme nu mai sunt. Tu și tata ați fost plecați atâta amar de vreme încât eu am impresia că mă considerați încă un

copil. Dar acum sunt o femeie, o femeie care știe ce vrea. Ea surâse vag. Când tu și tata ați plecat în Africa, nu știam. Prin urmare, nici când am debutat în societate nu știam. Într-un fel, eram nesigură. Dar acum știu care e greșeala, sau mai

degrabă ce e *corect*.

— Sunt de acord că
nu mai ești un copil.
Însă...

— Mamă, îi aminti
Arabella, atunci când te-
ai căsătorit cu tata, ai
nesocotit orice
convenție.

— Da, dar...

Ducându-și un deget

în dreptul buzelor, ea o reduse la tăcere pe mama sa.

— Tu și tata v-ați urmat îndemnul inimii. Așa au procedat și mătușa Grace și unchiul Joseph. Asta fac și eu. Privirea ei alunecă spre tatăl său. Tată, nu vom anula căsătoria.

Trăsăturile mamei sale începură să se relaxeze. Tatăl său o privi lung.

— Arabella, ești convinsă că asta e ceea ce îți dorești?

— Da, tată. Ochii ei erau limpezi și strălucitori. Mă duc acasă, la soțul meu. Nu

trebuia să-l las să plece
fără mine. Și m-aș
bucura mult dacă voi l-
ați primi în familie cu
brațele deschise.

Daniel surâse ușor.
Puse un braț în jurul
taliei soției sale.

— E greu să-ți vezi
copilul suferind,
Arabella. Tot ce ne

dorim e ca tu să fii fericită.

Mama ei o privi surâzătoare.

— Desigur, draga mea. Asta este ceea ce contează cu adevărat.

Arabella simțea că nu îi iubise niciodată mai mult decât îi iubea în momentul acesta. Îi

sărută pe fiecare în parte.

Unchiul Joseph părăsise deja încăperea, ducându-se să cheme trăsura, iar mătușa Grace se afla deja la ușă și-i dădea dispoziție servitoarei să împacheteze lucrurile Arabellei.

— Ei bine, mătușă Grace, văd că ești nerăbdătoare să scapi de mine pentru a doua oară.

Grace chicoti, însă în clipa următoare duse mâna la gură pentru a nu fi văzută de Catherine.

— Draga mea, șopti

ea, pur și simplu mă
mir că ai avut nevoie de
atâta vreme pentru a
descoperi ceea ce eu am
văzut cu multă vreme
în urmă.

— Și când s-a
întâmplat asta?

— Păi, chiar în prima
seară, cu ocazia balului
Farthingale, când tu ai

valsat cu cel care avea
să-ți devină soț.
Amândoi erați
transfigurați de bucurie.
Oh, ce speranțe mi-am
tăcut în seara aceea!

— Mătușă Grace
Arabella găfâi uimită.
Chiar de atunci?

— Chiar de atunci.

Arabella o îmbrățișa

strâns.

— Tu știi că ai fost întotdeauna mătușa mea favorită.

— Copilă, eu sunt singura ta mătușă! Ochiul lui Grace o priveau surâzător. Ea își lovi palmele una de alta. Oh, ce zi binecuvântată! ciripi ea. Trebuie să

încep pregătirile pentru
botez chiar din seara
asta!

Arabella izbucni în
râs.

— Ar fi cam
devreme, o avertiză ea,
dar era de așteptat că nu
va dura mult.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Arabella se afla în trăsura ce se îndrepta spre provincia Kent. Ora era târzie în secunda în care ea părăsise în cele din urmă Londra, iar la scurtă vreme de la plecare, drumul fusese blocat de o trăsură ce se

răsturnase. Ea fu
nevoită să-și petreacă
noaptea la un han
întâlnit pe drum.

Cu toate că nu era
situat la mare distanță
față de Londra, orășelul
părea a reprezenta o
lume cu totul aparte. Pe
fiecare parte a
drumului, creștea o

iarbă luxuriantă și verde, urcând apoi către câmpurile în pantă, de o parte și de cealaltă. *Ea* stătea pe capătul banchetei, privind în jurul său.

Sebastian îi pomenise de câteva puncte de reper, cum ar fi un sătuc care avea ridicată în

centrul său o cruce
celtică. Ea le căută
nerăbdătoare cu
privirea. Nu mai aveau
mult de mers. Doar
câteva mile.

În secunda în care
trăsura luă una din
curbe, la orizont se ivi
un conac de mici
dimensiuni. Arabella se

aplecă și mai mult, în timp ce clădirea deveni din ce în ce mai mare. Ea își ținu respirația, fascinată de turnurile din piatră care se ridicau la colțurile acesteia. Frumusețea conacului întrecea orice închipuire. Era exact genul de casă în care ea

visase întotdeauna să locuiască...

În secunda când trăsura se opri, vizitiul sări jos, grăbindu-se apoi să o ajute și pe ea să coboare. Arabella păși pe alee. Parfumul unei flori dulci și necunoscute persista în bătaia vântului. Privirea

ei se opri asupra unui
cireș cu crengi joase
postat chiar în fața
intrării. Își imaginează că
avea să se plimbe pe
aici, tot restul vieții sale.
Urcând treptele largi
din piatră, ea întinse
mâna spre ciocănelul
din alamă. Ușa fu
deschisă larg înainte ca

degetele ei să-l atingă.

Ea ridică imediat privirea. În cadrul ușii se afla Justin. El purta cizme, o pereche de pantaloni trei-sferturi din piele de cerb și o cămașă albă care dădea la iveală o parte din toracele acoperit cu perișor negru și aspru.

Inima ei tresări.

— Bună, Justin, rost
ea cu respirația tăiată.
Oare trecuseră doar
câteva zile de când el n-
o mai atinsese? Nu o
mai sărutase?

Ea tânjea să se
lipească de el, dând
uitării absolut totul în
afara brațelor lui

petrecute în jurul
umerilor ci.

Dar el nu ar fi privit
cu ochi buni un
asemenea gest. În timp
ce sufletul ei se bucura
văzându-l, el se uita la
ea cu o figură
împietrită. Buzele lui
deveniseră o linie
subțire și dreaptă.

— Bănuiesc că
fratelui meu trebuie să-i
mulțumesc pentru
prezența ta aici, nu-i
așa?

Nu se așteptase la o
primire atât de glacială.
Își adună tot curajul
pentru a-i înfrunta
privirea.

— Sebastian mi-a

spus unde te afli, zise ca
încet, dar am venit aici
din proprie inițiativă.
Iar el îți vrea doar
binele, știi asta.

Arabella aștepta
riposta lui, dar el nu
scoase o vorbă.

— Crezi ca aş putea
intra? Ea pusese
întrebarea pe un ton

șovăitor, și preț de câteva clipe avu îngrozitoarea senzație că el ar fi în stare s-o refuze.

În cele din urmă, el se dădu într-o parte. Arabella își lasă gentuța pe o măsuță aflată în holul de la intrare, urmându-l apoi într-un

salon spațios situat pe partea stângă.

— De ce nu mi-ai spus că ai cumpărat această casă? Pe buzele ei apăru un surâs timid. Justin, e minunată! N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

— Am de gând s-o vând, o întrerupse el.

Ea îl privi intens.
Inima începu să-i bată
atât de tare încât simți
cum o doare pieptul.

— De ce?

— Pentru că nu
trebuia să o cumpăr, de
aceea. Am venit doar să
lămuresc câteva
chestiuni cu
administratorul.

Arabella clătină din cap.

— Te rog să nu te pripești. Despre cumpărarea acestei proprietăți... voiai să-mi vorbești zilele trecute, nu-i așa?

Ochii lui scânteiară.

— Nu contează.

Arabella simți o

împunsătură în inimă.
El era atât de distant.

— Ba contează. Te
rog, Justin. Putem sta de
voră?

— Ce mai e de spus?

— O mulțime de
lucruri.

— N-aș crede.

El îi întoarse spatele,
îndreptându-se către

fereastră.

— Nu te supăra dacă nu te conduc, îi spuse el pe un ton glacial.

Arabella îl privi lung, copleșită de o durere ascuțită. Era atât de încăpățânat. Atât de arrogant și semeț! Doamne, el voia ca ea să plece! Se simțea

cuprinsă de disperare,
dar nu-și exterioriza
starea.

— Nu încerca să mă
alungi, zise ea, pe un
ton scăzut. Pentru că nu
voi pleca. Nu până nu-
mi spui foarte clar... că
nu dorești să fii soția ta.

Cu doar o secundă
înainte ca vocea ei să

tremure, privirea ei se agăță de a lui.

Timpul părea să se fi oprit în loc. El ridică ochii în tavan, apoi, fără să scoată o vorbă, se întoarse cu spatele la ea. O porni de-a curmezișul podelei spre fereastră și rămase acolo privind afară, cu

mâinile   încrucișate
peste piept.

Dar în miimea de
secundă care precedă
răsucirea lui, ea zări în
ochii lui ceva care o făcu
să-și înăbușe un strigăt.

— Pleacă, Arabella.
Pleacă pur și simplu, și
lasă-mă! spuse el cu o
voce gâtuită.

Inima i se strânse. Ea
rămase ținută locului.
Își aminti imediat de
povestea lui. Îl văzu
parcă aieva pe băiețelul
care nu voia să plângă.
Indiferent cât de mult ar
fi suferit. Și datorită
acelei imagini apărute
instantaneu în mintea
ei, reuși să-l vadă așa

cum era el în clipa de față, atât de vulnerabil în pofida orgoliului pe care îl afișa.

Iar în secunda aceea conștientiza motivul pentru care o vizitase Sebastian. *Nu-l trimite înapoi în întuneric*, o implorase acesta.

Iar ea nu era în stare

să o facă. Nu avea să o facă. În clipa aceea simți nevoia de a-l salva pe el de sine însuși. Era în stare s-o facă – era în stare!

Strecurându-și brațele în jurul taliei lui, ea își lipi obrazul de cămașa lui. Trupul lui se încorda, dar el nu se

smulse din îmbrățișarea ei, așa cum se temea ea că o va face.

— Nu poți să o spui, nu-i așa? șopti ea. Dacă ai fi în stare, ai face-o.

Mâinile lui îi prinseră încheieturile.

— Arabella...

Lacrimi fierbinți alunecau de-a lungul

obrajilor lui.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Justin. Îmi pare nespus de rău.

Justin se răsuci cu fața spre ea și își coborî privirea către ochii ei îndurerați.

— Amândoi ne-am purtat ca niște nebuni!

Nu am făcut bine că te-am respins. Ar fi trebuit să te ascult! Ai spus că te-ai schimbat, că nu mai ești același bărbat care a făcut acel pariu nechibzuit cu Gideon. Și acum mi-am dat seama. Nu e prea târziu pentru noi! Nu vei scăpa de mine atât de

ușor! N-am să te
părăsesc din nou, Justin,
indiferent ce ai spune
tu. Indiferent ce ai face
tu. Și n-am să te las nici
pe tine să mă părăsești.

— Arabella, tu îți dai
seama ce spui?

Arabella se lipi de el,
cu ochii înotând în
lacrimi.

— Da! Da!

Brățele   lui   îi
înconjurară   corpul
cuprins de tremur.

— Nu plânge, te rog.
El îi netezi claia de păr.
Te iubesc, scumpa mea.
Te iubesc.

— Și eu te iubesc,
strigă ea.
El mormăi.

— Nu ar trebui...

— Nu spune asta!

Nici să nu te gândești!

Ea îl țintui cu privirea.

Tu îți închipui că nu ești

demn de iubire, însă nu

e adevărat. Oh, tu nu-ți

dai scama? Eu te iubesc

pentru ceea ce ești, nu

în ciuda a ceea ce ești.

Te iubesc de-a dreptul

nebunește. Și te voi iubi
mereu.

Se holbă la ea ca și
cum nici acum nu-i
venea a crede.

— Ești absolut
sigură?

Ochii ei se
întunecară.

— Da. Oh, da
Ținându-și răsufierea,

ea își lipi degetele de chipul lui.

El nu se retrase, dând voie degetelor ei să hoinărească pe unde poșteau – peste aripile nasului, peste conturul pomeților, peste buzele lui frumos conturate.

Prinzându-i degetele într-ale sale, el îi

întoarse palma și o
sărută.

Arabella plânse din
nou, dar de data asta
surâdea printre lacrimi.
Mormăind, el o strânse
în brațe. El îi șterse
fiecare lacrimă cu un
sărut plin de tandrețe.

În cele din urmă el se
retrase, lipindu-și

fruntea de a ei.

— Poți să-ți arăt noul nostru cămin?

El o conduse prin întreaga casă. În final, ajunseră din nou în salon. Cu un surâs îngăduitor înflorit pe buze, Justin urmări cum ea privea dincolo de ferestre, exclamând

plină de încântare:

— Mi-aş dori tare
mult să pot amenaja o
grădiniţă ţărănească,
chiar acolo, sub
copăcelul acela
minunat.

Pe buzele lui se ivi
un surâs.

— În realitate,
copacul acela m-a

determinat să cumpăr
locul acesta. Am
continuat să mi te
imaginez ca fetiță – o
mămuțică ce se cațără
printre crengi.

— În fine, murmură
ea, aş îndrăzni să spun
că acesta va fi locul
perfect unde să ne
creştem copiii.

— Sunt totalmente de acord. El o trase din nou în brațele sale.

Ea își plimbă alene degetele pe pieptul lui, ridică privirea, devenind brusc serioasă.

— Justin, tu auzi ce spun eu? Este un loc perfect pentru a ne

crește copiii. Familia
noastră.

Pentru o secundă
fruntea lui se încruntă.
Privirea lui alunecă de-a
lungul formelor ei.

— Cum, roști el
pierdut, vrei să spui că
tu... că noi...

— E prea curând ca
să fiu sigură, zise ea

repede, roșind puternic.
Dar mie nu-mi întârzie
ciclul   niciodată,
niciodată, se fâstâci ea.
Iar acum a depășit deja
o săptămână. Ea inspiră
adânc. Te deranjează să
devii tată atât de repede
după ce ne-am căsătorit?

    Replica lui veni fără
întârziere:

— Deloc, zise el calm. De fapt, chiar dacă nu e cazul, eu cred că ar trebui să ne punem serios pe treabă.

Ochii ei albaștri asemenea cerului se măriră. Justin pufni în râs, pecetluindu-i buzele cu un sărut.

— Am o singură

întrebare.

— Și care ar fi aceasta?

El arată către stejarul din fața ferestrei.

— Nu o vei învăța pe fiica noastră să stea atârnată cu capul în jos în copacul acela, nu-i așa?

Apoi el îi adresează

surâsul acela care le
făcea pe toate femeile să
leșine... și mai ales pe
ea. Arabella râse,
înlănțuindu-i gâtul cu
brațele. Oh, cât de mult
îl iubea!

EPILOG

*Șapte ani mai
târziu...*

În vârstă de patru anișori, Grayson Sebastian Sterling se prinse de fustele mamei lui. Arabella se uită zâmbind în ochii aceia

albaștri, care aveau culoarea cerului vărat.

Ochii aceia sclipiră ștrecărește.

— Mamă, rosti el chicotind, îi văd chiloții lui Lizzie. Un degetel dolofan arată către fereastra.

Cocoțată pe creanga cea mai de jos, fiica ei

Lizzie rânji către mama sa, scoțând apoi limba la fratele ei.

Țipătul Arabellei îl trezi pe bebelușul ce dormea fericii rezemat de umărul ei.

— Justin, a făcut-o din nou! Oh, e incorigibilă! Cum naiba reușește să se cațăre pe

creanga aceea?

Justin își ridică
privirea din ziar și
lămuri lucrurile:

— Cred că are
legătură cu poneiul său
care a plecat la drum
fără călăreț.

Peste numai un
minut, ea îl urmări pe
Justin ieșind în fugă

afară. Lizzie se prinse bine de cracă, trăgându-se în sus. Ea încercă să se cațare mai departe, dar tatăl său se dovedi cu mult mai rapid decât ea. Două brațe puternice se întinseră, culegând astfel primul lor copil de pe creanga aceea periculoasă.

Cinci minute mai târziu, cei trei micuți fură dați în grija bonei lor, în timp ce Arabella se prăbuși pe sofa.

— Oh, Doamne, se văicări Arabella. Știu că ea va face la fel și după ce vor sosi oaspeții noștri de la Londra! Ducea de Carrington,

văduva cea bogată, va fi
îngrozită! Oh,
măimuşărelile
scandaloase ale fetei
vor face ca inima mea să
cedeze până la urmă!

Justin ridică o
sprânceană.

— Scumpo, zise el
fără ocolişuri, ducesei
nu-i va păsa câtuşi de

puțin. În afară de asta, ar trebui să te obișnuiești — Lizzie a noastră e destinată să fie r e v e l a ț i a orașului asemeni ție.

— Nu-mi ești de niciun ajutor, bombăni Arabella. Nu mai vorbesc de faptul că mama și tata pufnesc în

râs   în   fața
năzdrăvăniilor ei. Toate
astea o impulsionează și
mai tare.

Justin   chicoti
trăgând-o   în   brațele
sale. Își lăsa capul în jos,
și o sărută îndelung.
Viața era perfectă, hotărî
el. Nu se mai considera
pe sine ca fiind lipsit de

valoare. Nu mai existau
coșmaruri care să-i
bântuie visele. Acum
visurile sale se
îndreptau spre viitor,
un viitor care îi era
drag, așa cum îi era și
fiecare moment petrecut
alături de Arabella.
Pentru că ea fusese
aceea care-l ajutase să

scape de sentimentul de vinovăție, care făcuse ca fiecare zi să fie mai luminoasă decât cea precedentă.

Peste doar câteva ceasuri, cei doi începură să facă rondurile prin dormitor, sărutând de noapte bună pe fiecare dintre copiii lor, un

ritual ce se repeta
noapte de noapte, fără
excepție.

Elise – sau Lizzie,
cum era ea alintată cu
dragoste – încă mai
sărea în propriul pătuț
în secunda în care ei
pășiră în încăpere. În
vârstă de șase ani, ea
moștenise buclele de foc

ale mamei și ale
bunicului său, însă ochii
săi străluceau precum
două smaralde; aveau
același verde-cristalin ca
al tatălui său.

Gray dormea pe
spate. Arabella se
aplecă, sărutându-l pe
obraz, în timp ce
degetele lui Justin îi

ciufuliră părul negru și mătăsos, semănând cu al său.

Cuibărită în leagănul ei stătea Tessa, cea care semăna mai degrabă cu mătușa Julianna, având niște trăsături perfecte și delicate și un păr de culoarea castanei. Ambii părinți pufniră în râs

văzând cum ea își bagă
un degetel în guriță,
pupându-l, azvârlindu-
și apoi în sus
fundulețul, înainte de a
se așeza la locul ei.

Pe coridor, Arabella
își strecură brațul sub
cel al soțului său,
lăsându-și apoi capul pe
umărul acestuia.

— Am conceput cei mai frumoși copii, nu?

— Într-adevăr, încuviință el.

Avându-i pe cei trei copii cuibăriți în propriile lor pătuțuri, ei se îndreptară acum spre al lor. Arabella se ghemui la pieptul lui.

Cu vârful degetelor

el îi trăsă ușor conturul
buzelor.

— De ce râzi?

— Ce e rău în asta?

El   arcui   o
sprânceană.

— Nimic. Numai că
ai un aer mai degrabă
secretos.

Arabella își înălță
vârfurile degetelor pe

pieptul lui gol.

— Ah, dar tu îmi cunoști toate secretele, nu îți amintești?

— Chiar așa?

— Da, în fine, în afară de unul, îl tachină ea.

— Și care ar fi acesta?

— În fine, tocmai mă gândeam că s-ar putea

să angajăm o altă bonă.

— Arabella, o amenință el în glumă, nu schimba subiectul.

Tonul ei era cât se poate de inocent.

— Oh, dar nici nu o fac.

Justin oftă.

— Recunosc, Lizzie este o...

— Nu din pricina lui Lizzie.

Justin se sprijini într-unul din coate pentru a o privi cu atenție.

— Atunci, de ce?

Surâsul Arabellei se lărgi ușor. El făcu ochii mari.

— Cum, zise el slab, vrei să spui că... El

înghiți cu greu, ochii lui
plini de uimire
întâlnindu-i pe ai ei.
Niște degete lungi ieșiră
la iveală pentru a se
așeza posesiv deasupra
pântecului ei. El clătină
din cap, încă puțin
buimac. Când te
gândești că Tess nu are
decât patru luni. Îți vine

să crezi?

— Ei bine, ți-am spus eu odată că vei fi un tată excelent. Ceea ce și ești, sublinie ca. La fel cum ești și un soț perfect.

— Și? zise el prompt, în timp ce ochii îi străluciră strengărește.

— Și un iubit focos și satisfăcător.

Și într-adevăr, el se puse pe treabă pentru a i-o dovedi, spre mare ei încântare.

Era târziu, chiar în momentul în care Arabella era pe punctul să ațipească, când izbucni un hohot de râs neașteptat.

Arabella își înălță

capul de pe pieptul lui,
privindu-l nedumerită.

— Ce e?

Fu rândul lui să o
necăjească.

— Tocmai mă
gândeam.

— La ce?

— La mătuşa Grace.

El râse iarăşi.

Arabella simţi cum îi

tresaltă inima.

— Ce e cu mătuşa Grace?

— Ce altceva? Vom avea veşti pentru mătuşa Grace atunci când ea va sosi mâine, nu-i aşa? Va fi în culmea fericirii, ştii bine.

Hohotul Arabellei î]

acompanie pe al său.

— Va fi, într-adevăr.

Pregătirea unui alt
botez...

Sfârșit